

C.J. CHEERYTH

OHNE AZEROTHU

MORGAIN

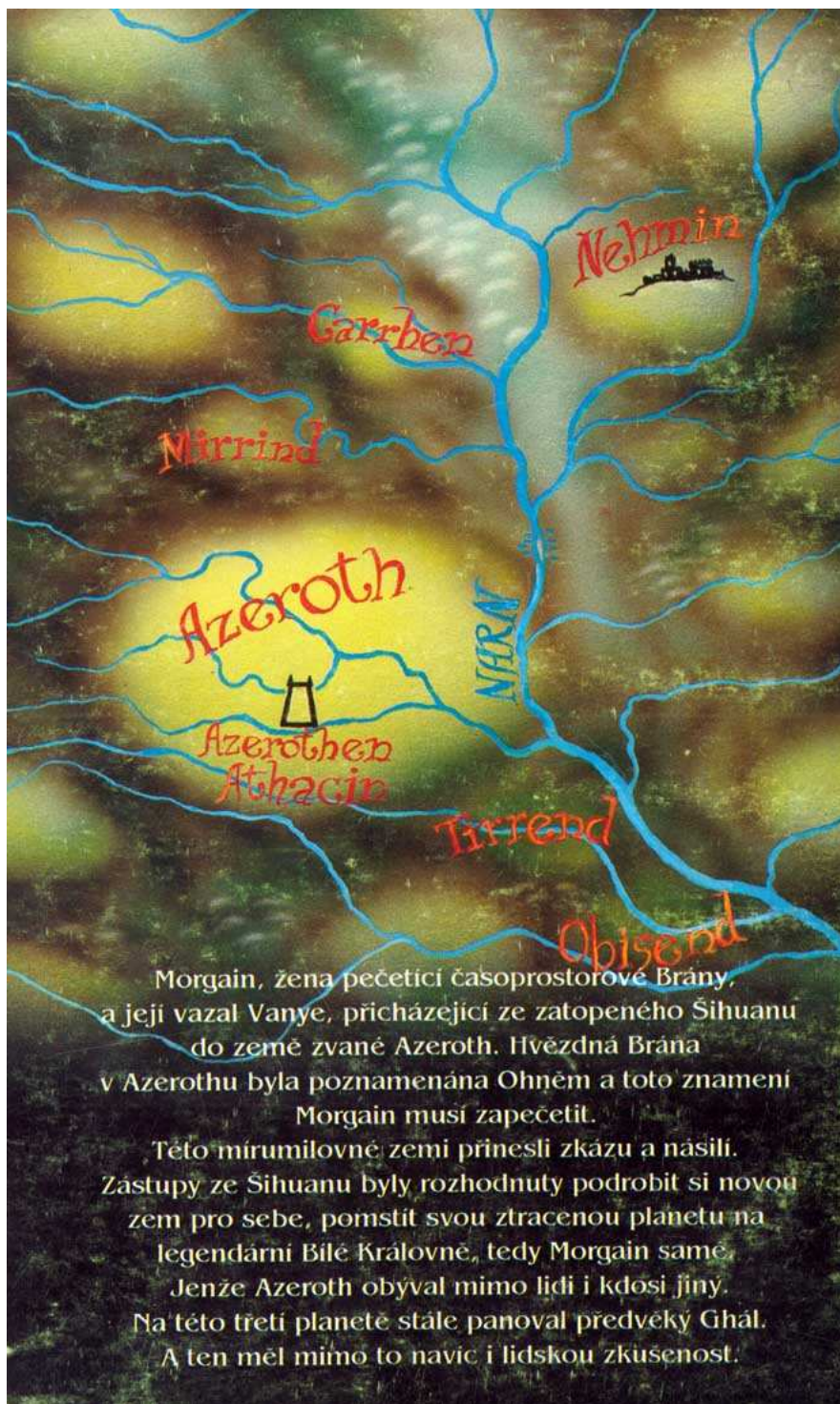
„Svět jde dál... a konec se blíží, ne snad ještě pro nás, ale brzy. A my jsme vždy milovali monumenty.

„To Morgain pracovala na této zkáze. Morgain-Anjhuran. Lidé jí říkali Bílá Královna, bílý racek, která kam přišla, tam rozsévala smrt. Byla to ona, kdo zničil minulou nádheru severu, kdo rozmetal Ohtijin v trosky, kdo ukradl zemi jejím obyvatelům.

„Vždy byla prokletím této země. Vedla Muže temnoty, tisíce let před námi, následovali ji do svých trosek, Muž jedoucí s ní, a Muž jedoucí před ní, navzájem si podobní a také trochu podobní jí.

„Sníme sen, má královna a já, každý po svém. S Morgain bylo všechno...”

Kámen z pustiny Šihuanu

Morgain, žena pečeticí časoprostorové Brány, a její vazal Vanye, přicházející ze zatopeného Šihuanu do země zvané Azeroth. Hvězdná Brána v Azerothu byla poznamenána Ohněm a toto znamení Morgain musí zapečetit.

Těto mírumilovné zemi přinesli zkázu a násilí. Zástupy ze Šihuanu byly rozhodnuty podrobit si novou zem pro sebe, pomstít svou ztracenou planetu na legendární Bílé Královně, tedy Morgain samé. Jenže Azeroth obýval mimo lidi i kdosi jiný. Na této třetí planetě stále panoval předvěký Ghál. A ten měl mimo to navíc i lidskou zkušenost.

Audrey, Kuršance celým srdcem,
a Bradovi, jenž mi dával sílu.

Vydal: AMOS, spol. s r.o., Břeclav, 1994
Přeložil: Olga Tesařová, 1994
Ilustrace na obálce: Milan Dubnický, 1994
Mapa: Milan Dubnický, 1994
Obálka: Marta Pavlíková'
Zodpovědný redaktor: Jaroslav Plván
Sazba a grafická úprava: NOVA 17 spol. s r.o.
Vytiskla: NOVA 17

Copyright (c) 1978 by C. J. Cheryh
arrangement by DAW Books. All rights reserved

Fires of Azeroth by C. J. Cheryh
Translation (c) Olga Tesařová
Cover Illustration (c) Milan Dubnický
Copyright (c) Czech edition AMOS
Všechna práva vyhrazena.

Prolog

Ghál objevil první Bránu na mrtvém světě svého slunce.

Kdo ji vztyčil a co se s ním stalo, to se nikdy nedozvěděl. Pro něj byla oslnivou nabídkou, znamenala neohraničenou sílu a svobodu, zkratka v prostoru, dávající možnost přeskakovat ze světa na svět, z hvězdy na hvězdu. Ghálská loď překročila prostor v reálném čase, a každé nové místo obdařila vymožeností Bran, založila články řetězu Bran. Tak byly postaveny na každém ghálském světě. Propletená pavučina cest navzájem svázaných, nekonečný prostor ve vesmíru. A toto se stalo jejich záhubou... pro Brány neexistovalo KDE, jen KDY, vpřed nebo zpět mezi chodem světů a sluncí.

Na druhou stranu Ghál získal sílu svých divokých představ, svobodu v čase. Mohli uskutečnit krásný chvilkový nápad, poskočit kupředu v čase a vidět výkvět civilizace tak, jak jej zamýšlel vytvořit, zatímco jeho poddaní žili skutečný život a umírali v normálním časovém rozmezí.

Skutečný čas se stal pro Ghála příliš nudným. Běžný dar, pozemský a obyčejný, který žádný Ghál nestrpěl... budoucnost slibovala únik. Tento krok vpřed už byl udělán, nebyla možnost návratu. Bylo to příliš nebezpečné, příliš varující před možností otevřít minulost, smrtelné nebezpečí změnit to, co bylo. Jen budoucnost byla přístupná... a Ghál šel.

První odvážlivci našli potěšení z času, učili se z věků, pak znavení cestovali zpět, stupínek za stupínkem, těšíce se svými vnoučaty, nalézající právo a společnost. Ve větším a větším počtu postupovali vpřed, vyhýbající se nudě, věčně nespokojení, vyhledávající potěšení, a nesetrvávající dlouho tam v budoucnosti, kde se čas vyvíjel zvláště a podivně. Někteří šli ještě dále, doufající v Brány, které směly nebo nesměly zůstat tam, kde bylo předpovězeno, aby byly. Mnoho jich zcela ztratilo odvalu a přestalo věřit v další budoucnost, setrvávající až do dramatu hrozícího je spolknout, v přítomnosti nabité žijícími předchůdci ve stále větším a větším počtu. Možná někte-

ré zoufalé duše uprchly zpět, možná význam minulého času rostl až příliš rychle. Mohl být a také byl ztracen.

Ghál byl šílený, vnímající věci nadlouho pravdivé, pamatující si to, co nikdy nebylo. Čas byl rozrušen, od zčeření až po rozsáhlé poruchy, přepínající se předivo času a prostoru, zničené, křečovité se zmítající, rozmetávající všechnu realitu vedví.

Poté všechny ghálské světy padly do záhuby. Zůstaly jen úlomky jejich dávno minulé slávy - kameny v některých místech tolik odolné vůči času, nenadále a nepřirozené oběti... země, kde civilizace tvořila své znovuobjevení, a ostatní, kde všečen život selhal a zbyly jenom trosky.

A Brány samotné, ty, které byly oproštěny od všeho času a prostoru... ty zůstaly.

Málo Ghálů, pamatujících minulost tak, jak byla nebo mohla být, přežilo. Nakonec přišli lidé prohledávající rozlehlou temnou pustinu ghálského světa - a našli Brány.

Lidé žijící dříve... oběti Ghálu a proto umírající v troskách. Nyní pohlédli skrz Brány, obávající se toho, co by mohli spatřit, moc a zkázu. Stovky jich šly do těchto Bran, jak muži, tak ženy, nemínili se někdy vrátit zpět. Mohli jít pouze vpřed. Byli nuceni zapečetit Brány ze vzdáleného místa času. Jednu, pak další a další, rozplétali smrtelnou pavučinu, kterou Ghál utkal - až po hlavní Bránu nebo až do konce času. Svět za světem uzavírali - ale jejich počet klesal, jejich životy poznenáhlu narůstaly, natahující se přes tisíciletí skutečného času. Někteří z nich přetrvali druhou i třetí generaci.

Poté si začali zoufat, že kvůli jedné zapomenuté Bráně se jejich boj stal beznadějným. Jediná Brána, někde nesprávně uzavřená, mohla obrátit v trosky vše, co udělali. Proto ve svém strachu stvořili zbraně, ničící průchodnost Bran. Bylo jich pět, když Zbraň byla vyrobena. Jeden z nich přežil, aby se o ni postaral.

„Svět jde dál... a konec se blíží, ne snad ještě pro nás, ale brzy. A my jsme vždy milovali monumenty.

To Morgain pracovala na této zkáze. Morgain-Anjhuran. Lidé jí říkali Bílá Královna, bílý racek, která kam přišla, tam rozsévala smrt. Byla to ona, kdo zničil minulou nádheru severu, kdo rozmetal Ohtijin v trosky, kdo ukradl zemi jejím obyvatelům.

Vždy byla prokletím této země. Vedla Muže temnoty, tisíce let před námi, následovali ji do svých trosek, Muž jedoucí s ní, a Muž jedoucí před ní, navzájem si podobní a také trochu podobní jí.

Sníme sen, má královna a já, každý po svém. S Morgain bylo všechno...”

Kámen z pustiny Šihuanu

Kapitola 1

Krajina přecházela v divoký porost, který se zdál být bez konce, a teprve na obzoru se rýsoval zelený stín, jenž přinášel chladný vzduch. Vanye se přestal dívat před sebe a cíť se nyní jistěji, zhluboka vydechl. On i Morgain jeli až do úplného vyčerpání; teprve pak zarazila koně a přitáhla mu uzdu. Ocitli se na malém prostranství těsně u břehu potoka, shora krytém obloukem větví starých stromů. Bylo to klidné a tiché místo, beze stop strachu, který je neustále pronásledoval.

„Nemohli jsme najít lepší,“ prohlásil Vanye a Morgain jen přikývla a unaveně sklouzla ze sedla na zem.

„O Siptaha se postarám sama,“ řekla, když z koně sestoupil i on. Byla to jeho práce, postarat se o koně, rozdělat oheň, udělat cokoli pro to, aby se Morgain cítila pohodlně. Zdálo se mu přirozené jí sloužit. Protože však jeli téměř do konce sil a jeho sužovaly rány, které mu přinesly předešlé dny, přijal s povděkem její nabídku. Sám uvázal svoji hnědou klisnu za ohlávkou ke stromu, vytřel ji do sucha a postaral se o všechno ostatní stejně, jako to dělali v minulých dnech. Klisna se sice v žádném případě nemohla rovnat Morgaininu hřebci, on ji však měl rád a mimo to ji dostal darem. Bylo to dávno, co mu ji darovala jedna dívka, na niž nemohl zapomenout. Proto drobné klisničce jménem Šihua věnoval tolik péče. Ale také proto, že patřil k národu Kuršanů, zemi, kde se děti učily správně sedět v sedle ještě dříve, než uměly chodit.

Když skončil, nasbíral pár větví, v tak hustém lese to nebyl příliš náročný úkol. Přinesl je Morgain, která už pomalu začala rozdmýčhat troud.

Nebyli si podobní ve tváři, ale byli velmi podobně vyzbrojeni - v brnění Andur-Kurše vyrobeném z kůže a kovu. Jeho zbroj se skládala ze širokých obručí tmavé barvy, její pak tvořily řetízky navzájem se splétající a zářící, jako by byly ze stříbra. Ale Vanye věděl, že sám pochází z počestného kmene, a Morgain se netajila tím, že ona nikoli. Barva jeho očí a vlasů byla hnědá jako země Andur-Kurš. Její oči

se zdály být světle šedé a její vlasy jako ranní mráz... ghálsky stříbřitě, jako vlasy odvěkých nepřátel lidstva, jako zlo, které jim jde v patách, ačkoli ona sama popírala, že je z této krve. Vanye však věděl své. Byl si jist, že se nechce přiznat ke svému národu.

Pečlivě udržoval oheň, který rozdělala. Obával se nepřátel a neměl důvěru v tuto zem, ve které byli oba cizinci. Oheň byl malý a plameny byly ze stran kryty stromy. Teplo, které vydával, se jim, kteří teplo během minulých dnů tolik postrádali, jevilo jako naprostý luxus.

Rozdělili se o ten zbytek jídla, co jim ještě zůstal, zvykajíce si na stále menší dávky. Na zítřek si nechali pouze kus starého okoralého chleba. Vanye by se pak nejraději sesunul do trávy a spal tak dlouho, jak by to bylo možné, protože v sedle o spánku nemohla být řeč. Ale Morgain uchopila meč, který nesla a lehce jej povytáhla z pochvy. To od něj odehnalo všechn spánek. Meč se nazýval *Podvržený* - zlověstné jméno pro zlověstnou věc. Vanye nebýval rád v jeho blízkosti, ať už byl skrytý v pochvě nebo tasený, ale meč patřil k ní a on neměl na vybranou.

Meč byl tak přesně vypracovaný - zvláště jeho dračí rukojeť - že se mu zdál být vyroben v Andur-Kurši stovky let před jeho narozením... jenže čepel byla zhotovena z dokonale vybroušeného krystalu. Opálové barvy jemně vířily v křivolakých liniích, jež do něj byly vyleptány. Bylo úžasné vidět tento rej paprsků obestírající smysly. Nikdy si netroufl dotknout se jej, i když byl skrytý v pochvě. Morgain také nikdy při zacházení s ním nebyla lehkomyslná. Měla se na pozor vždy, když ho vytáhla.

Kdysi se stalo, že se jí po cestě vysmekl. Jeho opálové barvy probleskly skrze stíny okolo, pak se objevilo bílé světlo zakrátko uhasínající a od vrcholu meče se kamsi táhl temný tunel. Skučely v něm větry a čehokoli se třeba jen dotkl, bral si s sebou. *Podvržený* bral sílu z bran a zároveň jí také sám byl. Svoji věčnou sílu čerpá z jejich, hoře nejjasněji, když jeho hrot zamířil nad ně.

Morgain ho pevně uchopila do obou rukou a nad hlavou jím opsala kruh. V tu chvíli stromy těžce vydechly, skučící vítr ještě víc zesílil a její ruce i tvář polilo světlo *Podvrženého* nad nímž se objevil zlověstný temný tunel. V něm zmizel obtížný hmyz i pár listů, utržených ze stromu. Jeho čepel se lehce chvěla sem a tam, jakoby tápají-

cí, ale náhlé světlo jasně zazářilo jihovýchodním směrem a bylo tak silné, že téměř oslepovalo. Morgain ho pevně chytla za rukojeť.

„To není možné,“ stěžovala si, „to není možné.“

„Prosím vás, *Liyo*, nechte to být. Nedal vám příliš srozumitelnou odpověď a my teď nejsme o nic moudřejší.“ Souhlasila. Jakmile pevně zasunula čepel zpět do pochvy, děsivý oheň náhle zhasl a vítr se utišil. Se zachmuřenou tváří ještě jednou pevně sevřela rukojeť. „Jihovýchod je odpověď, kterou potřebujeme. Musí být.“

„Spěte, prosím,“ připomněl jí a jeho pohled byl křehký a průzračný.

„*Liyo*, bolí mě celé tělo, ale přísahal jsem, že si neodpočinu, dokud vy se nevyspíte. Jestliže tedy nemáte slitování se mnou, pak ho mějte, prosím, alespoň se sebou. Spěte.“

Zakryla si chvějícíma se rukama unavené oči a přikývla, neskrývajíc stopy únavy, jež se jí zračily ve tváři, a nevěnovala ani mnoho pozornosti přípravě lůžka, na němž si měla odpočinout.

Ale Vanye vstal, vzal jejich pokrývky a připravil z nich pro ni lůžko ke spánku. Poté se do nich uložila, se zamumláním díky a naposled se pohnula, když jí podkládal hlavu jejím složeným kabátkem. Okamžitě usnula tvrdým spánkem, ruku položenou na *Podvrženém* jako vždy.

UVědomil si, že jsou skutečně ztraceni. Před čtyřmi dny prošli dvěma branami a jeho paměť si už odmítala vzpomenout, kterými. Tato cesta byla pro ně uzavřena. Ocitli se odříznuti od míst, jež znali, nevěděli, v jaké zemi se nyní nacházejí, ani jací lidé zde žijí. Věděli pouze to, že je sem dovedly brány, a že tyto brány musejí být zničeny, uzavřeny. Proto bojovali jako v bitvě, proti kouzlům dávného Ghálu.

Morgain se zdála být jejich úkolem přímo posedlá, on jako její sluha také, ale spíše než zájem ho poháněla přísaha, kterou jí dal v Andur-Kurši a která ho nutila zůstat.

Nyní hledali Hlavní bránu tohoto světa, kterou museli zničit, tak jako ty ostatní... a také ji našli. Brána, kterou vstoupili do této země a kterou sem vstoupili i jejich nepřátelé. Chtěli se těmto místům vyhnout, báli se o své životy, ale hořkou ironií osudu vchod sem stejně našli. Vchod do míst, jež byla teritoriem jejich nepřátel.

„Je to tím, že nemáme už žádný vliv na bránu, kterou jsme právě opustili,“ vysvětlila mu Morgain hned na začátku jejich cesty k seve-

ru, když ji její meč poprvé varoval. Ale tím, jak vzdálenost oddělovala je a tuto sílu, meč jim stále nedával úplnou odpověď, a tak byli neustále na pochybách, jaká je skutečnost. Morgain sice mluvila o jakémsi horizontu a zakřivení země i dalších možnostech, které však nechápal. A tak jen sklonila hlavu. Věděla, že pro ně neexistuje jiná možnost než utéci. Jejich nepřátelé by je jistě přemohli. A toto vědomí jen prohloubilo její zoufalství.

„Pro jistotu zjistím, jestli síla prostupu není dnes večer oslabena. Meč by pak mohl nalézt jen méně důležité brány a mohlo by se stát, že bychom se od Hlavní hodně vzdálili. Ty vedlejší nezají tak jasně. Pokud ji uvidíme dnes v noci zářit jako předtím, nemusíme už mít žádné pochyby o tom, co dělat.“

Vanye přestal vzpomínat a uvolnil několik spon svého pláště. Nebolely ho jednotlivé údy, bolelo jej celé tělo. Před zimou ho chránil kabát z kůže, lepší, než jaký nosíval dříve. Celý se do něj zahalil a posadil se přímo naproti letitému stromu. Meč si položil na kolena. Jako poslední odložil svoji přílbu, obtočenou bílým šátkem a odkryl hnědé vlasy, vlající a radující se z nenadálé volnosti. Les okolo něj byl klidný. Voda v řece se čeřila drobnými vlnkami okolo kamenů, koně se tiše v dosahu řemenů pásli v místě, kde tráva nestínily stromy. Vše kolem nich bylo ztichlé, bez známky přítomnosti nepřátel, a Siptah byl také ostražitý hlídač. Vanye jako každý, kdo se obává nebezpečí, věřil šedému hřebci a byl rád, že ho zde má, noční ticho bylo méně opuštěné. Jídlo v útrokách, teplo linoucí se z ohně, poblíž říčka, ze které by uhasil žízeň, jistota dobrého úlovku v lese, nad ním měsíc a kolem stromy vzdychající jako v andurském lese - to vše ho pobízelo zapomenout, že tato pout' není návratem domů. Přál si v klidu spočinout, a *Podvržený* už nikdy více nespátit.

Svíatání přišlo jemně a poznenáhlu, se zpěvem ptáků a podupáváním koní. Vanye stále seděl na stejném místě, drže hlavu v dlaních, unavené oči stále otevřené a zkoumal les v měkkém denním světle.

Po chvíli se Morgain pohnula, sáhla po zbraních, převálila se na lokty a nazlobeně se na něj podívala. „Co se stalo? Ty jsi ani trochu nespal?“ Pokrčil rameny a nad jejím hněvem, se kterým počítal, se jen pousmál. „Nechtěl jsem vás budit. Vypadala jste unaveně.“

„Nebude to má vina, jestli dnes spadneš ze sedla, Vanye.“

Usmál se a znovu pokrčil rameny, obrňuje se proti výbuchu její prudké povahy. Nesnášela, když se o ni příliš staral, a sama se snaži-

la moc neodpočívát, třebas bývala k smrti unavená. Samozřejmě měl mezi nimi být trochu jiný vztah, ílit a *liyo*, sluha a jeho paní... ale ona odmítala spoléhat se na někoho jiného... čeká, že zemřu, pomyslel si Vanye, tak, jako zemřeli jiní, co jí sloužili, ode mne to čeká také...

„Mohu osedlat koně?“

Posadila se a v ranním chladu kolem sebe přehodila pokrčenou příkrývku. Upřeně se zadívala do země, podepírajíc si hlavu ve spáncích. „Musím přemýšlet. Musíme se nějak dostat zpět. Musím něco vymyslet.“

„Snad byste udělala nejlépe, kdybyste se upokojila.“ Blesknula po něm očima a on najednou zalitoval narážky - netaktnosti od sluhy, kterého rozčilovaly její zvyky. Věděl, že její nálada se teď projeví úsečnou poznámkou a že mu připomene jeho postavení ve vztahu k ní. Byl připraven to snést, chtěl nechtěl, jako po většinu času, prostě si přál to říct a udělat.

„Asi ano,“ odpověděla klidně a to ho zmátlo. „Osedlej koně.“

Vstal a s těžkým srdcem to udělal. Každý pohyb byl pro něj bolestivý, navíc se za chvíli bodavá bolest změnila v trvalou, až si pomyslel, že má zlomené žebro. Ona trpěla bezpochyby také, dalo se to předpokládat; těla se zotavovala jen velmi pomalu a spánku, který by obnovil sílu, nebylo mnoho. Překvapil ho ale její klid.

Oba cestovali společně již příliš dlouho, tempem, které vyčerpávalo svaly i nervy, žádný odpočinek, jen stále dál a dál... Bolest lze vydržet, ale kromě těla je zde také duše a oni už zažili příliš mnoho smrti i boje, pohrom, které je stále štvály a pronásledovaly a najednou se musí vrátit. Náhle její zlosti porozuměl.

„*Liyo*,“ řekl, když skončil se sedláním koní a ona klečela na zemi zahrabávajíc poslední zbytky popela. Klekl si k ní.

„*Liyo*, už nemohu. Co když jsou naši nepřátelé zrovna tam, kam se chcete vrátit, vždyť i oni se na této cestě nebudou cítit lépe než my. Kvůli nám vás teď žádám. Víte, že půjdu tak dlouho, jak budete chtít, že udělám cokoli, co nařídíte, ale teď jsem k smrti unavený, jsem zraněný a myslím, že malý odpočinek, jen pár dní, vzchopí naše koně a nám pomůže nabrat síly. Není to snad dostatečný důvod?“

Odhalil jí, jakou má starost o sebe a o ni, myslel si, že to ale ještě více posílí její rozhodnutí jít. Dokonce očekával spíše výbuch zlosti než její souhlas. Ale ona přikývla a téměř ho uvedla do rozpaků,

když se na krátký okamžik dotkla prsty jeho paže. Zřídka se mezi nimi vyskytovala taková gesta... důvěrnost mezi nimi nikdy nebyla.

„Dnes přejedeme oblouk lesa,“ prohlásila, „a uvidíme, co dál. Souhlasím s tebou, už nebudeme přetěžovat koně, jsou celí vyhublí. A pokud jde o tebe, viděla jsem tě kulhat a často pracuješ jen jednou rukou a navíc se ještě pokoušíš vzít na sebe také všechnu moji práci. Chtěl bys dělat všechno, co je potřeba.“

„Není to ta cesta, kterou jste měla na mysli?“ pokoušel se změnit téma hovoru.

„Dlouhou dobu jsem se k tobě nechovala právě nejlíp,“ nedala se. „Za to se ti teď omlouvám.“

Zkusil se pousmát, jenže stále více se mu přestával líbit tento zvrat. Věděl, že lidé Morgain proklínají. V Anduru, Kurši, Šihuanu, stejně jako v Hiujai i všech zemích ležících mezi nimi. Přáteli i nepřáteli byla považována za divokou zvěř, nikdy nevyužila možnosti stát se opět upřímnou a nemuset nic předstírat.

„*Liyo*,“ promluvil, „já vám rozumím lépe, než si sama myslíte. Sice ne vždy, ale stejně nakonec poznám, co se ve vás děje. Já jsem jen ílit, sluha, nemohu se s vámi přít, to mi není dáno. Ale věci, která vám slouží, neodporujte. Jste blázen, jestliže si myslíte, že mě s vámi drží jen to, že jsem vám přísahal.“ To řekl, ale jakmile domluvil, přál si to nikdy nevyslovit. Zrudl a rychle začal připevňovat k sedlům jejich vaky, všemožně se vyhýbaje jejím očím. Když přistoupila a vzala si Siptahovu uzdu a naskočila do sedla, měla na čele vrásky, více však z rozpaků než ze zlosti.

Morgain byla během jízdy, která opisovala oblouk řeky, zticha. U Vanya si únava předešlé probdělé noci vynutila, že jel až jako druhý, s hlavou skloněnou, pažemi svěšenými, takže mohl spát i během jízdy. Morgain převzala roli ochránkyně, a dávala pozor, aby jej nějaká větvička nešvihla přes obličej. Slunce pomalu začínalo hrát a jeho paprsky proměnily andurský les tak, že si oba přáli, aby se vrátil čas a oni jeli stejnou cestou, již svou pouť začínali.

Náhle něco zapraskalo v křoví. Koně strnuli a Vanye se prudce napřímil v sedle, sahaje po své zbrani.

„Jelen,“ prohlédla Morgain skrze listí, kde zvíře leželo. Nezdálo se mu, že by to mohl být jelen, bylo to poseto zlatými skvrnami. Svíraje v ruce meč seskočil z koně. Byl to opravdu jelen. Chtěl se ho dotknout, avšak poznal, že zvíře je mrtvé. Morgain měla mimo *Pod-*

vrženého i další nebezpečné zbraně, také ghálské, zabíjející tiše, bez zjevné rány. Nechtěli se zde dlouho zdržovat. Ptáci začali křičet a postupně se k nim přidávaly i hlasy ostatních zvířat - lesem se ohlašovala smrt. Vanye vzal do ruky nůž, aby co nejrychleji skryl stopy po mrtvém zvířeti, jehož poslední zbytky stejně budou patřit mrchožroutům.

Jakmile byl hotov, umyl si v říčce zakrvácené ruce a k sedlu opět přivázal svůj kožený vak s noži, zatímco Morgain ukryla zbytky v křoví. Rozhrnul zemi okolo, aby nikdo nic nepoznal. Chtěl být co možná nejopatrnější, mít jistotu, že nic nezanedbal. Jejich nepřátelé nebyli slepí, zvláště ne jeden, jenž by dokázal sledovat i ty sebenepatrnější stopy. A právě jeho se bál nejvíce ze všech. Tento muž byl z rodu Chya, ukrývajícího se v Anduru. Vanye si dosud matně vzpomínal na něj i jeho nejbližší příbuzné.

Poté Vanye i Morgain pokračovali ve zpáteční cestě, až dorazili ke svému dřívějšímu táboru. Připravili si maso a pomalu je opékali nad ohněm, udržující ho v kouři tak dlouho, jak jen to bylo možné. Morgain si zamluvila první hlídku a Vanye se pokusil spát co možná nejdéle. Morgain ho nebudila, aby vstával, nerušila ho a on usoudil, že pro něj chce udělat totéž, co udělal pro ni. Uvolila se k tomu, aby jej hlídala, bez námitek, jež by očekával.

Při své hlídce se posadil a přihodil do ohně pár dalších polen. Tušil, že maso ještě není hotové, a i když se mu zdálo tuhé, přesto si kus uřízl a pomalu ho rozžvýkával.

Koně zavětrili a zmizeli ve tmě. Siptah projevoval zájem o mladou šihujskou klisničku, protože během cesty k tomu neměl čas ani síly. Zaržaní, šustot mávajících ocasů, tichý dusot kopyt - to vše byly známé a uklidňující zvuky.

Náhle mezi nimi Vanye rozeznal zvuk cizí, jemu neznámý. Svaly mu ztuhly a tep se zrychlil. Potichu vstal, zapomínaje na zranění a s mečem v ruce se natáhl, aby se dotkl Morgaininy ruky. Její oči se doširoka rozevřely. Jasně si uvědomovala, co se děje. Spíše ty tiché zvuky cítila než slyšela. Zvuky, mezi něž se mísilo zmatené podupávání koní.

Srovnala si v hlavě myšlenky, zůstala potichu jako on a pomalu vstala. Její temná postava se ve tmě rýsovala na pozadí řetavých uhlíků a spolu s barvou jejích vlasů ji dělaly příliš viditelnou. Ruce už neměla prázdné. Malá černá zbraň, která skolila jelena, byla nyní

namířena proti zvuku, ale přílišnou ochranou jim nebyla. Proto Morgain uchopila *Podvrženého* a on svůj meč a mířice jimi do tmy oba zmizeli, každý na jinou stranu. Vanye vklouzl do porostu mladých stromků a v křoví ho něco upoutalo... pohyb, tmavý pavouk. Při pohledu na něj ho zamrazilo. Oba na chvíli strnuli a jen tiše naslouchali. Noc nyní nerušil žádný zvuk, snad jen ržání vyděšených koní. Dal jí znamení vodorovně vztyčenou dlaní, že se mohou vrátit zpět k ohništi. Zpět byli v mžiku. Rychle uhasil oheň, zatímco Morgain ve spěchu balila jejich věci. V jejich obličejích se zračil strach, snažili se co nejdříve odjet. Houně byly srolovány, koně osedláni, všechny další věci v tichosti sbaleny. Co nejrychleji nasedli na koně a ujížděli nocí, cestou necestou. Nesnažili se nijak pronásledovat zvěda, který je v této bezměsíčné noční temnotě vyrušil. Vanya stále pronásledovaly myšlenky na něj, jeho tajemné pohyby, kterými obelstil jeho oči a zmizel. „Měl zvláštní chuť,“ řekl, až byli od onoho místa dostatečně vzdálení a mohli mluvit bez obav z prozrazení. „Jako by byla roz dvojena.“

Nemohl vědět, co si o tom Morgain myslí. Tuto noc už nic podivného nezažili. Nový den je našel daleko, na cestě, jež byla dosti odlišná od té předešlé. Zatáčela v táhlých obloucích a větve stromů rostoucích kolem nad ní tvořily klenbu. Po chvíli dojeli ke stromu, jenž měl kolem kmene obtočenou zářivě bílou šňůru.

Vanye zastavil a chtěl prozkoumat tento důkaz přítomnosti lidí, ale Morgain udeřila Siptaha patami do slabin a rázem se ocitla o kus dál, v místě, kde jejich cestu křížily stopy, zřetelně otisklé v rozměklé bahnitě půdě.

K Vanyovu zděšení Morgain zamířila dále právě touto cestou. Neměla ve zvyku během cesty vyhledávat lidi, kteří by mohli rušit jejich klid, ale nyní se mu zdálo, že to chce udělat.

„Ať už jsme kdekoli,“ řekla konečně, „pokud jsou zde lidé, dlužíme jim varování před těmi, které jsme přenesli kromě nás branou. A pokud nejsou, pak spatříme je samotné a budeme moci vymyslet plán, naše další kroky v boji proti nepřátelům.“

Nic na to neodpověděl. Tato cesta se zdála být vhodná pro ně dva, kteří byli pronásledováni tisíci muži, obrovskou armádou se stovkami koní. A důvod, pro který se po ní dali byl stejný jako ten, který je přivedl až sem.

Svědomy: to slovo jako by Morgain vřbec neznala. Nebylo to si-
ce zcela tak, pravdou vřak bylo, ře bylo jıř dost odumřelř. Tato sku-
tečnost se obrřřela v řepeli, která jı visela hned vedle noře u kolen.
Morgain sama nemřla přıřıř mnoho sıly a nebylo to řılenstvı, co ji
vedlo touto cestou, bez slitovřnı a vřřıtek. Jen Vanye řel, protoře
musel.

Kapitola 1

Nalezli neklamné znamení, že tudy šli lidé, stopy kol, rozeklané stopy jakýchsi zvířat, místy chomáče bílé vlny zachycené na keřích lemujících cestu. Tohle je cesta, kudy ženou stádo k vodě pít, uvědomil si Vanye. Někde tady by se již měla rozevřít k pastvinám. Bylo však už pozdě odpoledne, když přijeli do těch míst. Otevřel se jim pohled na vesnici, poskládanou z domků se zakřivenými střechami, obklopenou lesem Anduru. Sluneční světlo, které probleskovalo skrze větve stromů, ji přikrylo zvláštním kouzlem. Střechy stínily staré stromy a došky, ze kterých byly sestaveny, zamlžovalo zlatožluté teplo. Bylo tam rozeseťo asi na třicet stavení, postrádajících ochranné zdi. Dobytek zavřený v ohradách, jeden nebo dva dřevěné vozy, stojící zaprášené u obydlí z došků a dřeva seřezaného do trámů, ne honosných, spíše velmi prostých se širokými dveřmi i okny.

Morgain zastavila a Vanye popojel tak, aby stál vedle ní. Zalila ho vlna únavy, ale i úleva. „Takové místo,“ řekl, „jistě nemá žádné nepřátele.“

„Uvidíme,“ nedala se Morgain strhnout jeho nadšením a pobídla Siptaha.

Jejich příjezd přinesl do jinak klidné vesnice vzrušení. Skupinka umazaných dětí přerušila hru a překvapeně je sledovala, ženy vycházely ven před dveře, rukama si přidržující dlouhé sukně, dva staří muži, jež vyšli z velkého stavení a tam vyčkávali, až dojedou k nim. Mladší muž a starší žena tvořili pár, patřil k nim ještě i chlapec a jakýsi muž v kožené zástěře... lidé snědé kůže a malého vzrůstu. Vanye se nervózně podíval mezi domy a stromy, které mezi nimi stály, uzavírajíce jim tak ústupovou cestu. Pozorně zkoumal pohledem otevřená okna i dveře, chlěvy i vozy, hledaje jakoukoli léčku. Nenalezl nic. Přesto ruku položil na rukojeť svého meče, jenž mu visel u sedla, ale Morgain měla ruce volné. Vypadala mírumilovně a bezbranně. Vanyovi to však nezabránilo v tom, aby se tvářil podezíravě.

Morgain tiskla v ruce malý chomáč vlny, který našli v křoví u cesty. Všichni vesničané se jim společně poklonili, půvabně i vážně

zároveň, jako pánům. A když k nim vzhledli, jejich obličej vyjadřovaly zvědavost, ne strach.

Nevěřte nám, křičel na ně v duchu Vanye, vy nevíte, co právě přišlo mezi vás. Jejich obličej ale nic jiného než úctu nevyjadřovaly a nejstarší z nich se jim poklonili ještě jednou.

Arrhthein, zdravili Morgain, což znamenalo: má paní. Ještě když přijížděli, naléhala na něj Morgain, aby se naučil důležitá slova tohoto jazyka, zdvořilosti, výhrůžky i další. V žádném případě ti malí snědí lidé nebyli Ghálové. Měli tak zdvořilé chování a starší u nich byli zjevně uctíváni jako moudřejší. A tito také uvítali Morgain, považující ji pro její světlé oči za Ghála.

Podařilo se mu nedát najevo své překvapení. Byly doby, kdy se jeho kuršanská duše trásla strachem, kdykoli slyšela tuto řeč vycházející z lidských úst, ale nyní jej to nechávalo chladným. Jazyk, kterým na ně promluvili, byla sice ghálština, ale mnoho slov z něj patřilo také jazyku Kuršanů, a to mu pomohlo poznat, o jaký jazyk vlastně jde. Slovo Khemis, což bylo určeno jemu, znělo jako kheman... průvodce. On však pro svou paní žádný Ghál nebyl a toto slovo od ní nikdy neslyšel.

„Mír,“ vyklouzlo z něj v tomto starodávném jazyce, a znamenalo to pozdrav.

„Jak můžeme pomoci tobě a tvé paní?“ zeptali se ve vši zdvořilosti, ale on neodpověděl, jen naslouchal. Mluvila s nimi hlavně Morgain. Po chvíli se na něj úkosem podívala. „Sesedni,“ řekla ghálsky. „Toto jsou přátelští lidé.“ To však jen kvůli zdvořilosti. Udělal, jak mu přikázala, ale stále byl ve střehu, stále se nějakým způsobem chránil. Stál, paže svěšené podél těla, a ze svého místa ostřížím zrakem přehlížel okolí. Nelíbilo se mu, že cizích lidí je tak mnoho, přestože se zdáli být přátelští, a oni jsou sami.

Dokonce něčemu z toho, o čem se bavili, rozuměl. Morgaininy lekce mu daly dost na to, aby poznal, že jsou zde vítáni a je jim nabízeno jídlo. Jejich přízvuk byl sice trochu odlišný od Morgainina, ale dalo se mu docela dobře rozumět.

„Nabízí nám pohostinství,“ řekla Morgain, „a já je přijmu, alespoň na dnešní noc. Myslím, že nám tu nic nehrozí.“

„Jak myslíte, *Liyo*.“

Rozmáchlým gestem ukázala na jednoho ze skupinky asi deseti vesničanů. „To je Sin, nejstarší prasynovec Bythein. Nabídl se, že se

nám postará o koně, ale já budu raději, když půjdeš s ním a pomůžeš mu.“

Znamenalo to, aby přestal být ostražitý a šel mezi ně. Nebyl tím sice zrovna potěšen, ale ona už po něm žádala i obtížnější činy. A pokud šlo o ozbrojení, Morgain vlastnila dvě z nejnebezpečnějších zbraní, se kterými se až dosud setkal. Tato skutečnost ho uklidnila. Podal jí *Podvrženého*, poté vzal oba koně za uzdu a tázavě se podíval na Sina.

„Tudy,“ radil mu chlapec, a zatímco Morgain dále rozprávěla se staršími, vedl ho k ohradě a snažil se napodobit jeho dlouhé kroky. Vzhlížel k němu, jako vesnický chlapec vzhlíží k dospělému, ozbrojenému a zvláštnímu... ohromený zjevem i tělesnou výškou, která se zdála uprostřed těchto malých lidí ještě větší. Považují mě za Ghála, pomyslel si a celkem ho to potěšilo. Určitě nemínil jim to jakkoli vyvracet.

Chlapec Sin k němu neustále švitořil, a za chvíli se ocitli před ohradami, kde začali odstrojovat koně. Ani zde chlapec neumkl a jeho hlas začal Vanya pomalu unavovat. Naštěstí se tento jednosměrný rozhovor zdál být u konce, Sin se ho ale ještě na něco zeptal. „Je mi líto, ale nerozuměl jsem ti,“ odpověděl Vanye a chlapec se na něj kradmo podíval, klisnu drže těsně pod hřívou.

„Kheimes,“ začal a zeptal se znovu. Vanyovi se nechtělo do vysvětlování. Mohl sice říct, že je zde cizinec, že vlastně pochází z Andur-Kurše, nebo cokoli jiného, ale nechtěl, aby to věděli. Zdálo se rozumnější, aby nechal rozhodnout Morgain, která s těmito lidmi hovořila a určitě jim lépe rozuměla. Ví tedy lépe, co říct a co ne, a jak jim vysvětlit jejich mylnou představu, kterou si o nich dělali.

„Příteli,“ řekl a Sinův obličej se rozzářil, rozjasnil širokým úsměvem. „Ano,“ odpověděl a s ještě větší horlivostí se zabral do práce na bíle klisně. Cokoli mu Vanye ukázal, jak má dělat, ochotně a zručně provedl a jeho štíhlý obličej přímo žhnul nadšením, když se mu Vanye pokusil ukázat, že je s jeho prací spokojený... je to dobrý národ, pomyslel si v duchu, vstřícní lidé, cítil se pod jejich záštitou bezpečně. „Sin,“ řekl, obtížně skládaje další větu, „budeš se starat o koně, souhlasíš?“

„Budu zde i spát,“ odpověděl Sin a v jeho tmavých očích se objevil hluboký obdiv. „Postarám se o koně i o vás.“

„Pojď se mnou,“ pobídl ho Vanye a přehodil si přes rameno jejich sedlové brašny, které skrývaly věci, které on i Morgain potřebovali na své cestě i pro tuto noc: jídlo, které by mohlo vábit zvěř, a Morgaininu sedlovou výzbroj, která byla velmi vzácná. Těšila ho společnost chlapce, jenž se nebál a měl dost trpělivosti neobratně s ním rozmlouvat v cizí řeči. Položil ruku na jeho rameno a chlapec viditelně stoupl na důležitosti v očích svých i svých kamarádů, kteří to viděli. Společně se vraceli do stavení a dlouhými kroky vešli dovnitř.

Překvapila ho velikost místnosti, jejímž středem se táhla řada stolů a židlí jako u hodovních sálů, bylo tam také ohniště a světlo zvenčí sem pronikalo z mnoha otevřených oken, která naznačovala, že vesničané nikdy nemysleli na obranu. Morgain seděla uvnitř, trochu pobledlá, ve svém brnění odrážejícím sluneční paprsky, obklopená vesničany, muži i ženami, starými i mladými. Někteří seděli na lavicích, jiní stáli, kolem nich sedící matky držely na klínech své děti, a všichni pozorně naslouchali.

Ted' se rozestoupili jako poprvé, aby mu uvolnili cestu. Chtěl se posadit na lavici, ale zbylo pro něj už jen místo na zemi, proto se posadil tam a Sin se uvelebil přímo naproti němu. Morgain na něj pohlédla. „Uvítali nás velice vřele, dají nám, co budeme potřebovat, ať už vybavení nebo jídlo. Jsou tebou velmi ohromeni, nemohou přijít na kloub tvému původu, jsi velice odlišný. A také jsou překvapeni, že chodíme tak těžce vyzbrojeni. Ale já jsem jim vysvětlila, že jsi vstoupil do mých služeb ve velmi vzdálené zemi.“

„Určitě se tady někde ukrývá Ghál.“

„To můžeme pouze hádat. Ale jestli je to pravda, pak k těmto lidem jistě není nepřátelský.“ Změnila hlas a začala opět mluvit v ghálštině. „Vanye, toto jsou nejstarší ve vesnici, Bythein a Bytheis, Melzein a Melzeis. Říkají, že můžeme přenocovat zde.“ Souhlasně kývl hlavou, dávaje najevo tím gestem také svoji úctu ke svým hostitelům

„A ještě něco,“ vrátila se Morgain opět k andurštině. „Jenom jsem odpovídala na jejich otázky. A tobě radím to stejné, sám o ničem nemluv.“

„Já jsem nic neřekl,“ bránil se. Přikývla, že mu věří, a dál hovořila s nejstaršími obyvateli vesnice.

Připadalo mu to zvláštní, večeret v tomto prostorném domě, osvětleném ohněm a loučemi, na lavicích kolem stěsnání všichni vesničané, mladí i staří. Byl to zdejší zvyk, tak mu to alespoň vysvětlila Morgain, že všichni vesničané večerí společně, jako by existoval jen tento jeden dům. Tento zvyk převzali z Raroris v Anduru. Mezi lavicemi pobíhaly děti a bezstarostně si hrály, vesele na sebe pokřikující. Nebylo to místo, kde by se něčeho báli, všichni seděli pohodlně a navzájem spolu rozmlouvali.

Vanye měl Morgain po pravici, i když jako ílit měl stát úplně mimo. On sám by raději večerel někde jinde, ale Morgain se cítila dobře. Zakázala mu odejít.

Venku v ohradě koně žrali seno a oni seděli uprostřed této světlé a teplé místnosti mezi lidmi, kteří, alespoň se jim zdálo, by je zahubili spíše horou jídla, než aby jim dali najevo své nepřátelství. Když už nikdo nemohl sníst ani sousto, zvedli se a v doprovodu vesele výskajících dětí, které nevydržely chvilku v klidu, vyšli před dům. Nezdálo se, že by si uvědomovali, co by na ně venku ve tmě mohlo číhat. Jedna z dívek tam začala hrát na tall, jak říkali zvláště znějící harfě, a zároveň začala zpívat překrásnou melodii. Po chvíli se k ní přidaly další hlasy, až nakonec zpívali všichni, utvrzující se v iluzi, že je tato píseň ochrání. Jakmile jejich zpěv odezněl, nabídla dívka svou harfu Vanyovi. On ale už dlouho nehrál, a proto s díky odmítl. Byl si vědom toho, že jeho prsty už dávno ztratily svou dětskou hbitost, kterou kdysi měly. Morgain to odmítla též; Vanye si stejně nedokázal představit, že by ji to bavilo, kdyby měla čas se to někdy naučit.

Ale Morgain raději rozprávěla s ostatními a oni se zdáli potěšeni tím, co jim říká. Doba pokročila a vesničané se pomalu začali rozcházet do svých domovů. Starší děti ještě ustlaly blízko ohniště svým hostům, a pak následovaly vzoru svých rodičů. Jakmile se Morgain s Vanyem ocitli sami, úlevou vydechli. Poprvé od začátku jejich společného cestování je těšila samota. Že se Morgain cítila bezpečně, poznal Vanye v okamžiku, kdy si začala rozepínat přezky svého brnění a úplně ho odložila, což ještě nikdy neudělala. Když byla ona sama takto odstrojená, vycítil příležitost a odložil si také. Svlékl si košili a stáhl z nohou jezdecké boty i kalhoty a umyl se za závěsem. Pak se znovu rychle oblékl. Jemu se toto místo zase tolik spolehlivé nezdálo. Když skončili, ulehli, zbraně položené blízko při ruce, a pokoušeli se usnout.

První měl hlídku Vanye. Bedlivě naslouchal každému šustnutí ve vesnici, dokonce přistoupil k oknu a díval se skrze ně po okolí, sledoval les i měsíčním světlem zalitá pole, ale neobjevil žádnou známku pohybu. Všude byla tma a klid. Vrátil se proto zpět a sedl si na okraj lavice blíže ohni a vzpomněl si na tu zárážející jemnost vesničanů. Nestávalo se často, aby byli - on i Morgain - takto někde přijati, ne se zbraní v ruce, ale s vlídným úsměvem. Tady ještě asi nebylo Morgainino jméno tak známé.

Protože se k nim blížila skupinka dětí, rozhovor raději rychle přerušili. Děti jim s vážným výrazem ve tváři předali kus čerstvě upečeného chleba, čerstvé máslo a nádobu s mlékem, dar od lidí z vesnice. Jedli tak hltavě, až se zdálo, jako by neměli po několik předšlých dní v ústech. Od dob, kdy se ocitli mimo zákon, byla pro ně takováto snídaně přepychem.

Tři dny utekly jako voda a oni díky svým hostitelům poznali mnoho nových věcí. Morgaininy šedé oči se pomalu začaly rozjasňovat, jak se vytrácela únava a bolest, které ji v minulých dnech téměř neopouštěly. Častěji se začala usmívat a někdy se rozesmála tak, že tím nakazila i ostatní.

Jejich koním se dařilo výborně, měli dostatek času k odpočinku a děti jim nosily náruče sladkého sena, mazlily se s nimi, hřebelcovaly jim hřívy, zkrátka staraly se o ně s takovým zápallem a nadšením, že jim Vanye neměl co vytknout. I kovář z vesnice jim velice ochotně nabídl pomoc a svou práci odvedl s veškerou dovedností, které byl schopen.

Kdykoli se byl podívat na koně pobíhající v ohradě, vždy tam byla skupinka dětí v čele se Sinem. Překřikovaly se navzájem a Sin se pokoušel vyzvědět něco o něm i o Morgain, ale Vanye mu málokdy rozuměl.

„Prosím, kheimes Vanye,“ řekl jednou a postavil na zem konev s vodou. „Prosím, nemohli bychom se podívat na zbraně?“ Vanye si vzpomněl na své vlastní dětství, kdy v posvátné úctě hledíval na muže z jejich rodu, v blyštivém brnění a s meči u pasu, kdy toužil dotknout se té krásy, o které tehdy snil. Jak jim záviděl, že smí nosit ten symbol mužnosti a síly. Pro něj, který po něm toužil, byl tak zoufale nedosažitelný. Co všechno by dal za to, kdyby ten čas mohl vrátit a

znovu zatoužil dotknout se hvězd, tak, jak to vždycky chtěl, něčeho vzdáleného, neznajícího lidskou krutost a utrpení.

„Nedopust’!“ zamumlal ve svém rodném jazyce, pro děti nesrozumitelném. Uvolnil zajišťovací očko meče, vysunul ho a nechal děti, aby se dotkly ušmudlanými prsty jeho zářivého ostří. Sinovi, kterého měl nejraději, dokonce dovolil, aby si podržel rukojeť a vyzkoušel váhu meče. Hned poté si jej ale vzal zpět. Neviděl rád takové věci v rukou dětí, zvláště když na nich lpělo tolik krve.

Zeptali se, jestli se ještě mohou podívat na ostatní meče, a Vanye se zamračil. Sklopil hlavu, ruku položenou na vyřezávané rukojeti meče, a dělal, že neslyší. Přemlouvali ho sice, ale on se nedal. Meč cti nebyl ještě pro jejich ruce. Musel jim ale slíbit, že až budou větší, také jim ho ukáže.

„Škoda,“ zalitovaly děti, ale on se už o tom nechtěl dále bavit. Nechtěl, aby mu ukázaly, jak moc po doteku chladného kovu touží.

„Sine,“ zeptal se po chvíli mlčení on sám, protože chtěl od dětí nenápadně zjistit nějaké zprávy.

„Tady nechodí muži ozbrojeni?“

V Sinově tváři i v obličejích ostatních dětí se objevil zmatek a strach. „Vy asi nejste ze zdejšího kraje,“ poznamenal Sin hlasem, který nepřipouštěl námitky. Vanye pokrčil rameny, v duchu proklínaje svou nerozvážnost, které se dopustil před dětmi. Ony znaly naprosto přesně pravidla, jimiž se řídila jejich vlastní země, a dovedly vycítit cizince, neznajícího to, co by znát měl.

„Odkud jste?“ zeptala se malá holčička a zkoumavě se na něj zadívala. „Jste ze Sirrenu?“ Vanye jen zakroutil hlavou a předstíral, že si musí meč zavěsit zpátky na opasek. Zajistil ho pojistným kroužkem na pás, který mu obepínal hrudník, a zabezpečil ještě háčkem. Pak rychle řekl: „Musím ještě něco udělat,“ a rychle se vracel zpátky. Sin ho chtěl doprovázet, ale Vanye to odmítl, a tak se Sin s posmutnělou tváří vrátil k dětem.

Vanye se vrátil do velkého domu. Už ode dveří viděl Morgain, sedící na jedné z lavic ve skupince vesničanů, jak spolu živě o něčem diskutují. Opodál stálo několik mladých mužů a žen, kteří jejich rozhovor pozorně sledovali. Tiše k nim přistoupil a oni mu beze slova uvolnili místo. Posadil se a naslouchal debatě, která plynula dál a jeho příchod ji nijak nenarušil. Rozuměl pouze místy, a to hlavně krátkým větám nebo jejich částem. Morgain občas rozhovor přeruši-

la, aby mu alespoň v krátkosti vysvětlila, oč se jedná, a přeložila nezbytná slova. Vanya překvapilo, že se hovor týkal převážně života na vesnici, sklizně, skotu a polí. Věcí, o které se Morgain nikdy nezajímala. Jako kdyby to sdělovali svému pánovi, pomyslel si. Zdálo se ale, že to Morgain zajímá, protože více naslouchala, než sama mluvila, což bylo u ní dost neobvyklé.

Po chvíli se vesničané zvedli a odešli. I Morgain vstala, aby přiložila do ohně pár nových polen. Vanye se vrhl před ni na kolena a zkroušeně se přiznával, co všechno dětem vyzradil. K jeho překvapení se Morgain jen zasmála. „Dobrá, udělal jsi chybu, ale nemyslím si, že by nás to nějak poškodilo. Mám na tom také svůj podíl, měla jsem tě o téhle zemi poučit víc. Je tu ale větší nebezpečí. Stojí nás čím dál víc úsilí, aby nepoznali, že jsme cizinci.“

„Co znamená slovo *ellarh*?“

„Pochází ze slova *arrh*, to znamená šlechtický, nebo *aru* - to je v překladu síla. Ta slova mají podobný význam, záleží jen na situaci, ve které je použiješ. Kdybys ve starých dobách řekl Ghálovi *arrheits*, vyjadřuje to jeho postavení a moc, kterou má. Ghálové tehdy všichni toužili po moci a tu jim daly Brány. Vždy volně průchodné pro ně, ale nikdy pro lidi - což bylo dost nespravedlivé. *Ellarh* někdy může znamenat sílu, někdy pána. A věc, jako je vážnost nebo také nebezpečí. Věc, která... se lidí nedotýká.“

Ghálský jazyk ho vždy vzrušoval. Jak arogantní a výsměšná byla některá jeho slova! Přeběhl mu mráz po zádech, když si uvědomil, jakou silou tento národ kdysi vládl. Morgain mu o něm často vyprávěla o jeho jednání s obyčejnými lidmi, a to ho vždy nejvíc rozrušovalo. Kolik krutosti vůči bezbranným lidem! Předpokládal, že jsou i další skutečnosti, o kterých se mu Morgain ani neodvážila říct.

„Co řekneme těmto lidem?“ přerušil své úvahy a vrátil se k realitě. „Co řekneme, až poznají, jaké obtíže jsme této zemi přinesli? *Liyo*, co udělají, až poznají, kdo jsme? A co budeme mezi nimi dělat?“

Svraštila čelo a sklonila se, lokty se opírajíc o kolena. „Doufám pořád, že nás považují za Ghály, tebe sice jen vzdáleně, ale přece. Jak jim mám ale vysvětlit, o jak strašnou věc tu jde? Třeba i jenom naznačit, varovat je! Oni jsou příliš jemný národ, všechno tady tomu nasvědčuje. Nejsou to bojovníci a o nějaké obraně tu nemůžeme vůbec mluvit.“

Musel souhlasit s jejím názorem, že jsou sice milí, ale až nebezpečně nerozumní. Na to by zde mohli krutě doplatit.

„Bud' opatrný, když s nimi mluvíš,“ radila mu. „Pokud budeš mluvit v jazyce Kuršanů, dávej pozor na užívání slov, která teď znáš. A příště v tomto jazyce budeme spolu mluvit i my dva. Musíš jen přijít na to, kdy která slova použít. Bude to tak lepší.“

„Pokusím se,“ odpověděl a po zbytek dne se už jen volně procházeli po vesnici a jejím okolí a Vanye si vštěpoval do paměti každé slovo, které by později mohl použít.

Čekal, že Morgain bude chtít opustit vesnici hned dalšího rána, ale ona se o ničem nezmiňovala. Když přišla noc, už to nevydržel a přímo se zeptal, jestli zítra ráno odjedou. Morgain jen lehce pohodila hlavou a začala mluvit o něčem jiném. Když mu takovým způsobem dala najevo nechut' odpovídat, už se znovu neptal a s klidem chodil po vesnici i další den.

Během pobytu tady se jich obou zmocnil hřejivý klid. Jako by to, co nechali za zády, bylo jenom zlým snem, jen vymyšlenou iluzí, a skutečné a pravdivé bylo toto místo. O odjezdu už víckrát nemluvili, jakoby Morgain řekla ne, jakoby si přála od nich i od jejich hostitelů zahnat nebezpečí. A tak počet dnů, které tam strávili, utěšeně narůstal. Zdálo se mu, že instinkt vycítit nebezpečí musí na takovémto místě zákonitě zakrnět, vždyť nedělali nic jiného, než jedli, spali, procházeli se a rozmlouvali s vesničany. Jedné noci se probudil s výkřikem a Morgain ležící vedle něj okamžitě sáhla po zbrani. Když ale zjistila, oč jde, udiveně se na něho usmála.

„Špatné sny? Na takovém klidném místě? Byla i taková místa, kde jsi měl pro to více důvodů.“ Ale dávala také této noci větší pozor než obvykle. Co ho tak ve snu vyděsilo, to si už nepamatoval. Matně si vzpomínal na něco zlověstného, skrytého, signalizujícího nebezpečí, kterému on nemůže zabránit.

Tohle místo mě bude strašit, pomyslel si nešťastně. Pro nás zde není místo, ale stále sobecky zůstáváme. Bez ohledu na čas, bez ohledu na místo, hledáme trochu klidu a míru... a bereme si ho tak, jak si ho dokáže brát jen zloději. Okrádají ty, co ho mají.

Zajímalo ho, jestli Morgain někdy nepocituje to samé provinění, nebo zda nic z toho skutečně nevnímá a je jen taková, jakou ji vidí její nepřátelé, chladná a vypočítavá.

Přál si s ní o tom promluvit, ale měla špatnou náladu. To už Vanye poznal. V takovém případě se s ní nedalo vůbec mluvit, proto se rozhodl rozmluvu odložit na ráno. Ale když se s ní setkal, byli už kolem vesničané a on si posteskl, že vhodná doba nikdy nepřijde. Protože mu zde nic nechybělo, na své výčitky pomalu ale jistě zapomínal a dával si pozor, aby jí jejich odjezd raději vůbec nepřipomínal.

A tak trávil dny vyráběním šípů do luků, které pak měnil za jiné potřebné věci s vesničany, vynikajícími lukostřelci. Dokonce mu chtěli darovat luk, který jednou velmi obdivoval. Uvedli ho tím do velkých rozpaků, protože se zařekl, že si od nich nevezme žádný cenný dar. Vše vyřešila Morgain ve chvíli, kdy sáhla do svého tlumoku a vytáhla zlatý zvonek, překrásně tepaný, a dala ho dárci jako náhradu. Vanye si na něj nepamatoval, musel asi ležet v jejím vaku hodně dlouho, a proto se také pořád zdráhal cenný luk přijmout. Namítl, že pro ni má tahle zlatá věc určitě daleko větší význam než luk pro něj. Ale ona se usmála a řekla, že ta doba už dávno minula.

A tak se Vanye stal vlastníkem luku a jeho dřívější majitel se všem chlubil zvonkem, která mu všichni jeho přátelé upřímně záviděli. Vanye se cvičil každý den v lukostřelbě, s lidmi stejně starými jako on a také se Sinem, jenž ho ve všem neúnavně napodoboval.

Jejich koně se pásli v ohradách na stráních, ke kterým těsně přiléhala pole, mezi dalšími koňmi, ale také mezi skotem. Morgain, kterou Vanye nikdy předtím během jejich cest neviděl odpočívat, často sedávala celé hodiny na slunci a rozprávěla s mladými vesničany, kteří zde pásli dobytek. Podle jejich informací a znalostí se snažila nakreslit mapu, která vesničany velmi překvapila. Ještě nikdy předtím se nesetkali s kusem kůže, pomalovaným barvami, znázorňujícími toky řek, táhlá údolí i lesy. Ačkoliv kreslit uměli, ještě nikdy neviděli svůj svět v takové perspektivě.

Mirrind, tak se tahle vesnice jmenovala, a nezalesněnému území kolem říkali Azeroth. Les se nazýval Shatan. Azeroth Morgain zakreslila jako kruh, vyznačila správně i toky řek, které napájely obrovskou řeku jménem Narn. Uprostřed kruhu vymežujícím Azeroth bylo napsáno Athatin, což znamenalo Ohně - nebo jednodušeji, Brána světa. Mírumilovný Mirrind ji znal a měl ji v posvátné úctě. Azeroth Athatin. Morgain se neptala, zda vědí, jak ji uzavřít. Jen si kres-

lila svou mapu a poznámky k ní psala ghálskými hieroglyfy, pro ni velmi dobře srozumitelnými.

Vanye se dokonce učil je rozpoznávat... stejně jako se učil jejich řeč. Sedával v místnosti, kde se všichni scházeli, a jednotlivé znaky si maloval do prachu na podlaze. Učil se mluvit, často si v ghálském jazyce opakoval, že je Kuršan a že přišel v míru. Mirrindské děti se k němu, když se staral o koně, jen lepily a s obrovským nadšením přinášely jeho šípky, když se učil střílet z luku. Jakmile však zjistily, jak nudné je to jeho věčné vysedávání na zemi, raději si našly jinou zábavu, pro ně daleko pestřejší.

„Ellarh - práce,“ vyslovoval a snažil si to zapamatovat. Znamenalo to něco, co viděl kolem sebe. Děti v tom sice zpočátku viděly zábavu, ale když jim to nepřinášelo žádné veselí, žádné zajímavé obrázky, rychle se vytrácely - až na Sina, který klečel v prachu vedle Vanya a zkoušel to opakovat po něm. Když Vanye sledoval chlapce, jak intenzívně a soustředěně pracuje vedle něho, zasáhla ho bolestná vzpomínka. Jeho nikdo nikdy ničemu neučil, ačkoliv se o to snažil. Jeho hornatý domov mu to nemohl poskytnout.

Zdálo se mu, že nyní je v Mirrindu někdo, kdo chce být dál než ostatní a kdo by byl jejich odchodem velice zraněn. Kdo toužil jako on po něčem, co mu Mirrind nemohl dát.

Chlapec neměl rodiče. Zemřeli během jedné živelné pohromy. Neptal se na to. Sin byl dítětem všech ve vesnici, ne pouze někoho. Ostatní budou obyčejní, pomyslel si Vanye, ale co on? Často vzpomínal na svůj meč v Sinových malých rukou, cítil s dítětem a modlil se za něj.

„Co to děláš, kheimes?“ ptal se Sin.

„Přeji si pro tebe jen to nejlepší,“ smazal písmo dlaní a s velkou tíhou na prsou vstal. Sin se na něj podíval se zvláštním výrazem v tváři a on raději rychle odkráčel ven z haly.

Náhle se někde na druhém konci Mirrindu ozval výkřik. Nebyl to výkřik dětí, které si v těch místech často hrávaly, byl to ženský výkřik, plný zoufalství a Vanya se zmocnila zlá předtucha. Ta ještě zesílila, když se vzápětí ozval výkřik mužský, ve kterém bylo slyšet bolest i zuřivost.

Vanye chvíli váhal a jeho puls, na chvíli téměř zastavený, se na jednou rozběhl v prudkém tempu. Zdál se jakoby ochromen, ale po-

vinnost a zvyk ho vrátily zpět a on se rozeběhl směrem, odkud výkřiky zazněly.

Sin se vyšplhal na úpatí kopce a viděl, jak se k jednomu místu sbíhají lidé, které výkřiky zaskočily. Morgain s Vanyem zároveň došli až k nim a dav se před nimi beze slova rozestoupil. Stáli tu Melzein i Melzeis a zadržovali slzy, mladá žena a dvojice lidí, asi ve středních letech, kteří klečeli a hořkovali, jako by očekávali smrt.

Morgain pohlédla na zem k jejich nohám a vydechla. Ležel tam mladý muž, jeden z nejbystřejších a nejlepších ve vesnici. Snad mu ještě nebylo ani dvacet let, ale o to byl lepším lovcem a lukostřelcem. Býval pastýřem, neustále se usmíval a miloval život, stejně jako svou mladou ženu. Neměl nepřátel. Jeho hrdlo bylo proříznuto a na jeho mladém těle bylo vidět další rány, které sice nebyly příčinou smrti, ale jistě mu způsobily velkou bolest, než ho smrt jeho utrpení zbavila.

Jmenoval se Eth a Vanye ho dobře znal. To oni sami mu museli proříznout hrdlo, pomyslel si zdrceně. Přistihl se, jak se chvěje, a byl bledý tak, jako ještě nikdy.

Téměř všechny děti byly velmi bledé a tiskly se ke svým rodičům. Vanye uviděl Sina přímo naproti sobě. Položil mu ruku konejšivě na rameno a vytáhl ho z davu ven. Sinův obličej vypadal ale stále tak bezvýrazně a přísně jako předtím.

„Proboha, odved'te pryč děti!“ vzpamatovala se Morgain jako první a snažila se z ohromení dostat i ostatní. „Hrozí vám nebezpečí, měli byste rozeslat kolem celé vesnice muže, aby drželi hlídky. Kdo Etha našel? Kde?“

Jeden z mladších vesničanů vystoupil. Tal, jehož šaty i ruce byly umazány krví. „Já, paní. Já ho našel. Ležel v brodu.“ Po obličejí mu stékaly slzy. „Kdo to mohl udělat? Jak jen mohl? Proč?“

Melzein odnesl tělo a začali ho připravovat k pohřebnímu obřadu. Sročení lidí z vesnice a Morgain s Vanyem se mezitím přesunulo do haly. Vzduch se zdál nesnesitelně těžký, a každé nadechnutí jako by zabolelo. Bythein a Bytheis tiše naříkali, Sersen se musel dlouho soustředit, aby byl schopen vyslovit to, co chtěl říct.

Všude panovalo napjaté ticho a starý muž přecházel kolem krbu sem a tam.

„Já tomu vůbec nerozumím,“ vykřikl nakonec a vrásky na jeho čele se zkřivily do výrazu zmatku a hněvu zároveň. „Paní, odpovíte

mi? Nejste sice z našeho kraje, ale my jsme vás uvítali, jako byste byla, a stejně jsme se k vám také celou dobu, kdy jste byli našimi hosty, chovali. Ve vesnici není nic, co bychom vám odepřeli. Ale teď bychom chtěli slyšet vaši odpověď.“

„Serseis!“ zaznělo napomenutí Bytheise, který mu položil chladivě ruku na rameno, aby ho trochu krotil.

„Nechte ho, já jsem slyšela tu otázku,“ promluvila Morgain tichým hlasem.

„Paní,“ pokračoval Serseis odvázně, „Eth šel tam, kam jste ho poslala. Tak to alespoň řekl svým přátelům. A také jim řekl to, že vy jste mu přikázala neříkat nic starším. A on vás poslechl. Kam jste ho poslala? On přece nikdy nebyl váš sluha, vy jste neměla právo ho někam posílat. Byl dítě svých rodičů, hodné dítě. Byl pro vás schopný udělat cokoli, vy jste to věděla a využila jste toho. Kam jste ho poslala? Můžete nám to říct? A kdo provedl tak strašlivou věc?“

„Cizinci.“ Tak Morgain odpověděla. Ne všem slovům Vanye rozuměl, ale podle výrazů jejich tváří a gestikulace pochopil téměř všechno. A v nabitém ovzduší, které naplňovalo síň, cítil povinnost stát při Morgain.

„Neměl bych dojít pro koně?“ zeptal se jí v jeho rodném jazyce, aby mu nikdo nerozuměl. „Ne,“ odpověděla s takovou rozhodností, že poznal, že dobře zvážila obě možnosti a rozhodla se zůstat v Mirrindu, kterému nyní hrozilo nebezpečí. Vanye poznal, že pod brněním skrývá velkou bolest. „Doufala jsem, že nepřijdou.“

„Odkud? Kdo?“ otázal se Sersein. Stará žena pomalu odtáhla ruku skrývající mapu, která ležela prostřena na stole. Práce Morgain.

„Vaše otázky se týkají celé země, jakoby jste něco hledala. Nepatříte k naší vesnici. Vy ani váš průvodce nejste z naší krve. Určitě jste k nám přišli ze vzdálených končin. Tam se také stávaly často takové věci? A čekáte, že by se něco takového mohlo opakovat? Čekala jste, co se stane, když jste tam Etha posílala? Možná máte své důvody, které budou pro nás jen těžko pochopitelné, ale my je chceme znát. Berete si životy našich dětí - a nenašla jste odvahu říct, jaký máte důvod. Doufám ale, že nyní to už objasníte.“

To všechno bylo řečeno naprosto tichým a klidným hlasem, v místnosti tak ztichlé, že bylo slyšet plápolání ohně v krbu a pronikalo sem i bečení ovcí z venku a pláč dítěte odněkud ze vsi. Tváře starších

byly jako z vosku, bledé a bezvýrazné, jakoby zmrzlé. Zvláště ve světle, které sem jen spoře pronikalo zamlženými okny.

„Kolem nás jsou nepřátelé,“ začala váhavě Morgain, „jsou roztroušeni po celém Azerothu. A tady jsou také, to nám dokázal váš mrtvý muž. Snažila jsem se tomu zabránit, jak jsem jen uměla. Teď se ve vašem lese vyznám lépe než kterýkoli váš člověk. Ano, je pravda, že jsme tady cizinci, ale my nejsme jako oni. Nikdy bychom neudělali takovou věc. Doufali jsme, že tomu zabráníme, že budeme varováni - ale ne tak, jako dnes. Správně jsi řekl, že Eth byl muž, který byl statečný a odvážil se ze všech nejdál. Já vím, a i on to věděl, že tím riskoval příliš mnoho, vlastně všechno. Já jsem ho proto varovala, několikrát jsem ho varovala.“

Vanye sledoval její rty, pomalu a zřetelně vyslovující tato slova, a srdce se mu rozbušilo bolestí a vztekem, že jim Morgain neřekla všechno. Že jim neřekla, koho sem vlastně přivedli a čeho všeho je schopen. Že mohla zabránit Ethově smrti tím, kdyby místo něj poslala jeho, který má tolik zkušeností, že by se určitě vrátil. Místo něj poslala nevinného chlapce, jehož nezkušenost mu nedovolila přežít.

Starší z rady seděli tiše a mlčky naslouchali jejím slovům.

„Nepřišel nikdo z Azerothu?“ ptala se jich Morgain.

„To byste vy měla vědět lépe než my,“ vydechla Bythein.

„Dobrá, co se stalo, stalo se, ale jsou tu další, živí, které je třeba ochránit. Vaše vesnice je blízko pastvin, tam mohou tábořit cizinci a někdo z vás je mohl spatřit. Jsou připraveni obsadit celou planinu Azerothu, i území, která leží okolo. Mohli si vybrat, kterým směrem přijdou. Jsou jich tisíce a my dva s Vanyem - nás je málo na to, abychom je zastavili. To, co se stalo Ethovi, je dílem jedné ze skupin jejich jezdců, kteří sekají do všeho, co se hne, a do cesty se jim nešťastnou náhodou připlétl Eth. V této chvíli vám mohu dát už jen jednu radu: jděte hluboko do lesa a tam se ukryjte. A jestli půjdou za vámi, prchejte dál, hlouběji. Je lepší opustit domovy, i když se vám to zdá v této chvíli tvrdé, než ztratit své životy. Je lepší si vybrat tuto možnost, než sloužit nepřátelům, kteří by dělali to, co se stalo Ethovi. Vy rozumíte polím, rozumíte lesům, rozumíte dobytku, ale neumíte bojovat. A proto musíte odejít.“

„Povedeš nás?“ zazněl hlas Bythein. Vanyovo srdce se zachvělo. Jak je prosté, jak přirozené znovu věřit! Morgain zavrtěla hlavou.

„Ne, půjdete po vaší staré cestě a nejlepší pro vás i pro nás bude, když zapomenete, že jsme tu někdy byli.“

Sklonili hlavy, jeden po druhém, zklamáni, jako by pro ně tato chvíle znamenala konec světa. Skutečně to tak cítili.

„V tuto chvíli jsme na tom hůře než Eth,“ poznamenal Serseis. „Tuto noc zde ještě zůstaňte, prosím,“ zaprosila Sersein.

„Nemůžeme, uvádíme vás všechny do velikého nebezpečí svou přítomností.“

„Prosím, jen na dnešní noc. Když jste tady, máme menší strach.“

Ačkoli Sersein mnoho věcí nevěděla, Vanye si uvědomil, že má vlastně pravdu. Morgainin meč jim mohl zaručit ochranu, i když ne takovou, jakou si představovali. Zřejmě to došlo i Morgain, protože k Vanyově údivu po chvíli rozmyšlení kývla hlavou na souhlas. Všichni se zvedli a s klidnější myslí se vraceli do svých domovů. Tam celý hovor znovu rozebírali s těmi, kdo se ho nezúčastnili.

„Jsou to naivní lidé,“ konstatoval Vanye poté, co je poslední opozdilci opustili. „Mám strach, *liyo*, děsí mě, co sem přichází.“

„Pokud mi budou důvěřovat, mají velkou šanci přežít. Ale to se budou muset řídit tím, co jsem jim řekla.“ Sklopila hlavu a vyšla ven také, míjejíc se se skupinkou žen, které jako každý večer začaly připravovat stůl k večeři.

Vanye šel dohlédnout na koně, aby se ujistil, že na zítřejší ráno budou dobře připraveni. Vycházel sám, ale jakmile došel až k ohraď, zřetelně slyšel před sebou Sinův hlas.

„Vezmi mě s sebou,“ zaprosil, „chtěl bych jít tam, kam půjdeš ty.“

„Ne, to nejde,“ rozmlouval mu to Vanye. „Ty máš svou vesnici, lidi, kteří tě potřebují. Mysli na ně a buď rád, že je máš. Kdybys šel s námi, nikdy bys je už nemusel vidět.“

„Nikdy se k nám už nevrátíte?“

„Ne, pravděpodobně ne.“

Vanye věděl, že je to pro mladého chlapce kruté a strohé, ale věděl, že je to nutné. Nechtěl myslet na to, co si o něm Sin asi vysnil, o něm, který si to nejméně zasloužil. Vždy ho povzbuzoval. Udělal na něj grimasu a vrátil se ke své práci. Doufal, že chlapec dostane rozum a přestane s takovými nápady.

Ale Sin s ním zůstal i dál a pomáhal mu, tak jako vždycky. Vanye shledal, že je nemožné, být k němu tak krutý. Zdvihl ho ze země a vysadil na Maiin hřbet, jak si to Sin vždy tajně přál, kdykoli

vysadil na Maiin hřbet, jak si to Sin vždy tajně přál, kdykoli pouštěli koně ven z ohrady. Sin se jí pevně chytil kolem krku a napětí v něm nastrádané rázem povolilo a po tváři se mu začaly koulet slzy jako hrachy. Pokoušel se je setřít, aby je Vanye neviděl. Ten počkal, dokud chlapec nepřestane plakat, pak mu pomohl seskočit a společně se vraceli k vesnici. Večeře probíhala v pochmurné náladě, nezněly žádné písně. Při západu slunce pohřbili Etha, a tak na zpívání nikdo neměl ani pomyšlení. Pouze navzájem tiše rozmlouvali, několik z nich dokonce ani nejedlo, ale nebylo cítit žádné projevy nepřátelství, žádné známky nenávisti, dokonce ani ze stran Ethovy nejužší rodiny. Morgain byla během jídla většinou zamyšlená, jen občas prohodila tiše slůvko se svými sousedy. Atmosféru nerušilo ani pokřikování dětí venku, tak jako jindy. Ty menší už spaly a ty větší neměly chuť do hry.

„Znovu vám radím, odjed'te,“ naléhala Morgain na vesničany. „Máte mladé muže, dělejte, co budete moci, abyste ubránili cestu, která sem vede. Věřte mi, prosím vás, a co nejrychleji odejděte. Já i Vanye uděláme cokoli, abychom třebas jen o chvíli zdrželi zlo, které sem přichází. Ale jsou jich tisíce, mají tisíce koní, tisíce zbraní. Jsou to Ghálové.“

Jejich obličeje byly stále bezvýrazné, jakoby ani neslyšeli, co jim Morgain v tuto chvíli řekla. Jen Bythein vstala a ztěžka se opřela o stůl. „Který Ghál by nám mohl přát škodu a přinést nám zlo?“

„Věřte mi, jsou takoví. V této zemi jsou cizinci, krutí a bezcitní. Nebraňte se jim, nemůžete se jim ubránit. Utečte před nimi. Je jich na vás příliš mnoho. Z jejich země je vyhnaly Ohně, je zničená, rozdrčená. Proto přišli sem a chtějí vám vzít tu vaši.“

Bythein hlasitě zabědovala a opět se posadila, zničená ještě víc než předtím. Bytheis se ji snažil uklidnit, celá jejich rodina se shlukla kolem ní, aby pomohla.

„S něčím takovým jsme se dosud nesetkali,“ prohlásil Bytheis, jakmile se Bythein opět uklidnila. „Paní, nechápeme jen jedno. Proč nám to všechno říkáte tak váhavě? Ghál? Co to znamená?“

Vanye si naplnil sklenici pivem a naráz ji vypil. Zkoušel tak zplášit úzkost, která se ho zmocnila po těchto slovech... a také, aby zapomněl, kdo je pronásleduje, kdo nyní hrozí Mirrindu. Jeho ruka zůstala nehybně svírat sklenici, ale on sám se obav nezbavil. Napadlo ho, že propásli šanci, kdy mohli použít Meč cti a oddálit tak alespoň

na čas hrozící nebezpečí. V nastalém zmatku si to ale neuvědomili a teď už je chránit nemohl.

Morgain začala trpělivě vyprávět vesničanům příběh o tom, jak před tisíci lety Ghálové ovládli čas pomocí Bran... jak jich další zneužili... jak je děti jejich dětí následovali...

Bylo toho mnoho, co chtěli vědět. Vanye měl chuť se opít, ale uvědomil si, že v této situaci by to byla nerozvážnost, a tak od toho upustil. Usoudil, že bude mnohem lepší i příjemnější se hodně najíst, neboť ho učili, že pokud neví, co se bude dít, jaké dny ho čekají, měl by si udělat pořádnou zásobu jídla. Po očku se podíval, co dělá Morgain, a když uviděl, s jakou chutí jí, neváhal a následoval jejího vzoru. Neměla hlad, Morgain to stejně jako Vanye považovala za správné. Dokázala odhadnout, které věci by jí mohly pomoci přežít, a podle toho se také řídila.

Když se hala vyprázdnila, posbírali vše, co by mohli na své cestě potřebovat, a Morgain to svázala do dvou vaků. Stále se nejvíc báli toho, že by mohli být rozděleni, nebo že by jeden z nich mohl padnout a druhý pokračovat sám. Proto usoudila, že bude moudřejší, když všechno nepřiváže k jednomu koni, ale rozdělí náklad oběma.

„A teď spi,“ napomenula ho, když vstal a chtěl hlídat. „Spi.“

Položil si meč na dosah a Morgain se uložila vedle něj, po ruce *Podvrženého*, ozbrojeni tak, jak spávali před první nocí v Mirrindu.

Kapitola 3

Něco venku se hnulo. Vanye to zaslechl. Připomínalo to tiché šelestění listů ve větvích, se kterými si pohrává vítr. Zaslechl to ještě jednou, ale pak se už tento zvuk dlouho neopakoval, a tak znovu zavřel oči a pokoušel se spát.

Po chvíli ale začal ostražitě naslouchat, protože by byl přísahal, že uslyšel vrznutí způsobené vahou lidského těla. I Morgain se pohnula a otevřela oči, snažíc se proniknout skrze tmou. Když se zvuk ještě jednou opakoval, Vanye se vymrštil a okamžitě sáhl po svém meči. Morgain se postavila po jeho boku a on nepochyboval, že je také ozbrojena, a takto cíhali na nebezpečí, ve kterém po chvíli rozpoznali kroky tří mužů.

Ne kroky lidské, kroky ghálské. Byli vysocí, štíhlí, bílé vlasy jim sahaly až k ramenům. Nevypadali hrozivě, dokonce ani nenesli žádnou zbraň. Nepatřili k těm, kdo je pronásledovali, to oba na první pohled poznali.

Morgain se trochu uklidnila, ale stále držela *Podvrženého* pohotově připraveného. Vanye se napřímil ze svého strnulého postoje a máchnul nožem proti nočním návštěvníkům.

„Neznáme vás,“ řekl jeden z nich. „Mirrind'ané nám řekli, že vy se jmenujete Morgain a váš strážce Vanye. Tahle jména jsme nikdy neslyšeli. A ještě nám řekli, že jste poslali jednoho z jejich mladých mužů do lesa, hledat nějaké cizince. A že je nyní mrtev. Můžete nám k tomu něco říct i vy?“

„Vy jste přátelé lidí z Mirrindu?“ zeptala se Morgain.

„Ano, ale pořád ještě nevíme, kdo jste vy.“

„Bylo by to dlouhé vyprávění, abyste nás správně pochopili. Lidé z této vesnice nás ale přijali tak laskavě, byli k nám tak vlídní, že bychom jim nikdy nemohli vědomě uškodit. Ani jim, ani jejich vesnici. Spadají tito lidé pod vaši ochranu?“

„Ano.“

„V tom případě je co nejrychleji odveďte pryč odsud. Tohle místo pro ně zanedlouho nebude bezpečné. Pro ně, ani pro jiné.“

Na chvíli zavládlo ticho. Pak se znovu ozval ostrý hlas.

„Kdo jsou ti, z kterých máte takový strach? A kdo jste vy?“

Morgain se ušklíbla. „Ani já nevím, s kým vlastně mluvím. Je zjevné, že patříte k rodu Ghálů. Z toho, jak jste přišli, s holýma rukama, beze zbraně, je jasné, že Mirrind znáte a jeho obyvatelé vás znají také. To, že neztropili poplach, tomu jasně nasvědčuje. Proto jsem ochotna vám věřit. Pod podmínkou, že zavoláte starší vesnice, aby mi potvrdili vaše slova jako pravdivá, na znamení toho, že vám věří. Pak zodpovím všechny vaše otázky.“

„Já jsem Lir,“ řekl Ghál a mírně se uklonil. „A vy nejste ti, za které se zde jen vydáváte. Nemáte právo dělat to, co děláte. Nemáte právo radit Mirrind'anům, aby opustili svou vesnici. Pokud jste přicestovali ze Shatanu, pak je možné, že jste přátelé. V opačném případě budeme muset zvážit, jestli to, co říkáte, je pravda. Můžete být předvojem nebezpečí, které sem má přijít, a to my bychom nestrpěli.“

To byla naprosto jasná řeč a Vanye sevřel mimoděk rukojeť svého meče a zbystril smysly. Nejen kvůli nebezpečí, které představovali ti tři, jež před ním stáli, ale i kvůli otevřeným oknům domků stojících kolem. I slabé světlo ohně bylo dostačující pro dobré lukostřelce, jakými byli tito vesničané.

„Máte velmi přesné zprávy,“ řekla Morgain uštěpačně. „Mluvili jste s vesničany? Asi ne, když nás považujete za nepřátele.“

„V lese jsme potkali zdejší lidi a hovořili s nimi. Proto jsme přišli do Mirrindu a nyní mluvíme s vámi. Vesničané nám o vás řekli jen to nejlepší, ale kdo ví, je-li to pravda.“

„Mohu vám říct jen to, co jsem řekla jim. Jejich zemi hrozí nebezpečí a zkáza. Skrze Ohně Azerothu sem přišli Ghálové a jejich lidé. Hladoví a nebezpeční lidé, ze země, kde již dávno neplatí právo a důvěra. Jen moc a síla. Proto před nimi prcháme... ale nezavedli jsme je sem. Asi se potulovali po okolí, štváli zvěř a náhodou objevili Mirrind. Jen doufám, že neproniknou v blízké době až sem. Ale spoň dokud nestačí vesničané odejít.“

Ghála tyto věty překvapily a vyměnil si pohled se svými společníky.

„Máte takové zbraně, s jejichž pomocí jste schopni ochránit tuto vesnici?“ zaútočila na něj zpříma Morgain.

„I kdybychom je měli, neřekli bychom vám to,“ odrazil její útok Ghál.

„Znamená to, že ji ochráníte?“

„To jsme dělali vždycky.“

„Takže teď už je mi jasné, proč nás, cizince, uvítali beze strachu. Chránili je Ghálové.“

„To je pravda. Jen proto jste zde byli tak vítáni.“

Morgain potřásla nevěřícně hlavou, jako by tím vyjadřovala svou úctu.

„V této chvíli mám už v mnohých věcech jasno. Pokud Mirrinďané potvrdí pravdivost vašich slov, pak mohu říci jen tolik, odcházíme do Azerothu, utkat se s lidmi, kteří ho nyní okupují, ať už jste jim k tomu dali souhlas nebo ne.“

„Jste povýšená,“ udiveně konstatoval Ghál.

„A vy snad ne? Dokazoval jste mi to během celé naší rozmluvy. Možná máte pravdu, možná jsem povýšená, ale určitě ne více než vy.“

„Takovou sebejistotu s sebou přináší jen síla.“

Morgain se zasmála. „Chcete se zeptat, proč jsme opustili Shatan, že? Chcete to vědět, ale já vám neodpovím.“

„Kamkoli půjdete, všude budete sledováni našima očima. Kdo užívá silných slov, může užívat i silných způsobů. A vy navíc nejste z této země.“

„To nikoli,“ připustila Morgain. „Když jsme náš boj začínali, nebylo to v Azerothu. Je naší smůlou, že šihujská tlupa změnila směr, ale není to naší vinou. Vede je Hetharu, původem poloviční Ghál. A ještě jeden, Chya Roh i Chya. Slovo každého z nich má mezi jejich lidem různou váhu, jedno je jim však společné. Neznají slitování. Jestli se s nimi jen pokusíš setkat, pak můžeš čekat, že zemřeš. Tak, jako zemřel Eth. Jejich násilnické povahy mi nahánějí hrůzu, ale nikdy jsem nechtěla, aby místo proti mně šli proti této vesnici.“

Vypadal, že o těchto slovech přemýšlí, nakonec sklopil hlavu.

„Chcete-li žít, vydejte se na sever, po proudu řeky. Myslím, že i malé zpoždění by pro vás mohlo být osudné. A nechtějte po nás, abychom vás nějakým způsobem chránili. To by nebylo spravedlivé. Opravdoví přátelé by věci nenechali nikdy dojít tak daleko. Přišli by a vyjevili celou pravdu.“

A bez dalších slov se všichni tři otočili a odešli. Až nyní poznal Vanye i Morgain, že jeden z nich byla žena, dosud skrytá ve stínu.

Morgain tiše zaklela.

„Půjďte za nimi?“ zeptal se Vanye. Z jeho hlasu mnoho nadšení pro toto řešení nezaznívalo. Nestál o to nadělat si další nepřátele.

„Pokud bychom chtěli bojovat, dalo by nám dost práce naučit zdejší lidi alespoň základům boje. A v boji samotném bychom asi také přišli o své životy. Neměli bychom šanci a to oni vědí. Abych řekla pravdu, nechce se mi uvěřit, že by ti tři přišli jen tak, nepozváni.“

„Myslíte, že je upozornili vesničané? To se mi nechce věřit.“

„Ale vzpomeň si na to, co řekl Serseis. My k nim nepatříme. To odpoledne, kdy byl Eth zabit, možná o nás začali pochybovat, možná vyhledali jejich pomoc. Znamená to, že se báli nechat nás tu ještě další noc. Chránili tím jen své životy. Ale možná jsem až příliš podezírává. Půjďme. Tak, jak ti tři řekli. Po proudu. Abych řekla pravdu, od samého začátku jsem cítila, že se tohle místo nachází pod ochranou Ghálů.“

„Byli jiní než Ghálové, se kterými jsem se až dosud setkal,“ namítl Vanye, který nikdy neměl rád jejich blízkost. „Odejďme?“

„Ano, myslím, že tu nemůžeme zůstat déle,“ otočila se zpět k němu. „Možná se ti opravdu zdáli jiní, snad proto, že nás teď něco s nimi spojuje. Ale některé věci jsou ti přece dobře známy, a víš, že toto jim nikdy nemohu věřit.“

K tomuto neměl, co by dodal, a tak si na hlavu nasadil přílbu, kterou nenosil od příjezdu do Mirrindu, a ozbrojil se. Šli společně k ohradě, kde se pásli koně. Jakmile otevřeli hrazení, od země se odlepil malý stín... Sin, který spal blízko koní. Rychle k nim přišel a pomohl jim osedlat koně. Pracoval přesně naučenými pohyby a tiše, aby nikoho z vesnice neprobudil. Setřel si slzy a pomohl jim připevnit k sedlům jezdecké brašny. Jakmile bylo všechno hotovo, Vanye mu na rozloučenou podal ruku, jako muž muži. Sin ho ale objal s takovou vřelostí, až to Vanya zabořilo. Otočil se a rychle vyskočil do sedla, přemáhaje své dojetí. Morgain ho s lehkým úsměvem plným pochopení následovala a Sin ustoupil o krok zpět, aby jim nebránil v jízdě.

Společně jeli tiše středem vesnice, opatrně, aby ani nejmenší šramot neprobudil její obyvatele. Přesto se však během jejich cesty

otevíraly jedny dveře za druhými a objevovali se v nich ospalí vesničané. Tiše tam stáli, v klidné měsíční noci, s očima plnými smutku. Někteří z nich dokonce zlehka zamávali na rozloučenou. Starší vesnice jim vyšli v ústřety a pokoušeli se jim v cestě zabránit.

„Na to je už příliš pozdě,“ tichým hlasem k nim promluvila Morgain. „Je-li Ghál Lir opravdu vašim přítelem, ochrání vás.“

„Vy nejste nepřítel,“ řekla nevýrazně Bythein.

„To jsme přece říkali.“

„Ano, ale pak, po smrti Etha, jsme byli tak rozrušeni. Vraťte se, všechno bude zase jako dříve.“

„Díky za to, ale nyní opravdu přišel náš čas. Musíme jít. A vy sami, opravdu jim věříte?“ vrátila Morgain řeč k nečekané návštěvě.

„Vždy se o nás starali,“ odpověděli jakoby jedním hlasem.

„Pak budou i teď,“ uklidnila se Morgain.

„Budeme si pamatovat, co jste nám radili. Vaše varování. Postavíme hlídky. Šťastnou cestu, paní. Šťastnou cestu i tobě, kheimes.“

„Šťěstí budete potřebovat i vy,“ loučila se s nimi s povzbudivým úsměvem Morgain a rozjela se středem vesničanů, ne už jako prchající, ale klidným a smutným krokem.

Po chvíli se za nimi uzavřela hradba lesa, který je pohltit do své temnoty. Cestou je zdravily hlídky vesničanů a se žalem v očích jim lidé přáli hodně štěstí. Pak obrátili koně a vydali se dolů po proudu řeky, tak, jak zněla Lirova rada.

Po cestě se nepříhodilo nic, co by naznačovalo přítomnost někoho z nepřátel. Koně tiše klusali, a když Morgain s Vanyem usoudili, že jsou již dost daleko od Mirrindu, zastavili a sklouzli ze sedel. Zahalili se do svých příkrývek a kabátů a střídavě spali, vždy jen po krátkou dobu, tak, jak tušili, že si mohou dovolit.

Vzcházející den je zastihl už na cestě, vedoucí po proudu řeky těžko vyslovitelného jména. Kopyta jejich koní vířila listí spadlé ze stromů, zčásti dosahujících až k vodě. Chvillemi slyšeli zašustění v křoví a cítili, že jsou sledováni. Nic jim neposkytlo skutečný důkaz, který by jejich podezření potvrdil, ale jejich smysly byly už natolik vytríbené, že to s jistotou věděli.

„To nejsou naši nepřítel,“ promluvila Morgain, když už se zdálo, že vše ustalo. „Tito nevědí zrovna mnoho o stopování v lese. Jistě ne tolik jako Chya Roh. Ten je jen jeden.“

„Ten by tu ale ještě neměl být, alespoň v to doufám,“ polekal se Vanye.

„Ne, on to určitě nebyl. Kdyby tu totiž byl, jistě bychom na to tak lehce nepřišli. Musela to být hlídka Ghálů, kteří zde žijí a starají se o Mirrind. Chtěli se přesvědčit, jestli opravdu odjedeme a udělali nám na naší cestě doprovod.“

Průlák nadšena tím nebyla, jak se dalo z jejího hlasu lehce postřehnout a on s ní souhlasil. Jak jeli dále, obklopovalo je čím dál tím větší ticho. Koně se pohybovali téměř nehlučně, jen sem tam zaprasala větvička pod jejich kopyty, nebo se ozval jejich krok, tlumený mechem. Po chvíli ale Vanye rozeznal i další zvuky, které jakoby do tohoto ticha nepatřily. Otočil se za sebe, ale nic neuviděl. Když se zvuk za chvíli opakoval, trochu znejistěl. Opět se otočil, ale bezvýsledně. Snažil se tedy na tu věc nemyslet a raději se soustředil na cestu, protože vstoupili do míst, kde se větve široce rozkládaly a svou vahou se skláněly těsně nad cestu, takže Morgain i Vanye se museli v sedle hodně sklonit, aby neutrpěli spoustu škrábanců... les byl divočejší a nepřístupnější, než ten, s jakým se dosud setkali kolem mirrindských polí.

Jeho sluch opět vyburcoval nějaký zvuk. „Jde to zleva,“ upřesnila Morgain a Vanya začala pomalu, ale jistě tato hra znepokojovat.

„Buď jak buď, určitě se to ukáže,“ řekla vyzývavě Morgain, navíc v ghálském jazyce.

Jakmile vjeli do dalšího z nepřehledných zákrutů cesty, koně si vyděšeně odfrkli a vzepjali se tak, že Morgain i Vanye měli co dělat, aby je uklidnili.

Průlák uprostřed cesty stál mladík s dlouhými bílými vlasy oděný v lovecké šaty. Uklonil se a stále se ještě usmíval jejich zděšení. V ruce nedržel žádnou zbraň.

„Ty jsi jistě jeden z Lirových přátel,“ Morgain spíše konstatovala, než aby se tázala.

„To jsem,“ odpověděl mladík a stál dále uprostřed cesty, palce zavěšeny za opasek. Zvedl hlavu a zvědavě si ji prohlížel.

„A vy jste si přáli moji společnost, tak jsem tady.“

„Dávám přednost tomu, vědět, s kým sdílím společnou cestu. Jestli jdeš také po proudu severním směrem, můžeš jít s námi.“

Mladík se hlučně rozesmál. „Já jsem váš průvodce,“ řekl důrazně. „Průvodce i ochránce. Jmenuji se Lellin Errirhen. Přináším vám

pozvání od svého pána, Merira Mlennira, k nám do tábora, pro vás i vašeho kheimese.“

Morgain na chvíli ztichla a Siptah pod ní začal mírně přešlapovat.

„Kdo je ten, co nás celou cestu neustále sledoval? To jsi přece nebyl ty?“ zkoumala napřed.

„To byl můj kheimes,“ odpověděl jí Lellin s úsměvem. „Sezar.“

Zahvízdal a Sezar se vynořil kus od nich z křoví. Rozhodli se pozvání přijmout. Lellin byl hotov ukazovat jim cestu, jeho sluha Sezar jim byl neustále v patách. Vanye ho neustále ostražitě sledoval. Něco z jeho vzezření ho uklidnilo, připomínal mu lidi z Mirrindu. Byl ozbrojen, zatímco jeho pán ne. Další oddaný, pomyslel si Vanye, další ochotný položit za svého pána život.

Lellin se v další zákrutě ohlédl a počkal, až jej dojedou. vedl je jinou cestou, která se od té předešlé, podél řeky, dost vzdalovala.

„Tahle je ze všech nejkratší,“ řekl jim na vysvětlenou.

„Nám ale radili, abychom se pořád drželi toku řeky,“ namítala Morgain.

„Tohle Lir nemyslel až tak doslova. Druhá cesta by vás tam sice dovedla také, ale asi tak zítra večer. Jen pojd'te, se mnou se nemusíte bát, že zabloudíte.“

A tak Morgain jen pokrčila rameny a šli. V poledne udělali krátkou přestávku, pro odpočinek i občerstvení. Lellin ani Sezar nepohrdli jídlem, které jim nabídli, ale ihned potom zmizeli beze stopy a objevili se až, když se Morgain i Vanye chtěli vydat je hledat.

Zaslechli podivnou píseň, zpěv ptáka, kterého ani jeden z nich neznal. Hned poté Lellin s Sezarem opět zmizeli, ale tentokrát se objevili už po chvíli na vzdálenějším místě. Tahle cesta se Morgain i Vanyovi zdála ještě kratší, ale vypadala, že není schůdná pro koně, a proto se drželi té původní.

V pozdním odpoledni už mohli ve vzduchu ucítit slabý pach spáleného dřeva. Lellin i Sezar byli opět někde pryč, ale rázem se Lellin zjevil opět ve středu cesty. Zdálo se, že má ve zvyku vyděsit jejich koně. Ruce opět za opaskem a kýval se na špičkách,

„Teď jsme už blízko tábora. Prosím, pojd'te přímo za mnou a nedělejte nic nerozvážného. Sezar jim šel oznámit, že přicházíme, takže nás už čekají. Se mnou se můžete cítit opravdu bezpeční.“

Obrátil se a vedl je dál, cestou tak křivolakou, že museli sesednout z koní a vést je za sebou. Morgain váhala, zda má nechat *Podvrženého* u sedla, nebo zda ho má sundat a připevnit si jej k opasku, aby byl lépe po ruce. Vanye si raději přichystal svůj meč, luk i šípy, aby nebyl ničím zaskočen. Cesta se zmírnila a mezi stromy začínaly probleskovat plameny ohňů.

Nebylo to tak klidné a idylické místo jako Mirrind. Stálo zde asi devět nebo deset stanů, jakoby ledabyle roztroušených mezi stromy. Jeden ze stromů byl zvláště vysoký a mnohonásobně se větvil. Jeho divoce rostoucí větve, stejně jako větve ostatních, tvořily nad stany jakési ochranné stříšky, chránící je před žhavými paprsky poledního slunce.

Morgain i Vanye zaznamenali vzrušení, které přinesl táboru jejich příchod. Jeli teď jeho středem. Někteří na ně zvědavě pokukovali, skryti za stany nebo za kmeny stromů, jejichž větve sem propouštěly paprsky zlatozeleného světla. Na nikom z nich nepozorovali ani stopu nevraživosti. Byli vysocí, bělovlasí, ghálské ženy i ghálští muži. Kromě nich zaznamenali i přítomnost dalšího plemene, menšího a snědší barvy pleti. Několik vážených lidí z obou těchto národů stálo před nimi, všichni zahalení do roucha. Jak zvláštní, napadlo Vanya. Staří lidé a staří Ghálové, všichni se stříbřitými vlasy, avšak někteří z lidí měli vousy. To se u Ghálů nikdy nestalo. Někteří lidé byli plešatí, ani to u Ghála nikdy nepamatoval.

Mladí lidé tohoto tábora byli oděni v krátkých jezdeckých kalhotách a volných rozevlátých halenách, které propůjčovaly jejich pohybům neomezenou volnost. Někteří byli ozbrojeni, jiní ne. Procházeli po táboře volně ve skupinách pěti až deseti lidí a zvědavě si je prohlíželi.

Jakmile přejeli napříč táborem a měli jej již dobře obhlédnutý, Lellin zastavil a otočil se k nim.

„Prosím, tady zanechejte vaše zbraně. Vaše i vašeho sluhy.“

„Když jsi nás vedl těmi strašnými cestami, neměla jsem nic proti. Nemám sice nic proti tomu, svěřit vám naše zbraně, ale čemu všemu se ještě budeme muset podrobit?“ řekla mu Morgain podrážděně.

Ještě než mohl Lellin odpovědět, ozval se Vanyův hlas: „*Liyo*, to nesmíte dovolit, abychom tu museli nechat své zbraně. Nesmíte!“

„Zeptej se svého pána,“ obrátila se po chvíli mlčení Morgain opět na Lellina, „jestli na téhle podmínce trvá. Mé mínění je takové,

že s tímto vůbec nemusím souhlasit a mohu odjet pryč z tábora... a pokud se mi tu něco nebude líbit, klidně to také udělám.“

Lellin se zamračil, chvíli otálel, pak se otočil na patě a dlouhými kroky rázoval do největšího ze stanů. Sezar zůstal u nich, paže složené na hrudi a pobaveně je pozoroval. Čekal, stejně jako oni, s jakou se Lellin navrátí.

„Nezdá se, že by na nás chystali nějakou léčku, ale nejdříve nás chtěli oddělit od našich koní, pak od našich zbraní a nakonec určitě mě od vás. Pokud by tohle dělení pokračovalo dál, zbyly by z nás tak jen malé kousíčky,“ smál se Vanye. Pobaveně se usmála i Morgain a Sezarovy oči krátce zmateně zableskly. Nevěděl, čemu se tak oba smějí, protože Vanye svou poznámku utrousil v jeho rodném jazyce, kterému Sezar nerozuměl.

„Nemyslím, že zrovna toho by chtěli docílit,“ uklidňovala Vanya Morgain. „Ale opatrnosti není nikdy nazbyt, vždyť je vůbec neznáme. A nepotřebujeme si dělat další nepřátele, už tak jich máme nepočítaně.“

Čekali dlouho a během té, pro ně nekonečné chvíle, téměř všechno osazenstvo tábora stálo a zvědavě si je prohlíželo, což jim dělalo vše ještě nesnesitelnější. Nezaznamenali však žádnou nárazku na jejich přítomnost zde, neviděli žádnou pozvednutou zbraň. Lellin se vrátil až po chvíli, stále zamračený. Kývl na ně hlavou a řekl: „Můžete jít tak, jak si přejete, to znamená se zbraněmi. Merir na své podmínce netrvá. Jen se mám ještě s vámi dohodnout ohledně vašich koní. Ještě ty si tam s sebou snad nechcete vzít. Sezar proto dohlédne na to, aby o ně bylo dobře postaráno. Pojd'te tedy nyní se mnou a dokažte, že sem přicházíte v míru, že nám nepřinášíte zlo. My pak projevíme dobrou vůli k vám cizincům.“

Vanye se otočil a ze svého sedla si vzal meč, z Morgainina hřebce Siptaha její vzácnou výstroj. Sezar vzal uzdy obou koní a někam je odváděl. Vanye zatím sledoval Morgain, která šla po boku Lellina do zeleného stanu, největšího v celém táboře.

Obou se zmocnilo rozčilení a toto pomyšlení je zároveň uklidňovalo. Alespoň budou jejich smysly v pohotovosti a nepřátelská léčka by měla menší naději na úspěch. Uvnitř stanu seděli staří Ghálové, zahalení ve svá roucha, neozbrojeni. Po jejich boku viděli starší z lidí, příliš povznesené po letech bojů, než aby teď měli po ruce dýku nebo meč. V jejich středu seděl nejváženější Ghál. Jeho bílé vlasy

mu spadaly v silných proudech až k ramenům, pouze na čele je měl sepnuté zlatou obručí, po způsobu lidských králů. Měl oblečen zelený kabát, svěže zelený jako jarní vánek. Na ramenou byl oděv pokrytý v několika vrstvách šedivými pery, hladkými, v konečcích žíhanými černou barvou. Na první pohled muselo být všem jasné, že jde o práci nevšední nádhery a dovednosti.

„Merir,“ představil tohoto muže Lellin důstojným hlasem, „to je paní ze Shatanu.“

„Bud'te vítáni v našem táboře,“ promluvil k nim Merir příjemným hlasem, pokynul jim rukou a Morgain ukázal křeslo a vybídl ji, aby se posadila. Vanye se jí postavil za záda.

„Tvé jméno je Morgain a tvého společníka Vanye,“ mluvil Merir dál. „Zůstávali jste v Mirrindu, dokud jste nezačali posílat mladé vesničany do lesů a jednoho z nich ztratili. Nyní říkáte, že chcete do Azerothu. Správně?“

„Ano,“ potvrdila Morgain pravdivost jeho informací. „Nečekejte ale, že vám vysvětlím mnohé, co se stalo ve vaší zemi. Jsme na cestě k našim nepřátelům, kteří táboří na náhorní planině. Pokud potřebujeme vaše svolení k cestě tam, pak vás o ně tímto prosíme.“

Během její řeči ji Merir zamračeně sledoval. Pak se obrátil k jednomu ze starších a chvíli s ním tlumeně o něčem rozmlouval.

„Přijeli jste zdaleka,“ začal, když se k nim znovu obrátil. „Jste našimi hosty. Vy i váš průvodce se zdáte hodně netrpěliví. Řekněte, hrozí-li nějaký bezprostřední útok, a já zajistím naši ochranu. Pokud ne, pak máme dostatek času pořádně si o všem promluvit.“

Morgain nic neříkala, jen tiše seděla. Mezitím dával starý pán příkazy svým lidem, týkající se jejich přijetí a přípravy stanu. Vanye stál za Morganiným křeslem, ruce položené na jeho opěradle. Sledoval každý pohyb, naslouchal každému šustnutí... pro ně dva, kteří znali tajemství Bran, jejich moc a sílu, nebylo žádné místo dost bezpečné. Tajemství, které Ghálové kdysi ztratili, a které by mohlo zabít, kdyby se dostalo do nesprávných rukou. Ať už to byl jakkoli urozený národ, jde z něj strach i po tolika letech, pomyslel si.

Kdosi z lidí přinesl do stanu nápoje a nabídl také Morgain i Vanyovi. Ten se naklonil dopředu, vzal pohár Morgain z ruky a napil se. Když neshledal nic podezřelého, vrátil jí ho a začal pomalu upíjet ze svého.

„Toto u vás bývá obvyklé?“ zeptal se Merir.

„Ne tak docela,“ odpověděl Vanye klidně, „ale tady kolem nás jsou naši nepřátelé a to nemůžeme nikdy být dost opatrní.“

Ostatní Ghálové ho nevraživě sledovali.

„Nechme to být,“ chlácholil je Merir. „Budu s nimi mluvit tak, jako s každým, kdo chce mluvit se mnou.“ Pak se obrátil k Morgain a dál už mluvil jen k ní: „Zřejmě bude řeč o záležitostech týkajících se Nejvyšší rady tábora. Vím, že jste chtěla, aby váš průvodce zůstal s vámi. Teď si ale myslím, že byste si měla rozmyslet, jestli na této své podmínce ještě trváte. Možná by bylo lepší, kdyby zůstal venku před stanem.“

„Ne, zůstane tady se mnou,“ řekla důrazně Morgain. Všichni, kdož zde při zasedání rady neměli co pohledávat, beze slova opustili stan. Ti, kteří zůstali, se pohodlně rozsadili, někteří na rohožích, jiní na zemi, ti nejstarší ve svých křeslech.

„Posaď se,“ řekla Morgain Vanyovi. Odepjal meč a posadil se na zem, s nohama překříženými, k jejím nohám. Bylo to postavení méně formální, než by kdokoli čekal, ale jemu to vyhovovalo. Pohár si přidržoval oběma rukama, aby z něj nerozlil. Protože nepocítil žádnou nevolnost ani závrať z prvního doušku, klidně upil podruhé a nyní už se klidně napila i Morgain. Ta si navíc rozepnula boty, natáhla nohy a překřížila je nad kotníky. Naznačila tak Ghálům, za jak neformální tohle setkání považuje, možná víc, než se jim líbilo. Vanye věděl, že tohle gesto udělala záměrně. Znal ji už tak dlouho, že věděl, jaké napětí v sobě asi teď Morgain má.

„Já vím, toto je vaše země,“ začala s omluvou za své chování, „ale přístup k tomuto táboru je víc než krkolomný, proto se, prosím, nedivte, že si dělám pohodlí.“

„Správně jste řekla,“ skočil jí do řeči Merir, „tohle je naše zem, a proto se vás ptám: Jaké jsou vaše další plány a cíle tady? Řekněte nám více o tom, co jste řekla lidem v Mirrindu. Zajíímají mne lidé, kteří vás pronásledují.“

„Můj pane, existuje země nazývána Šihuan, ležící na druhé straně Ohňů. Snad mi rozumíte. Bylo to bezútesné místo. Lidé tam umírali hlady. Nejdříve lidé, později Ghálové. Ale ti měli dříve bohatství, zatímco lidé žili vždy v bídě. A pak přišla potopa, která jejich zemi zaplavila, a vzala s sebou všechny, lidi i Ghály. A tehdy přišel muž-Ghál jménem Chya Roh, muž, jenž znal tajemství Bran, které Ghálové té doby už úplně zapomněli. On sám nepocházel ze Šihua-

nu, ale ze sousedící šihujské Brány. Z Andur-Kurše, jako i my dva. A protože jsme pronásledovali Roha, přišli jsme až do Shatanu. A to je celé.“

„Jak získal Chya Roh tajemství Bran?“ zeptal se jeden ze starších. „Jak je možné, že dokázal uvolnit tak mocnou sílu?“

„Můj pane, to je možné... tento muž... i další... mohli projít skrze tuto sílu. To jste zde nevěděli?“ otázala se udiveně.

Bylo naprosté ticho. Starší vypadali překvapeni tím, co Morgain právě řekla, jen Merirův obličej byl stále neměnný a netečný jako předtím.

„Je to zakázáno,“ odpověděl. „My to víme, ale nesmíme připustit, aby tajemství proniklo ven z Nejvyšší rady. Je to příliš nebezpečné.“

„Ano, to je pravda,“ připustila Morgain. „Je to příběh, který začal v Andur-Kurši. Chya Roh byl... skvělý muž, znající sílu Bran... ale skončil na samém začátku, jen proto, že se oné síle nedokázal ubránit. Nemám pro svou domněnku sice důkazy, vše, co vím, mi řekli lidé, ale přesto věřím, že to může být pravda. Tím, že Roh ovládl Brány, ovládli čas a tak žije věčně. Ale k této věčnosti je třeba obětí, další mrtvé tělo za jeho život, mrtvé tělo, v jehož duši pak Roh může žít dál, další řadu let. Byli to Chya Zri, Chya Liell, nakonec si vzal i tělo svého pána, pána jejich země, Chya Roh i Chya, Vanyova vlastního bratrance. Takže jemu, Vanyovi, můj pane, přinesly Brány mnoho hořkosti. A potom nám Roh zmizel, dozvěděl se, že mu od nás hrozí nebezpečí, že ho pronásledujeme. Nevím, jak dlouho už žije, znám ho však od dob, kdy jsem přišla na svět. Nevím, zda byl nejprve mužem nebo ženou, odkud pochází. Ale jedno vím, je starý a zneužívá Bran a jejich síly. Proto jsme ho pronásledovali až do Šihu-anu, ale tam našel posily... a začal znovu dělat strašlivé věci. Je všude znám svou krutostí! I ve srovnání s lidmi, kteří přežili již několikátou generaci, se jeho věčný život zdál neuvěřitelný a mnozí zaplatili smrtí, aby mohl žít dál. Získal své přívržence tím, že ukázal lidem, že ví, jak otevřít Brány, které stály dlouho mimo dosah jejich vědění, a slíbil jim, že skrz ně vstoupí do nových zemí, které budou moci osídlit... a tak kolem sebe shromáždil celý houf jemu oddaných lidí...“

Já ani Vanye jsme ho nedokázali zastavit. Měl před námi velký náskok a my jsme ho v čase jednoduše nedokázali předjet. Jediné, co

jsme mohli udělat, bylo projít skrze Brány. Byli jsme již vyčerpaní, ale jeli jsme dále, až jsme se dostali nejprve do lesa, poté do Mirrindu. Tam jsme si odpočinuli a zkoušeli najít nějaký způsob jak tuhle zabijačku hordu zastavit, ale Mirrind'ané jsou jen zemědělci, ne bojovníci. Střídali jsme se v hlídkách, abychom je alespoň nějak ochránili. Nyní víme, že už nezbývá mnoho času. Chceme se dostat do Azerothu vymyslet nějaký účinnější způsob, jak proti nim bojovat. A to je konec našeho příběhu, můj pane.“

Ostatních se zmocnila hrůza a úžas, jen tiše cosi šeptali a pozorovali, jaký dojem zanechalo toto vyprávění na Merirovi. Starý Ghál seděl, rty pevně semknuté a pak maska jeho obličeje přece jen povolila.

„Je to strašné vyprávění,“ vydechl.

„Ještě horší, než o tom mluvit, je vidět to a zažít. Uvidíme, zda já a Vanye proti němu budeme moci něco podniknout. Je ovšem jen malá naděje, že tato horda nezničí Mirrind. Přijdou tam. Dříve, nebo později. A já nemohu zabránit střetnutí Mirrind'anů s nimi. Jediné, co jsem mohla udělat, bylo vystrašit Mirrind'any ještě více, nežli jsme byli my. Varovala jsem je. Ale to, jak bezelstně padl Eth do jejich rukou, dokazuje, že to na ně nemělo dost velký vliv. Nebál se jich o nic víc než my.“

„Neměla jste právo toho muže nikam posílat,“ zopakoval někdo z přítomných už poněkolikáté. „Oni vás poslechli, jako bychom jim to řekli my. Pro vás jistě bylo příjemné, že je můžete takto ovládat. Nesete odpovědnost za jeho smrt.“

Vanye k němu rychle vzhlédl: „My jsme jej ale varovali. Nechtěli jsme, aby tam šel.“

„Zachovejte klid,“ snažil se je Merir uklidnit. „My všichni máme něco společného, každý se podle svých možností snažil ochránit Mirrind. My přece neseme také svůj díl viny. To, že tam přišli dva cizinci, jsme sice věděli, ale nic jiného jsme se ani nepokusili o nich zjistit. Proto nesvalujme všechnu vinu na ně. Oni se pokusili hájit Mirrind i se skrovnými silami. Ne, tohle je také naše chyba.“

„Eth mohli vyslyšet. Věděli jsme, že k něčemu takovému může dojít, že ho mohou zajmout. Proto jsem mu řekla, že oni mluví jinak, a proto jim nebude rozumět. Já vím, nebylo to příliš čestné vůči němu, ale určitě to bylo lepší, než kdyby jim mnoho věcí o vás vyzradil. Proto nyní posuďte, jak mnoho o nás ta tlupa ví. Až se vrátí

jejich hlavní vůdcové, bude je jistě zpráva o objevení Etha zajímat... pak by teprve hrozilo bezprostřední nebezpečí. Nikdy by neustoupili, nenechali by se odrazit. Můžete se zeptat Lira. Já chápu, že se zdráháte dovolit vesničanům opustit Mirrind, vždyť se o ně staráte, o ně i jejich vesnici, ale není jiná možnost. Jinak všichni zemřou.“

„Můj pane,“ vyrušil je uprostřed debaty Lellin, který se tu nelslyšně objevil. Všichni se jakoby naráz otočili do míst, odkud zazněl jeho jasný hlas. „Můj pane,“ opakoval, „dovol mi odejít.“

„Běž,“ propustil ho Merir. „A řekni Nhirrarovi, o čem tu rokujeme.“

Pak se starý Ghál opět obrátil k rokující radě. „Okolnostem, o nichž mluvíte, už rozumím. Ty ale nevysvětlují vše. Jak jste poznali, že jde o nepřátele vaše a ne přímo o nepřátele Mirrind'anů?“

„Roh,“ řekla Morgain nenávislně. „Vede je Roh. A druhý nejdůležitější je Hetharu Ohtijin. Ten vede Ghály v téhle bandě. Nejdříve musíme zneškodnit Roha, hned potom Hetharua. Bez svých vůdců budou bezradní a nebude těžké je potom rozprášit. Hetharu kdysi zabil svého vlastního otce, aby se mohl zmocnit vlády nad ostatními. Jeho lidé se ho bojí, nikdo ho nemá rád, ale ze strachu ho poslechnou. Kdyby ho neměli ve svém středu, zřejmě by se rozdělili na menší skupinky a obrátili se proti sobě navzájem, nebo by se obrátili proti lidem. Nyní jsou v tlupě tři hlavní skupiny, které se navzájem nenávidí. Hiuové, marshlandský lid, což jsou lidé z bažin, a lidé ze Šihuanu. Roh je ten, který je drží všechny pohromadě. A proto musí být zneškodněn jako první.“

A to asi nebude právě jednoduché. Ty dva chrání tisíce, které mají kolem sebe, a jejich hlavní tábor je u Brány Azerothu. A to je hlavní Brána, je tomu tak?“

Merir pomalu a rozvážně přikývl, rozladěný tím, že tak mnoho. „Ano to je ta hlavní. Jak jste se to dozvěděli?“

Mezi staršími rady zavládlo vzrušení. „Kdo vlastně jste, že máte takové vědomosti o Branách?“ zeptal se přímo jeden z nich.

„To vám budeme moci sdělit až později. Pokud to však chcete vědět, můžete jít a zeptat se Chya Roha... to bych vám ale příliš neradila. Dokáže využívat sílu, kterou mu dává místo jeho táboření. Má sílu vzít si, co chce. A já jsem se přišla zeptat, kde je Brána Azerothu?“

„Nesmíte na nás tak spěchat,“ promluvil rozvážně Merir. „Nyní víme, koho máme před sebou, i před kým unikáte. Je jasné, že se budeme snažit pomoci vám. Ale překvapuje mě, jak přesné máte znalosti. Skutečně se zdá, že dobře víte, o čem mluvíte. My máme rádi svůj lid, paní. Dlouho a zbytečně byl zmítán nepokoji, možná mi rozumíte. Proto chápu, že se snažíte klást otázky tak, abyste se dozvěděli co nejvíce nového a mohli to porovnat s tím, co už víte. Kdy si tu vládl zmatek a chaos, ale my jsme náš lid sjednotili. Nepřipustíme mezi sebou žádné šarvátky a nepokoje. Mezi sebou, ani nikde jinde. Ale jak nám zaručíte, že když vám dám povolení volně projít naší zemí, že se váš boj neobráť proti nám. Jak potom ochráníme svůj lid před tou zločineckou tlupou?“

„Tak za prvé,“ začala ho přesvědčovat Morgain. „Naši nepřátelé nemají důvod napadnout vás a vaši zemi. Tento boj začal jinde, a pokud bude pokračovat jen v Azerothu, pak se nemusíte ničeho obávat. Za druhé, jestli tím, co jste řekl, míníte, že bychom proti nim měli jít jen my dva, aby nenastalo nebezpečí dalších rozbrojů mezi vašimi lidmi, pak se mi to ani za mák nelíbí. Představa dvou proti tisícům. Je-li jiná cesta, věřte, že po ní půjdu raději.“

„Jaké jsou tedy vaše návrhy?“ přikročil Merir konečně k věci.

„Chtěla bych se dostat k Bráně v Azerothu. Tím vám zaručím, že se boj nepřenese až sem a vy a vaši lidé budete i nadále bezpeční.“

Vanya ohromila přímočarost Morgainina jednání a pomalu v něm vzrůstalo napětí, zvláště, když pak následovalo hrobové ticho.

Až po chvíli je přerušil Merir, který vstal a slavnostně pravil: „Jste hosty v našem táboře, dnešní noci, možná i další. Potřebujeme čas, abychom mohli přemýšlet o všem, co zde bylo řečeno. Přemýšlet o tom, oč nás žádáte: dovolení cestovat po Shatanu. Je možné, že mezi sebou uzavřeme dohodu. Z naší strany se tedy nemusíte obávat žádného nebezpečí. Můžete se tu pohybovat naprosto volně, jak je vám libo.“ S těmi slovy vstal a chtěl odejít, ale zadržela ho Morgainina následující prosba.

„Pane, až do teď ses jen ptal a my jen odpovídali. Proto bych se chtěla na něco zeptat i já. Víš, co se děje v Azerothu nyní? Máš nějaké zprávy, o kterých my prozatím nevíme?“

„Vím, že jsou stále shromážděni tam, kde jste řekli. Že se pokusili násilím zmocnit síly Brány, ale nepodařilo se jim to.“

Morgain si oddychla. „Takže se jim to nepovedlo. To znamená, že vy stále vládnete tou největší silou, silou Brány Azerothu.“

Merirovy oči se na ni zamračeně podívaly. „Sílu, tu skutečně máme. Ale nechtěli bychom ji nikdy použít. A vám, paní, radím to samé. Nepokoušejte osud a nechte Bránu spát.“

Vstala a sklopila hlavu. Vanye rychle vyskočil a postavil se vedle ní. „Můžete být ještě klidní, ale jejich útoky se budou stále stupňovat. Proto vás zapřísahám, chraňte Mirrind.“

„Ti cizinci snad pronásledují vás, ne? Víím, že máte přece jen strach, že Eth prozradil, že jste tam byli. A proto se o Mirrind tolik bojíte.“

„Nepřátelé se bojí mě, mají strach z boje, ve kterém bych se proti nim mohla postavit,“ odsekla mu Morgain.

„Možná mají strach také z jiných věcí...“ naznačil Merir s tvrdým výrazem ve tváři. „Mohla jste Mirrind hned na počátku varovat, ale to jste neudělala. Až nyní, když už jeden jejich muž přišel o život.“

„Bála jsem se jim to říct, copak to nechápete? Víím, že jsem udělala chybu, ale byly věci, které mě v té vesnici znepokojovaly. Jejich přepečlivá péče o nás... já nevěřím nikomu, jehož pohnutky neznám... dokonce ani vám, můj pane.“

Tahle přímost je trochu překvapila, ale Merir vztaženou rukou rychle zklidnil jejich začínající protesty.

„Přenesli jste do naší země něco nevídaného. Je to k vám přitahováno, dýchá to společně s vámi. Je to válka a krveprolití. Nejste zrovna nejlepší hosté.“

„Já jsem nikdy nebyla ideální host. Ale věřte, že neporuším pokoj ve vašem táboře, pokud mě jako hosta budete brát.“

„Lellin dohlédne na to, aby vám zde nic nescházelo. O své bezpečí se obávat nemusíte, ať už ze strany naší, nebo vašich nepřátel. Sem se nedostane nikdo, koho tu nechceme. Máme svá vlastní práva.“

„Tak úplně jim nevěřím,“ řekl Vanye, když už seděli v klidu ve svém malém stanu. „Mám z nich strach. Nechce se mi věřit,“ na chvíli se odmlčel, když zachytil Morgainin tázavý pohled, „nechce se mi věřit, že by jejich zájem, zájem Ghálů, mohl být totožný s naším,“ vyslovil podezření, které se v něm usídlilo už od počátku jejich cesty.

„Asi proto,“ pokračoval v řeči, „se mi to nezdá. Zdají se být dobří, ale myslím, že tohle je právě to, co mne nutí být ostražitým.“

„Myslím,“ odpověděla mu Morgain, „že jestli nám lhali, pak jsme ve větším nebezpečí, než v jakém jsme kdy byli. Sevření v Shantanském lese. A oni vědí, jak nevýhodná je pro nás tato pozice. Ale je vlastně jedno, jestli budeme spát v lese nebo tady.“

„A i kdybychom les opustili, stále bychom nebyli v bezpečí.“

Mluvili oba v jazyce Kuršanů a doufali, že na blízku není nikdo, kdo by je mohl poslouchat a rozumět tomu, co říkají. Zdejší obyvatelé sice vypadali, že nemají žádná pouta k Bráně, žádné skryté úmysly, ale s určitostí to říci nemohli. Neměli žádnou jistotu, že nikdo z těchto vysokých, příjemně se tvářících Ghálů není jedním z jejich nepřátel z planiny Azerothů. Jejich nepřátelé byli původem jen z poloviny Ghálové, ale přesto jich několik vypadalo, že jsou praví.

„Jdu ven, podívat se, jak je postaráno o koně,“ řekl Vanye po chvíli ticha, snad zbytečně nahlas v tak malém stanu, „a rovnou se podívám, jak to s tou naší svobodou vypadá.“

„Vanye,“ zarazila ho, když překračoval práh jejich stanu. Tázavě se na ni podíval.

„Vanye, všude kolem nás je rozprostřena pavoučí síť. Proto se tady, prosím, pohybuji jen s největší opatrností. Pokud by nastaly problémy, mohlo by nás to zničit.“

„Nebojte se, dám si pozor,“ snažil se ji uklidnit.

Venku nejdříve chvíli tiše bez hnutí stál, a až po určité chvíli se opatrně rozhlédl kolem. Prošel kolem tří obrovských stromů a snažil se rozpomenout, podle jakých pokynů byli koně odvedeni pryč. Nastával soumrak. Noc zde asi přichází brzy, pomyslel si. Lidé se už pohybovali, jak si stačil uvědomit jen jako stíny. Šel dál co možná nejtišeji, dokud neuviděl Siptahův stín, rýsující se proti světlejším stromům. Byl rád, že místo tak lehce našel. Nepotkal nikoho, kdo by ho během cesty zastavil, jen pár Ghálů a ghálských dětí se zastavilo a zvědavě se na něj dívalo. Neudělali však ani krok směrem k němu, prostě jen stáli a sledovali ho, udržující od něj stále stejnou vzdálenost.

Nalezl koně v tom nejlepším pořádku, sedla pověšená vedle na ohradě. Zvířata se zdála spokojená, opodál měla nádobu s vodou a hromadu sušeného sena.

Obchod s okolními vesnicemi, pomyslel si, nebo také daň. Takováhle tráva přece neroste v lesním porostu a oni navíc určitě nevypadají jako zemědělci.

Poplácal Siptaha spokojeně po jeho mohutném hřbetu a neodpusťtil si, aby ho neštípnul do širokého zadku. Ale ještě koně byli stále unaveni a neměli na laškování v této pozdní hodině náladu. Svou klisničku Mai pohladil Vanye po hedvábném krku, srovnal jí pokrývku na hřbetě, očima přeměřujíc délku provazu, na kterém byla uvázána, jestli bude mít dost volnosti. Nenalezl nic, co by ho znepokojilo, nebo co by on udělal jinak. pomyslel si, že zřejmě dobře znají koně a vědí, jak se o ně postarat.

Náhle vedle něj zapraskla větvička a on se bleskurychle otočil. Po jeho boku stál Lellin.

„Hlídáš mě?“ zeptal se Vanye. Lellin se mírně zhoupł na patách, ruce stále zavěšeny palci za opasek, pohled upřený na Vanya.

„Nejste přece našimi hosty. Ale zajímá mě osud tvého bratrance. Víím, o čem se mluvilo v radě. Muselo to být strašné. Chápu, že v sobě nosíš hluboký smutek.“

Vanye na něj nedůvěřivě pohlédl, jako by nevěděl, zda to bylo vysloveno jako projev soustrasti nebo výsměchu. Pak ale poznal, že Lellin mluví vážně. Sklopil hlavu a začal vyprávět.

„Chya Roh kdysi patřil mezi nejváženější muže. Nyní už to není ten člověk, jaký býval. Je tím nejhorším z našich nepřátel. Nemohu už na něj myslet jako na člověka.“

„Stal se obětí svého snažení o nekonečný život. Každým přenosem ztrácí stále víc a víc sebe sama. Myslím, že je bezcenný takový dlouhý život, kdy vlastně už ani nevíš, kdo jsi.“

Vanyovi přejel po těchto slovech mráz po zádech. Ruka mu sklouzla z Maina krku a on zoufale v paměti hledal slova, kterými by se zeptal na to, co ho zajímalo. Ale Lellin se sám rozhovořil dále, bez dalšího pobízení.

„Pokud si zvolil těla a duše pro svůj další život, které patřily zlým lidem, toto zlo přešlo do něj a dál pak žilo v něm. Zatímco jejich těla byla mrtvá, jejich zlo žilo.“

Vanye jen naslouchal v němém úžasu, neschopen slova.

„Tak říká naše učení,“ pokračoval Lellin. „Ale ty jsi, myslím, mluvil o tom, že tvůj bratranec byl dobrý a čestný muž. Je možné, že procitne a vzpomene se. Ale možná také, že ne.“

Vanye se roztrásl a jeho oči byly plné úzkosti. „Pokud něco v tvém bratranci zůstalo z jeho dřívější povahy, pak je možné doufat, že se tak stane. Je to sice téměř neskutečné, ale není to vyloučeno.“

„Díky,“ usmál se na něj Vanye, prošel ohradou a vracel se zpět k vesnici. Ještě jednou se však k Lellinovi otočil a usmál se. „Mluvím trochu tvým jazykem, dobře jsem rozuměl všemu, co jsi říkal. Děkuji ti. Přeji si, aby to bylo tak, jak říkáš.“

Když se vracel zpět k táboru, vzpomněl si, jak se kdysi s Rohem setkal. Tehdy už byli nepřáteli, ale jeho ruce přesto selhaly a bezvládně klesly k tělu, když proti němu měly pozvednout zbraň. Neviděl v Rohovi tenkrát nepřítele, ten někam zmizel, a místo něj zůstal jen jeho bratranec. Později, když o tomto setkání přemýšlel, se samozřejmě domníval, že viděl jen to, co vidět chtěl. Že se to snad ani nestalo. Nikdy se s tím nesvěřil ani Morgain, i když třeba nyní by si její mínění rád vyslechl. Někde hluboko v sobě měl ale ukryto podezření, že i Morgain ví o Rohově dvojím životě více, než mu až dosud prozradila. Ale nechtěl rušit klid, který mezi nimi panoval. Tím, že by ji z něčeho podezříval, nebo obviňoval, a tak vše nechal být. Věděl, že pokud by zjistila, že už jí není zcela oddaný, nemohla by mu už věřit tak, jako dřív, a mohla ho třeba záměrně navést, aby Roha zabil, což by znamenalo jeho konec. A to si nepřál, dokud se neobjeví mnohé další souvislosti.

Vanye věděl, že nemá na výběr. Morgain chtěla Roha zabít jen z důvodu, který znala jen ona sama. A Vanye nevěřil, že by měl něco společného se mstou. U něj to bylo jiné. On přísahal jako ílit, proto nikdy nemohl odmítnout rozkaz, který by vydala. Dokonce ani kdyby směřoval proti příbuznému nebo příteli. Pro jeho vlastní svědomí - nemohl.

Vanye se pomalu vracel ke stanu. Věděl, že Lellin půjde za ním, proto se otočil a zeptal se, jestli nechce jít s ním. Když ale Lellin neodpovídal, vracel se osamocen, koneckonců byl i rád, že je sám, protože se mu už o těchto věcech nechtělo mluvit.

Za zády uslyšel přibližující se kroky Lellina. „Nerad bych, abys kvůli tomu, co jsem ti teď řekl, měl nějaké problémy,“ řekl mu.

„Měl jsem svého bratrance rád,“ to řekl Vanye, kterému to připadalo jako jediná možná odpověď, ačkoli její smysl byl asi pro jiné těžko pochopitelný. Lellin na to už neřekl ani slovo a jakmile došli k další uličce mezi stany, beze slova se od něj odpoutal.

Vstoupil do stanu a tiše se posadil do kouta. Jeho oči si pomalu zvykaly na tmu. Morgain ležela na lůžku a zírala vzhůru. Věnovala mu jen letmý povzbudivý pohled, jako kdyby neměla ani stín podezření, co vlastně venku dělal. Ani ji však její chmurná nálada neopustila. Natolik ji Vanye už znal, že dokázal rozpoznat, jak usilovně v této chvíli přemýšlí. To vždy sedávala v tichosti, téměř bez hnutí a snažila se soustředit všechny své myšlenky na jediný problém.

Ani on se necítil zrovna nejveseleji, a tak, aby alespoň trochu rozehnal chmury, znovu a znovu rozmotával a zamotával tkanice brnění, i když mu bylo jasné, že je to zcela zbytečná práce. Dávalo mu to ale pocit klidu a mohl v tichosti přemýšlet, o čem chtěl. A Morgain si tak určitě nevšimla, že se mu třásly ruce. Věděl, že tam venku s Lellinem mluvil až příliš otevřeně, vyzrazoval určité věci, které by si nyní raději nechal pro sebe. Byl válečníkem a nebyl zvyklý jen tak otevřít před někým neznámým své nitro.

Ale nakonec to vypustil z hlavy. Válka byla na spadnutí, lidé umírali a on i Roh stáli každý na jiné straně a v tuto chvíli to nebylo možno měnit. Bylo důležité jen to, že jeden z nich musel zemřít.

Kapitola 4

Nastal již večer a začaly se rozhořivat první ohně, a když se setmělo úplně, bylo jich po ležení rozeseto mnoho. Podobně jako v Mirindu, i tady se zpívalo za doprovodu harfy, jako za časů, kdy svět ovládali všemocní Ghálové. Z písní číselá příjemná pohoda, jeden hlas se proplétal s druhým, až se nakonec sešly v závěrečném chorálu.

Vanye seděl venku, aby dobře slyšel písně linoucích se od nedalekého ohně, kde byli lidé tak nahuštěni, že poslední z nich stáli téměř u jejich stanu. Morgain si brzy přisedla k němu a Vanye vynesl ven i jejich pokrývky, aby se jim pohodlněji sedělo a mohli venku naslouchat bez ohledu na noční chlad, který se mezi ně postupně vkrádal. Zanedlouho přišli jacísi neznámí lidé a přinesli jim jídlo i pití, stejně jako všem ostatním. Jak se jim zdálo, večere zde byla společná pro všechny, stejně jako v Mirindu. Tady se ale podávala tak, jak bylo zdejší zvykem, pod hvězdami. Pomalu jedli skvěle připravený pokrm a neměli strach ani z drog, ani z jedů.

Pak převzal harfu jeden z Ghálů a zpěv se rázem změnil. Melodie byla velmi zvláštní, ale nedalo se říci, že by nebyla pěkná. Zpíval Lellin a jedna z mladých ghálských žen jej nejprve jen doprovázela, později přešla do jiného hlasu, aby se v závěru jejich melodie opět setkaly v souzvuku.

„Je to nádherné,“ vydechl Vanye a otočil se k Morgain.

„Bývaly doby, kdy jsi odsuzoval všechno ghálské jako špatné,“ připomenula mu s lehkým úsměvem Morgain.

Uvědomil si, že je to pravda. Každý z nich teď ale viděl krásu v něčem jiném. On v těchto písních, Morgain ve zkáze a ničení.

Byla vždy schopná udělat cokoli a on věděl, že přijde ta chvíle, kdy osud dostihne i Bránu Azerothu. Vždyť jen proto sem oni dva přišli. Zničíme toto všechno, pomyslel si, stejně jako zničíme Roha. Zabolelo ho, když si uvědomil, jaký osud připravují těmto lidem, a v očích se mu objevil výraz zvláštního smutku, jaký často viděl u Morgain a nikdy nevěděl proč.

Vtom se jim za zády ozval podivný zvuk. V mžiku se oba otočili. Stála tam mladá žena a snažila se jim heslovitou ghálštinou něco vyřídit.

„Lord Merir,“ začala, znervóznělá okolím, „posílá. Prosím, pojd’te.“

Oba vstali a následovali ji, příkrývky ale ještě předtím odložili do stanu. Morgain si vzala pro každý případ své zbraně, Vanye šel jen tak, s holýma rukama. Jejich průvodkyně je zavedla k Merirovu stanu. Vešli dovnitř. Prostory stanu osvětlovalo pouze jedno chabé světlo, ale i tak bylo dobře patrné, že tam sedí pouze Merir ještě s jedním mladým Ghálem. Merir jejich průvodkyni pokynul a ona s lehkou úklonou hlavy rychle odešla, aby je nerušila.

Jaké vážnosti asi požíval tento muž, jehož ctili všichni po celém táboře. Přijal je stejně vznešeně jako minule a Morgain i Vanye se lehce poklonili.

„Posad’te se,“ vybídl je. Přes sebe měl přehozen hnědý plášť, jehož spodní okraj mu dosahoval téměř až po kotníky. Dvě křesla byla prázdná, Vanye si ale přesto sedl na podlahu jako vyznání svého obdivu Merirovi.

„Zde je občerstvení, jestli si přejete,“ řekl Merir, ale Morgain jen zavrtěla hlavou, a proto Vanye udělal totéž.

Sedělo se mu velmi pohodlně, na tlustých rohožích blízko ohně, ze kterého příjemně sálalo teplo.

„Vaše pohostinství je skvělé,“ řekla Morgain. „Staráte se o nás velice pečlivě, máme vše, co potřebujeme. Vaše laskavost mi proto dává naději, že vyslyšíte naši prosbu a vyhovíte nám.“

„Nepozval jsem vás sem kvůli pohostinství. Vy zřejmě nejste na takové pohodlí zvyklí, když jste se raději zdržovali v lese, abyste nepřinesli neštěstí těm, kdo by se o vás postarali... a my jsme zde pro vás našli místo. Povzbuzuje nás k tomu to, že se dokážete postavit nepříteli a také se mu postavíte. Jste pro své nepřátele asi hodně nebezpeční.“

„To snad ano, ale jsme také hodně nebezpeční pro přátele, přesně, jak jste řekl. Je nám jasné, že až to bude nutné, odejdeme.“

„Můžete zůstat, jak dlouho bude třeba.“

„Můj pane, takhle to jen komplikujeme. Každý děláme něco jiného. Vy tvoříte krásu, a proto si vás vážím. Ale uvědomte si, že ne všechno, co je krásné, je také pravdivé. Proto jsem také zde. Váš svět

je vysněný, jen kousek země, na kterém žijí všichni v míru a přátelství. Ale co tam venku, za branami vašich zdí? Další takoví jako vy nejsou a nebudou. Odpusťte mi, ale já jsem nepřijela proto, aby vše, co vím, rozfoukal někde vítr. Mám zde svůj úkol, který musím splnit. Proto se vás ptám: Jak daleko sahá vaše moc? Jak byste mi mohl pomoci v mém díle? Nebo, byl byste mi vůbec ochoten pomoci? A tito lidé zde, ti vám zachovávají věrnost z lásky nebo strachu? Nemohou vás nějakým způsobem podvést? Neptám se proto, že bych o vás nějak pochybovala, ale proto, že mí nepřátelé jsou skuteční. A někteří z nich patří k lidem. Vyznají se vaši strážci v lese, jsou ostražití na hlídkách? Pokud by tomu tak bylo, pak byste mohli odrazit první útok, kdyby k nějakému došlo. Ale doufejme, že se tak nestane. Jaká je záruka, že splníte, co jste slíbil? A pokud by snad byly všechny odpovědi kladné, já se stejně zdráhám vložit někomu do rukou osud mnoha lidí, jakož i osud můj. Do rukou někoho, kdo tento boj nevedl tak dlouho a tak tvrdě jako já.“

„Tyto otázky jsou velice ostré. Myslím, že už dokážu vyčíst celkem dost z vaší povahy, abych poznal lépe vás, a to znamená i vaše nepřátele. Sled otázek, jak jste je před chvílí vyslovila, se mi nelíbí. Ale budiž. A co se odpovědí týče... nemyslím, že je dobré, aby někdo volně užíval průchodu skrze Bránu a tím ohrožoval také mne. Proto své tajemství dobře střežíme.“

„Pak jste jedni z těch rozumných.“

„Stále jsme se snažili zachovávat svá tajemství.“

„Naši nepřátelé by neváhali. Proto musí být zastaveni. Víte, že Brány jsou schopny dovést ty, kdo jimi procházejí, do jiných světů. Takže jistě chápete, co tím míním, když řeknu, že není ohrožen jen tento svět. Roh je muž, který nebude mít zábrany Bran použít, bude-li to třeba. Bran s veškerou svou silou.“

V Merirových očích se mihl záblesk strachu. „Já vím, že lidé, kteří projdou Branou, mohou způsobit katastrofu. Jedenkrát se něco takového stane a my už nebudeme svobodní. Vrátí se vše, co k nám přitahovalo zlo. Žijeme s vědomím, co si můžeme dovolit a co ne. To je základ našeho řádu, a podle něj se také řídíme. Proto jsme až dosud dokázali zachovat klid a mír v našem táboře.“

„To byl pro mne první šok,“ řekla Morgain, „když jsem uviděla, jak tu žijí vedle sebe Ghálové s lidmi. Bez jakýchkoli problémů.“

S tím jsem se setkala poprvé. Nikde jinde jsem to neviděla, vždy mezi nimi byly nějaké rozbroje.“

„Ale to je jen přirozené,“ pokračoval Merir. „Vždyť je to jasné,“ začal ji poučovat. „Lidé jsou Ghálům vzdálení, žijí kratší životy, ale počtem je jich mnohem více. A obvykle chtějí, aby je Ghálové respektovali pro jejich množství. Není to zvláštní?“

Hleděl chvíli smutně před sebe, pak položil ruku na Vanyovo rameno.

„A v těchto zbytečných bojích ztrácíme to nejcennější, co máme, naše životy. A pokud ne ty, pak je to v tom lepším případě drahocenný čas. A všechno je to stejně zbytečné. Vždy se znovu a znovu najdou ti, kteří budou vyvolávat nové a nové rozepře, s těmi, co se budou znovu a znovu bránit.“

Na chvíli se odmlčel a bylo vidět, že přemýšlí o tom, co právě řekl. Pak se asi rozhodl mluvit o něčem jiném, protože se obrátil k Vanyovi a zeptal se ho: „Proč ty vlastně cestuješ společně s Morgain? Má to být tvou pomstou za příbuzného?“

Vanye cítil, jak mu rozpaky vehnaly červeň do tváří. „Přísahal jsem jí,“ vysvětlil, i když už teď se styděl, že řekl jen poloviční pravdu.

„Kdysi dávno žil mezi námi muž, který byl jako ty. Býval bezstarostný a zbývalo mu ještě příliš mnoho času do konce života. Nechtěl už žít mezi námi, zalíbil se mu život na vesnici, a tak k nim svobodně odešel. Měl ty lidi rád a dělal i nebezpečné věci, jen aby jim pomohl. Proto také zemřel mladý a nezanechal po sobě nikoho, kdo by nad ním truchlil. Dělal všechno pro ostatní a zapomínal na sebe. A takoví bývali a tací jsou Ghálové. Je proto v našem zájmu, abychom udrželi mír, jinak ghálský národ navždy zmizí ze zemského povrchu. Také určitě vidíte, že tomu tak skutečně je.“

Tato poznámka Vanya překvapila, ale když o ní začal uvažovat, musel Merirovi dát zapravdu. Vzpomněl si, jak málo ghálských dětí viděl, spočítal by je snad na prstech ruky, ale nikdy mu to nepřipadlo divné.

Merirova ruka sklouzla z jeho ramene a starý pán vzhlédl k Morgain.

„Proto vám nabízím pomoc, paní. V zájmu zachování Ghálského národa, který potřebuje mnoho času, aby vyrostly další a další generace. Mnoho času, nepřerušovaného válkou a krveprolitím. Bez dal-

ších naprosto zbytečných ztrát ghálských životů. Nabízím pomoc. Vy ji můžete přijmout, ale také nemusíte, konečné rozhodnutí záleží jen na vás. Vím, že zlo k nám přijde a my si nesmíme nechat vzít Shatan. Vezměte s sebou Lellina. Jeho, i jeho kheimese. Vězte, že s vámi posílám své srdce, je to můj vnuk. Bude vás provázet všude, kam půjdete.“

„Lellin s tím souhlasí? Nechci s sebou brát někoho, kdo by nedokázal překonat nebezpečí,“ namítla Morgain.

„Sám mě prosil, že chce být tím, kdo s vámi půjde, pokud se rozhodnu vám vyhovět.“

Když Morgain viděla, že se v jeho očích lesknou slzy, snažila se ho utěšit. „Dám sama pozor, aby se domů vrátil v pořádku. Budu o to usilovat veškerou svou silou.“

„Dá Bůh, ať je jí co nejvíc,“ povzdychl si Merir.

„Můj pane,“ rozhodla se Morgain kout železo, dokud je žhavé, „můžete nám pomoci, abychom se dostali k místu, ze kterého by bylo možné získat kontrolu nad Branou Azerothu?“

„Jmenuje se Nehmin,“ mluvil Merir jako v horečce. „Je velmi dobře chráněná. Ale je nebezpečná. Ani já sám, který znám její tajemství, bych se neodvážil jen tak jí procházet.“ Na chvíli se odmlčel. „Víte, je těžké pro mě mluvit o věcech, na které se ptáte.“

„To je mi jasné. Ale Rohovi bojovníci nemají co ztratit, takže to budou zkoušet znovu a znovu, dokud její obranu neprolomí. Proto k ní musím získat přístup já.“

Merir chvíli seděl a světlo z lampy vrhalo na jeho tvář děsivé stíny.

„Žádáte o to, čím byste získali moc nad námi.“

„Ne, to ne,“ pokoušela se mu odporovat Morgain.

„Ale ano,“ stál si Merir za svým. „S touto silou byste získali kontrolu nejen nad vašimi nepřáteli, ale nad vším, co se zde nachází.“

Tedy i nad námi. A kdybych vám i dal, oč žádáte... kdo zaručí, že se nevrátíte jako nepřátelé? Bojovat proti nám.“

Morgain chvíli neodpovídala a Vanye už pomalu začínal být nervózní. Jak dobře jim Merir porozuměl, jak přesně je odhalil. Pokud nyní nevyslovil celou pravdu, pak to byla alespoň její část.

Starý Ghál těžce zopakoval: „Lellin půjde s vámi a během vaší cesty se setkáte i s dalšími, kteří tam budou proto, aby vám pomohli.“

„A vy, můj pane? Jistě nebudete jen nečinně sedět... a čekat.“

„Budu doufat ve šťastný návrat svého vnuka. Půjdete naší tajnou cestou.“ Vstal.

„Mirrind'ané byli ohromeni, jak jste si tvořili mapu. Vanye, přines světlo, ukážu vám nějaké věci, které by se vám během vaší cesty mohly hodit.“

Vanye v rychlosti splnil jeho přání a všichni tři poodešli do rohu stanu, kde, jak si až nyní všimli, visela obrovská mapa. Morgain se sklonila až k ní a zblízka si ji pozorně prohlížela.

„Zde je Azeroth,“ začal svůj výklad Merir, ukazuje prstem severně do velkého kroužku ve středu mapy. „Shatan je celý pokrytý lesním porostem. Tudy teče Narn, velká řeka, a zde jsou její přítoky. Tady jsou vesnice a zde pole vesničanů. Vidíte, každé má přístup k vodě. Cesta tam bude trvat mnoho dní. Mirrind leží zde,“ zapíchl se jeho prst do jednoho místa na mapě.

„Tak přesné ohraničení vesnic do kruhů nemůže být dílem přírody,“ zamyslela se nahlas Morgain.

„Ne, někde byly stromy vysekány a tam, kde půdu zaplavila voda, ji lidé z vesnic vysušili. Je to tak lepší, kolem vesnic tak mají přímo své pastviny i svá pole. Kruhy jsou vlastně hranicí mezi okrajem vesnice a lesem, kde roste všechno divoce, bez zásahu vesničanů. Lidé hlavně farmaří a starají se o dobytek,“ dodával Merir na vysvětlenou.

„A také jsou to hranice, kde mají vesnice své hlídky, které hlásí nebezpečí. V okolí se potulují jezdcí, kteří mají jiné zájmy než vesničané. Jsou to válečníci. Nemají domov, jen se utáboří, a pak jedou zase dál. Ve srovnání s nimi je náš národ příliš zranitelný. Proto je musíme udržet dále od místa, kterého se chcete zmocnit i vy, od Brány Azerothu, s jejíž pomocí by mohli napáchat strašné věci. Ta musí zůstat mimo jejich dosah. Říkáme jim Sirrind'ané. Jsou to skvělí jezdcí a našemu lesu se naštěstí vyhýbají. Doufám, že chápete, proč nechci připustit, aby se jim dostala Brána do rukou?“

„Brána je strašná zbraň, v tom s vámi souhlasím. Předpokládám, že je ukryta někde tady, v okolí Azerothu. Ačkoli jsem na vaší mapě Bránu hledala, nikde ji tu nevidím. Řeka Narn je velká a hluboká, ale na mapě jsem našla i brod.“

„Ano, mám to místo vyznačeno,“ odmlčel se na chvíli a bylo vidět, že přemýšlí o něčem jiném.

„Dobyvatelé musí být drženi v Azerothu. Hlavně nesmí objevit tyhle severní náhorní planiny. Protože pak by nás mohli obklíčit, a to by pro nás znamenalo jistou smrt, bez možnosti nějaké obrany.“

„Rozumím vám,“ projevila Morgain znovu pochopení pro potřeby boje.

„Dostaneme je. Bojím se ale,“ Merir teď už téměř šeptal, „že v boji bychom ztratili příliš velký počet našich lidí. Ale určitě je dostaneme. Vlastně nemáme ani jinou možnost, nebo oni dostanou nás. Nyní jděte a vyspěte se. Ráno vyrazíte s Lellinem a Sezarem. Doufám jen, že splníte, co jste slíbili. Prozradili jsme vám příliš mnoho. Snad tolik, že by nás to mohlo zničit.“

Morgain jen lehce kývla hlavou, vyjadřujíc starému Ghálovi svou úctu a obdiv.

„Dobrou noc,“ zašeptala, otočila se pomalu odcházela. Vanye opatrně zavěsil lampu opět na její staré místo, pamatujíc na pohodlí starého muže a chtěl následovat Morgainina příkladu. Merir mu však pokynul rukou, aby ještě chvilku zůstal.

„Jen kvůli tobě jsem tvoji paní poctil důvěrou,“ zašeptal.

„Jakže?“ zakoktal Vanye, úplně zmatený.

„Tvé chování k ní, to, jak pevně jsi jí oddaný. Sobectví jednotlivců znemožňuje, aby si člověk a Ghál mohli navzájem důvěřovat. Tak jsem si alespoň myslel, že to je. Ale vás dvou se to netýká. Je pravdou, že jí sloužíš, ale jsi více než jen to. Ty jsi válečník, stejně tak jako Sirrind'ané. Ne kheimes, válečník. A staršímu jako jsem já prokazuješ svou úctu. Mně, který nepocházím z tvého rodu. Takové drobnosti, pokud si jich všimneš, ti prozradí o člověku více, než by ti v celém rozhovoru řekl. Věřím tobě, a proto jsem připraven věřit i tvé paní.“

Vanya toto vysvětlení značně rozladilo. Vyděsil se, když si uvědomil, jak lehce by starý pán mohl poznat celou pravdu. Najednou se skutečně začal cítit před jeho zrakem jako průhledný, nečistý a poznamenaný.

„Dávej pozor na Lellina,“ řekl mu Ghál na rozloučenou.

„Bud,“ slíbil tiše Vanye, rozhodnut tento slib dodržet. Najednou ho přemohlo dojetí. Oči mu zaplavily slzy, nohy se pod ním prolomily a on klesl zpátky na rohože.

„Děkuji vám za svou paní i za sebe. Byli jsme oba velmi znavení bojem a byli jsme rádi, že jsme tu mohli zůstat. Díky za pomoc, kterou jste nám přislíbil při naší další cestě.“

Zvedl se a políbil Ghálovi ruku jako výraz své nejvyšší úcty. Ten se s ním několika vlídnými slovy rozloučil a Vanye opustil jeho stan. Morgain uviděl stát na kraji skupinky lidí, zpívajících písně. Když došel až k ní, otočila se k němu.

„Měli bychom už oba jít spát. Odpočinek je nutný, vždyť nevíme, co nás čeká.“

Vešli do svého stanu a Vanye na zemi rozprostřel pokrývky pro větší pohodlí její i své a na jednu z nich se uložil. Stan osvětlovala jen záře ohňů, která vytvářela na jeho stěnách různé obrazce. Zachytil Morgainin tázavý pohled. Ležela vedle něj, hlavu podepřenou rukama, opírajíc se o lokty.

„Co tě tak zdrželo u Merira?“ neodpustila si.

„Zdálo se mi to všechno tak zvláštní, že jsem vám o tom ani nechtěl říct.“

„Já se tě ale na to ptám,“ nedala se odbýt,

„Řekl v podstatě to, že... kdyby bylo zlo v nás, muselo by se projevít mezi mnou a vámi. Mnou jako člověkem a vámi jako Ghálem. Samozřejmě vás berou jako jednu z nich.“

Hořce a jízlivě se zasmála.

„*Liyo*, my zničíme tyto lidi?“ odvážil se jí zeptat na to, co ho trápilo.

„Nevím, možná. Možná v Anduru. Nechce se mi o tom mluvit. Andur je spjat s Ghály. Já se tam necítím bezpečná. Ještě na něco jsem si vzpomněla. Nevíš, jakým jazykem mluví ti Sirrind'ané, o kterých mluvil Merir? Možná ho nějaký zdejší Ghál zná. Snad Lellin. Zeptáme se ho, až spolu s ním budeme cestovat.“

„Nezapomenu na to.“

„Teď už tedy víš, že nemáme jinou možnost, Vanye.“

„Já vím a rozumím vám.“

Její obličej se zdál tímto jejich rozhovorem poznamenaný, zračil se v něm velký smutek.

Zavřela oči. „Spi,“ řekla tiše. „To je to jediné, co můžeme nyní dělat.“

Kapitola 5

Jejich odjezd byl tichý a nenápadný. Koně byli přivedeni až před Merirův stan. Tam se Lellin rozloučil se svým dědečkem i ostatními příbuznými... vlastně skoro se všemi. Vanyovi se zdáli jeho rodiče příliš staří na to, aby měli tak mladého syna jako byl Lellin. Jeho odjezd nesli velice těžce. Sezarovi také přáli hodně štěstí, ale bylo jasné, že ten v táboře tolik příbuzných nebo přátel jako Lellin nemá. Loučila se s ním pouze Lellinova rodina.

Vzali s sebou spoustu jídla, které jim nabídli, a které bylo upraveno tak, aby po cestě neutrpělo žádnou újmu. Poté přišel Merir k Morgain a podal jí zlatý medailon na řetízku. Zavěsil jí ho slavnostně na krk.

„Tato věc vám zaručuje bezpečný průjezd územím našich přátel, a budete-li v nesnázích, pomohou vám.“

Tentýž, vytepaný však ze stříbra, dostal i Vanye.

„Tato věc vám jistě bude prospěšná. Zeptejte se lidí kolem. V Shatanu znamená lepší ochranu než leccáká zbraň.“

Morgain sklonila hlavu na znamení úcty, stejně tak i Vanye. Poté se vyšvihli do sedla. Siptah i Mai jen zářili čistotou. Viditelně pokřáli díky péči, kterou jim věnovali lidé v Mirrindu a zde. Někdo dokonce vpletl Siptahovi do hřívy modré květy, připomínající hvězdy. Mai byla ozdobena stejnými květy, jen jejich barva byla bílá. To je nejzvláštnější ozdoba, jakou kdy kuršský kůň nesl, pomyslel si Vanye, ale tohle přátelské gesto se mu velice líbilo.

Nestáli tam ale připraveni koně pro Lellina a Sezara.

„Dostaneme se k nim, nebojte se,“ vysvětloval Lellin. „Ale až později.“

„Vy víte, kam teď půjdeme?“ zeptala se udiveně Morgain.

„Půjdeme nyní tam, kde najdeme naše koně. A pak všude jen s vámi,“ pohotově odpověděl Lellin.

Rozjeli se hlavní uličkou tábora a lidé se rozestupovali a vytvářeli tak špalír, kterým projížděli. Připomínali jim vysokou trávu skláně-

jící se pod nápořem větru. Jako kdyby zdravili své přátele, doprovázeli je takto až k lesu.

Tam se Vanye zastavil a ohlédl zpět, ujišťuje se, že toto místo bylo opravdu skutečné. Byli skryti v šedém stínu lesa, ale přesto mohl ještě spatřit zlatozelené světlo zářící nad tábořem, které pronikalo skřze všechny stany a přístřešky, a které, jak mohl vidět, v nich také postupně mizelo.

Jakmile vešli do lesa, vzduch se o poznání ochladil. Nepoznávali cestu, po které se nyní vydali. Byla jiná než ta, po které se dostali do tábořa. Lellin jim ohlásil, že se jí musí držet až do poledne. Kráčel svými dlouhými kroky u Siptahovy hlavy, zatímco Sezar opět zmizel, jak už to měl ve zvyku, ve stínu okolního lesa. Čas od času slyšeli zahvízdnutí, které jim napovídalo, kde by asi v tom okamžiku mohl být. Lellin si každou chvíli bezstarostně zatřylkoval nějaký nářev.

„Nebudte tak bezstarostní,“ napomenula je Morgain. „Nemyslete si, že všichni naši nepřátelé jsou hluiš.“ Lellin se k ní otočil a provinile sklopil hlavu. Jeho mysl však byla příliš plná radosti na to, aby jej cokoli vyvedlo z míry, a tak se jeho tvář po chvíli opět rozjasnila úsměvem.

„V této chvíli, má paní,“ pronesl omluvným tónem k Morgain, „nás obklopuje mnoho hlídek z naší vesnice. Ale vaše varování si zapamatuji pro příště.“

Zdál se jemný a uhlazený, tento Lellin Erirhen, i když dnes byl narozdíl od dřívějška ozbrojen. Pres rameno se mu houpal luk a v toulci na zádech Vanye zahlédl několik hnědých šípů. Nepochyboval, že by jich tento vysoký Ghál užil se stejnou obratností a přesností jako obyvatelé Mirrindu. Ve své bujarosti se domníval, že jeho zpěv nemůže ztropit větší hluk než jejich jízda na koni. Pak ale respektoval Morgainino napomenutí a se Sezarem se dorozumíval jen signály. Zdál se ale veselý úplně stejně jako předtím, i když si nyní už nemohl zpívat.

Odpočinuli si až v poledne, kdy Lellin povolal Sezara zpět k nim. A zatímco koně pili, využili tohoto odpočinku a pojedli něco ze zásob, které dostali na cestu. Na Morgain i Vanyovi bylo znát, že o ně v posledních dnech bylo, alespoň co se týče jídla, dobře postaráno. Jedli pravidelně a tolik jídel a v takovém množství, že se nebylo čemu divit, když museli řemeny na svých brněních o pár dířek povo-

lit. Vypadali odpočinutí, osmahlé tváře ozářeny rozptýleným poledním sluncem.

Morgain měla oči zpola zavřené a uvolněné, ale zpoza přivřených víček pozorně sledovala jejich dva průvodce a její myšlenky se obracely k nim.

„Musíme dál,“ řekla po chvíli, jakmile dojedli a vstala. Poslušně se zvedli také a Vanye hodil sedla zpátky na hřbety jejich koní.

„Paní Morgain mi řekla,“ obrátil se Lellin k Sezarovi, „že kolem už mohou být nepřátelé. Bud’ proto opatrný.“ Sezar se zatvářil nevěřícně, ale neřekl nic a ruce si zastrčil do kapes kalhot. Pak němě přikývl.

„Všude kolem nás je klid,“ hlásil Lellinovi, „žádné známky přítomnosti někoho cizího.“

„To, že nás na naší cestě čeká krveprolití, je víc než jisté,“ začala Morgain výhružně. „Za chvíli přijdeme místu, kde cesta končí a my si budeme muset vybrat, dál. Tam také skončí hlídky z vašeho tábo-
ra, dál už půjdeme jenom sami. Jak daleko chcete jít s námi vy dva?“

Zatvářili se rozpačitě a Lellin s trochou strachu odpověděl.

„Byl jsem jmenován vaším průvodcem, kamkoli půjdete. Mám své přesné rozkazy. Jestli budeme napadeni, budeme se bránit. Bude-
te-li chtít vy napadnout někoho jiného, zůstaneme stranou. Pokud chcete jít na severní náhorní planiny, nepůjdeme s vámi.“

„A pokud vám nařídím, abyste šli s námi a ukázali nám cestu do Nehminu?“

V tuto chvíli se Lellin zatvářil přísně, možná víc, než sám chtěl, a jeho tvář posmutněla.

„Varovali mě, že po mně asi toto budete chtít. Ale nyní varuji já vás, paní, to místo je nebezpečné, nejen kvůli vašim nepřátelům. Má svou vlastní ochranu, arrha. Můj dědeček vás přece také varoval. Váš glejt,“ ukázal na medailon, zavěšený na Morgainině krku, „vám tam nebude nic platný.“

„Ale my tam chceme jít a taky tam půjdeme.“

„Jak chcete, má paní, já vám to více rozmlouvat nebudu. Ale vy sami nevíte, co děláte.“

„Pokud tam vstoupili mí nepřátelé,“ snažila se mu vysvětlit Morgain, „pak musím za nimi. A pokud to místo jen hledají, pak je tam najdu. Rozmlouvala jsem o tom s Merirem a on mě varoval, podobně

jako ty. Ale nechal mě svobodně se rozhodnout a udělat, co uznám za vhodné. A vás dva tedy poslal, abyste mě hlídali, že?”

„V podstatě ano,“ připustil Lellin neochotně. „Pokud byste nás podvedli, pak bychom vás sledovali tajně. Ale já stále věřím, že k tomu nedojde.“

„Věř, že nedojde. Slíbila jsem Merirovi, že vás uvidí šťastně se navracet zpět domů, a pokusím se tento svůj slib podle svého nejlepšího svědomí splnit.“

„Pak půjdu s vámi tam, kam si budete přát jít.“

„Lelline,“ připomněl svou přítomnost Sezar, „tohle se mi ale nezdá.“

„Ale já si nemohu pomoci,“ odpověděl mu Lellin. „Kdyby mi dědeček výslovně řekl: Nechod' do Nehminu!, pak bychom tam nemohli. Ale on to neřekl, a proto tam můžeme jít.“

„Ale tvůj...“ chtěl Sezar pokračovat, ale nedokončil to. Všechno v něm jakoby na malou chvíličku zamrzlo. Koně nervózně podupávali, ptáci kolem nich zvesela prozpěvovali. Ticho přerušilo táhlé zahvízdání.

„Asi už dále nebudeme sledováni našimi hlídkami,“ konstatoval Lellin. „Jak vlastně rozlišuješ jednotlivé povely?“ začal vyzvídat Vanye. Každá nová věc, kterou se mohl dozvědět, pro něj byla důležitá. Lellin však jen neochotně pokrčil rameny.

„Poslyš. Tajemství toho všeho je v rytmu trylku. Čím rychlejší, tím větší pravděpodobnost hrozícího nebezpečí. Existují i jiné melodie, používané v jiných situacích, než je ta naše. Tohle je píseň ke hlídání.“

„Měli bychom už jít,“ nevrle je přerušil Sezar. „Pokud si přejeme dosáhnout cíle ještě dnes, je nejvyšší čas vyrazit.“

Morgain na něj pohlédla a pomalu přikývla. Společně opustili ono místo a jeli dále.

Někdy postřehli kolem sebe varovné signály, to se pak zastavili a Sezar s Lellinem se šli porozhlédnout po okolí. Celý den směřovala jejich cesta na východ. Ačkoliv ji neznali, připadalo jim její okolí důvěrně známé.

„Jsme blízko Mirrindu,“ došlo po chvíli Morgain, jež poznala zvláštní zakřivení zákrutu cesty i jeho okolí.

„Máte pravdu,“ přitakal Lellin. „Jsme od Mirrindu severním směrem, nejlepší bude, když se i nadále budeme pohybovat jen těsně po hranici Azerothu. Tak to alespoň radí signály.“

Do večera se dostali do těsného sousedství vesnice a přebrodivili několik potoků, ve kterých voda sahal koním sotva po břicha, takže se ani nenamočili. Pak přijeli ke skupině stromů, z nichž každý měl kolem kmene ovázaný bílý šátek, v tu chvíli mírně povlávající ve větru.

„Co to je?“ zeptal se zděšeně Vanye Lellina, jakmile onen úkaz spatřil. Myslel si, že to znamená nějaké hrozící nebezpečí. Když Lellin viděl jeho rozrušení, musel se smát.

„Hranice. Jsme zřejmě blízko vesnice Carrhend, kde takto označují své vlastní stromy, aby je jiní neporazili kvůli dřevu, které pro sebe potřebují. Nejlepší stromy jsou označeny a díky nim potom vyrostou nové. Tak nemůže dojít k tomu, že by se všechny stromy vykácely a nebylo by už z čeho zasadit další, nové. Takhle se to dělá v okolí Shatanu.“

„Docela jako zahradníci,“ ohodnotil tento nápad Vanye.

„V Anduru,“ začal vzpomínat, „rostly stromy tak rychle, že lidé měli co dělat, aby je stromy nevyhnaly z jejich vesnic.“

Lellin se jen usmál a dlaní poplácal kmen jednoho ze stromů.

„Tohoto jsem se kdysi dokonce bál. Myslím, že znám tyhle stromy jako lidé ve vesnicích znají svůj dobytek. Tenhle můj společník mě provází od dob, kdy jsem byl ještě chlapec. Tenkrát byl taky štíhlejší a menší, stejně jako já.“

„Měli bychom postavit tábor,“ přerušila jejich planou debatu Morgain. „Neznáš tady nějaké příhodné místo?“ obrátila se s otázkou na Lellina.

„Carrhend. Tam nás určitě rádi přijmou.“

„Není možné, že bychom tím dostali vesnici do nebezpečí?“ zeptala se opatrně Morgain. „Raději bych se utábořila v lese a přenocovala tam.“ Lellin ustoupil o krok a zpřímá na ni pohlédl.

„Věřím, že byste to raději udělala takto, ale je to nevyhnutelné. Zítra ráno tam budou čekat koně pro nás. Všechno je tam bezpečně skryto. Uvidíte se tam opět s lidmi, které už znáte. Přišli tam hledat útočiště někteří z Mirrind'anů. Vybrali si vesnici jako jeden z možných úkrytů, pro její bezpečnost. Neměli na vybranou, ve své vesnici už nemohli dále zůstat.“

Morgain váhavě pohlédla na Vanya, ale ten se tvářil nezaujatě. Vlastní rozhodnutí chtěl nechat na ní. Byl ale potěšen, když kývla hlavou, na znamení, že nabídku přijímá. Více než dva roky strávil pod otevřeným nebem a vzpomínka na Mirrind v něm stále vyvolávala příjemný pocit pohodlí, o němž se mu od dob, kdy se stal Morgaininým ílitem, ani nesnilo. Velice často vzpomínal na rána v Mirrindu, kdy dostávali k snídani ještě teplý chléb, čerstvé mléko a maslo a v takovém množství, které mu dalo práci spořádat. V této chvíli se mu opět začaly všechny vzpomínky vybavovat. Jízda Shatanem se zdála velmi snadná, a tak nemusel dávat příliš velký pozor na cestu a mohl se jim plně oddat. Po chvíli se k nim připojil i Sezar. Vanye si uvědomil, že ani nepostřehl, kdy vlastně zmizel. Ale dále šel už Sezar s nimi. Celkem brzy se dostali na okraj lesa a uviděli pastviny, plynule přecházející v pole. Zastavili a pozorně si prohlédli celý prostor, který se jim otevřel, ale raději se stále drželi v lesním stínu. Do Carrhendu samotného se dostali, až když sluneční paprsky už zvolna skomíraly.

Celá vesnice jim běžela v ústrety. „Sezar, Sezar,“ křičely děti radostně. Shromáždili se kolem něj a každý mu chtěl stisknout ruku,

„Tohle je Sezarova vesnice,“ řekl jim Lellin na vysvětlenou,

„Má tu celou svou rodinu, rodiče, prarodiče i sestru a čtyři bratry. Však je ještě uvidíte. Jejich pohostinství se nemůžeme vyhnout,“ dodal s omluvným úsměvem.

Dav je postrkoval dále a dokonce i Morgain brala tuto situaci s humorem, což se u ní často nestávalo.

Žily zde tři klany: Salen, Eren a Thesen... Sezar, který byl z rodiny Thesenů, políbil nejprve oba své nejstarší představitele rodu, hned potom rodiče a bratry se sestrou. Ani jeden z nich nebyl překvapen, že je vidí, jako by tu návštěvy byly na denním pořádku.

Lellin byl přivítán snad stejně srdečně jako Sezar. Ale i bylo vidět, že staří i mladí před ním cítí něco jako strach. Překvapilo je jeho gesto vyjadřující úctu, když políbil ruce Sezarových nejstarších a potom Sezarových rodičů.

Největší překvapení ale zažili Mirrind'ané, když uviděli své staré známé. Stáli mezi ostatními a zdálo se, že čekají, až na ně dojde řada. A pak hned přišli, Bythein a Bytheis, Sersen i Melzein, pozdravit je, podat jim ruce...

Mezi pobíhajícími dětmi Vanye dokonce spatřil Sina. Sehnul se ze sedla a vyzvedl jej k sobě, až chlapec radostí zavýskl. Ale rychle se posadil, napřímil a po očku sledoval, jestli ho ostatní děti vidí. Chytil se pevně za Mainu hřívu, aby nespádl, ale klisnička byla unavena na to, aby se snad chtěla vzpínat, takže s nimi šla klidným krokem jako beránek.

Morgain se přivítala se staršími Mirrindu velice srdečně. Nejvíce s Bythein, která byla za jejich pobytu v Mirrindu její nejdůvěrnější přítelkyní. Hned, jakmile bylo vítání u konce, je domácí zvali k jídlu.

„Někteří zůstali v Mirrindu,“ vysvětlovala Bythein Morgain, když se ptala po ostatních. „Musejí se starat o pole. Někdo to dělat musí. A Carrhend'ané na ně dávají pozor. My si ale myslíme, že naše děti jsou bezpečnější zde.“

„Dohlédni na koně,“ připomněla Morgain Vanyovi, když rozruch trochu opadl. Vanye vzal Siptahovu uzdu a klidně vedl šedáka k ohradám. Za nimi poslušně klusala Mai, zvyklá vždy následovat Siptaha. Sezar šel jako vždy s nimi. Skupinka dětí, carrhendských i mirrindských, vesele poskakovala kolem nich, a když se koně vpouštěli do ohrady, děti rozjařeně výskaly. Ihned se nabízelo několik párů rukou ochotných pomoci o ně pečovat..

„Přineste trávu tomu šedivému,“ řekl jim Sin, který si nyní mezi nimi připadal jako pán. „Ale dávejte pozor, kope, když ho něco vyděsí.“ To je trochu zneklidnilo, protože zůstaly stát opodál a raději se nehýbaly. Až po chvíli se osmělily a šly trochu blíž. Siptah i Mai byli unavení, ale také už tušili, že děti jim přinesou potravu, proto se nechali i pohladit. Vanye dohlédl na vše, co Sin dělal, a pak ho spokojeně poplácal po ramenou.

„Postarám se o ně tak jako dřív,“ zašklebil se na něj Sin tím největším úsměvem. A Vanye nepochyboval o tom, že koním nebude nic chybět.

„Uvidíme se tedy při večeři v síni. Budu ti držet místo vedle sebe,“ připomněl mu Vanye a chlapec zářil jako sluníčko.

Vanye se otočil a pomalým krokem se vracel zpět k velkému domu. U ohrady na něj však čekal Sezar, který to všechno viděl.

„Měl bys na něj dohlédnout. Nemůžeš přece vědět, jak všechno zvládne.“

Vanye se na něj přísně podíval, ale Sezar pokračoval dál.

„Ti chlapci v nás mužích vidí své vzory, to jim nemůžeme upřít. Ale také po nich nesmíme chtít víc, než mohou v tomto věku pochopit. Protože pak by se mohlo lehce stát, že se v nás zhlédnou natolik, že se nám budou chtít podobat úplně ve všem. A třeba se jim také začne líbit násilí, strach, síla. A kdo ví, co z nich potom bude?“ Omluvně se na Vanya usmál, jakoby se mu omlouval za to, že ho z tohoto podezřívá. Do hodovní síně pak již došli v naprosté tichosti.

„Je v tobě něco neznámého,“ řekl mu při rozchodu Sezar. „Jako bys ani nebyl ílit.“ V očích měl smutek. „Možná je to dáno osudem tvého bratrance. Asi je to tím. Tvá paní...“

Bylo lépe si teď cokoli myslet, nežli to vyslovit. Vanye Sezara sledoval, ale nevnímal význam jeho slov... Znovu se projevila jeho schopnost vcítit se do mysli toho druhého.

„Lellin a já,“ proniklo opět k Vanyovi, „myslíme si,“ pokračoval Sezar, „že jsi nám o sobě něco zamlčel. Je mi jasné, že tě něco trápí. Jestli budeš potřebovat, jsme připraveni ti pomoci.“

Vanye se pokusil usmát, ale nevyznělo to upřímně a přesvědčivě.

„Budu se snažit být vám lepším společníkem,“ řekl Sezarovi. „Vím, že se mnou se mnoho velké zábavy neužije.“

Otočil se a stoupal dále, nad místnost, ve které se připravovala večeře. Po cestě stále v duchu slyšel Sezarova slova.

Jídlo pro celou vesnici se sice připravovalo ještě před jejich příjezdem, ale bylo ho dost i pro ně čtyři. Dobré místo si Mirrind'ané vybrali jako svůj úkryt, pomyslel si v duchu Vanye. Dobré jako všechny ty pokrmy kolem.

U večeře panovala velice dobrá nálada. Seděli společně u ohně, smáli se, kolem pobíhaly děti a vesele na sebe pokřikovaly. Nezdálo se, že by přítomnost tolika kmenů mezi nimi vyvolávala jakýkoliv nešvár. Starší seděli pokojně u ohně, jako tomu bylo odjakživa a Ghálové byli respektováni tak, jako ve všech vesnicích, do kterých dosud zavítali.

„Máme si mnoho co povídat,“ řekla Sersein. „Měli jsme Mirrind vždycky velmi rádi, ale tady se cítíme bezpečněji.“ Ostatní s ní souhlasili. Melzeinův klan stále držel smutek za Etha a navíc zde mnozí chyběli. Zůstali totiž v Mirrindu, v blízkosti Etha, který tam byl pohřben.

„Pokud se někde v okolí objeví ti cizinci, už se za námi nebudou moci dostat,“ dělал si starosti Melzein.

„Snad se tak nestane,“ snažila se ho uklidnit Morgain. Melzein jen pokývl hlavou, v naději, že se toto přání splní.

„Ke stolu,“ lákala Saleis poslední opozdilce k večeři. Čekala odměnu za péči věnovanou přípravě večeře. Odkudsi přispěchal Sin a rychle se vtlačil na místo vedle Vanya. Během jídla nepromluvil ani slovo a jen spokojeně polykal a poslouchal, o čem mluví ostatní. Vanye byl vedle něj, a to Sinovi ke štěstí stačilo. Vanye zachytil několikrát během večeře Sezarův tázavý pohled, který pak rychle sklouzl na chlapce, spokojeného jako málokdy předtím.

To všechno teprve přijde, jako by četl Vanye ze Sezarova pohledu, a nevěděl, co by měl dělat. Tíha rozhodnutí teď ležela na něm. Podíval se na Morgain, čekajíc od ní pomoc. Pak si uvědomil, že je to poprvé, kdy stojí před něčím, co se týká jen jeho samotného a s ní to nemá nic společného. Zdálo se mu to až neuvěřitelné; tak moc se mu zdály jejich osudy provázané...

Pak se ho zmocnil chlad. Uvědomil si své postavení a shledal, že není dobré navazovat přátelství zrovna během jeho cesty s Morgain. Bylo mu jasné, že sotva toto přátelství vzniklo, je odsouzeno k zániku.

„Vanye,“ ozval se naléhavý hlas Morgain, která jej zachytila za zápěstí ruky, která už po několikáté bezvládně spadla s rámusem do talíře. „Vanye!“ opakovala.

„To nic, *liyo*,“ snažil se ji uklidnit.

Pokusil se překonat nervozitu a nemyslet na to, že chlapec se v něm začal shlížet. Jídlo snědl jen těžce a trvalo mu to podstatně déle než ostatním.

Tiše se ozvaly tóny harfy, ohlašující starý zvyk, vždy následující po večeři. Zpěv při svitu ohně. Začala dívka Sirn, kterou slyšeli zpívat už v Mirrindu. Po ní přišel na řadu chlapec z Carrhendu, zpíval píseň pro Lellina, který byl jejich ghálským patronem,

„Teď se vyměníme,“ řekl poté Lellin, vypůjčil si harfu a zazpíval všem lidskou píseň. Poté, drže stále ještě harfu, udeřil prudce do strun, aby všechno utišil a rozhlédl se kolem sebe. Podivně světlovlasý, jako každý z jeho plemene. V chabém osvětlení ohně ještě bledší, než sej dosud zdálo.

„Buďte opatrní, jen proboha buďte opatrní. Mirrind'ané vám mohou vyličit, co vám hrozí. Vy je tady chráníte, ale i vašich ochránců

je málo a Shatan je divoký.“ Jediné, co rušilo hrobové ticho, bylo nervózní t'ukání jeho prstů do dřevěného rámu harfy.

„Válka v Arrhendu... vím, že se o ní mluví stále dokola! a vy to posloucháte příliš často... jak proti sobě válčili i Sirrind'ané a Ghálové... jsou to ale věci příliš závažné, než abychom na ně mohli někdy zapomenout.“

Ozvalo se tiché zamručení.

„Špatné zprávy,“ začal Lellin mluvit konkrétněji. „Zmocňuje se mě smutek, že je právě já musím přednést. Buďte bdělí a neváhejte opustit i Carrhend, kdyby boje dospěly až sem. Vaše životy a životy vašich dětí jsou vzácnější než majetek, který tu máte. Pokud by bylo třeba, je možné vesnici vystavět úplně znovu, stejně jako pomoci si navzájem vystavět jinou. Věřím, že všechno nakonec dopadne dobře. Ale lépe je být připraveni na nejhorší. Proto věřte, že uděláme všechno, co budeme moci, abychom tomu zabránili. Nebude-li možné se dohodnout, budou mluvit za nás naše zbraně.“

Skončil a znovu udeřil do strun. Ty se měkce rozezněly, v jemném nápěvu ghálské písně, a lidé tiše naslouchali, jako by se snažili porozumět tomu, co jim tato píseň říká. Když skončil, opět se rozhostilo ticho.

„Vraťte se nyní do svých domovů, Carrhend'ané i Mirrind'ané. My čtyři, kteří se budeme snažit vás ochránit, vás brzy ráno opustíme. Nenechte se tím proto vyrušit ze spánku.“

„Pane,“ řekl jeden z mladých Carrhend'anů, „budete-li potřebovat pomoc v boji, jsme připraveni.“

„Pak pomozte při ochraně Carrhendu. Zde budete víc potřební.“ Pokynul jim a připojil se ke svým přátelům. Carrhend'ané se začali jeden po druhém pomalu vytrácet do svých domovů. Jen Mirrind'ané zůstali, protože měli ustláno zde, na rohožích na podlaze. Jen Sin odešel.

„Budu spát u koní,“ řekl na vysvětlenou Vanyovi, a ten neměl námitek.

Lellin se rozloučil i s Sezarem a ten odešel. Pravděpodobně proto, aby strávil tuto noc se svou rodinou, nebo možná s nějakou mladou dívkou.

Sín byla rozdělena několika příkrývkami, přehozenými přes šňůry, na menší prostory, které skýtalý alespoň trochu soukromí. Po chvíli se i tady všechno uklidnilo a oni se pohodlně usadili, odložili

brnění a dělili se o pár posledních doušek z láhve, kterou jim Merir věnoval na cestu.

„Všechno je uspořádáno tak, jak je zapotřebí,“ prohodila Morgain k Lellinovi a ten jen souhlasně přikývl. „Tvůj národ je velice dobře organizovaný, každý tu zná své místo. Proto asi také mezi vámi není nešvarů a rozbrojů.“

Ghálovy oči zamžikaly a začaly se pomalu klížit. Přece jen však Morgain ještě odpověděl: „Měli jsme tisíc pětiset let na to, abychom zjistili, jakých chyb jsme se dopustili, a kde naopak chybovali ostatní. A jestliže tohle víte, pak už chybí jen krůček k poznání, jak se těmto omylům vyhnout.“

„Od poslední války v této zemi už uplynulo jeden a půl tisíciletí, tak strašně dlouhá doba?“ zeptal se Vanye, ohromen tímto zjištěním.

„Ano, tak dlouho,“ odpověděl už v polospánku Lellin, a připomněl známou historii Andur-Kurše, kdy boje zde byly na denním pořádku. „Doufejme,“ dodal, „že se to nebude opakovat.“

Vanyovi však jeho slova vrtala hlavou, i když už ležel a čekal na spánek. Tisíc pětiset let v míru, opakoval si neustále. Tisíc pětiset let prožitých pouze v zeleném stínu Andur-Kurše. Pro něj, který byl rozený válečník, byla taková představa zcela nepochopitelná. Ale na druhou stranu mu vlídná atmosféra této i dalších vesnic učarovala l a tyto myšlenky se mu honily hlavou ještě dlouhou dobu, když se marně pokoušel usnout.

Zvedl hlavu a opatrně pohlédl na Morgain, která už tiše l oddychovala vedle něj. Byl jim přisouzen těžký úděl, blesklo mu hlavou. Věčně cestovat, bez domova. Vždyť za ten krátký kus života, jenž spolu prožili, už prošli tolika bitvami jako málokdo.

Nebylo by snad lépe zůstat? začaly se mu honit hlavou zrazující myšlenky. Věděl ale, že to není možné, proto se snažil rychle je vypudit ze své mysli.

Ráno se ještě zcela nerozednilo, když zaslechli ržaní koní. Vanye vyskočil s mečem v ruce, stejně tak Morgain. Jen Lellin šel klidným krokem k oknu, aby se podíval, kdo to je.

Před domem stáli dva muži, každý držel v ruce uzdu koně, kterou v této chvíli zrovna uvazovali ke stromu. Pak i se otočili a pomalu odcházeli.

„Dobře,“ pochvaloval se Lellin. „Přišli právě včas. Jeli až z polí Almarrhanu, odsud dost vzdálených,“ dodal na vysvětlenou ke svým společníkům. „Doufám, že se zpět dostanou v pořádku.“

Na schodech jednoho z vedlejších domů, jako by to bylo smlouveno, se objevil Sezar. Poslal ještě polibek svým rodičům a sestře, pak si přes rameno přehodil svůj luk a toulec se šípy. Vykročil směrem ke koním a v chůzi ještě naposledy zamával své rodině.

Tiše se vrátili k ohni a začali shromažďovat věci na cestu. Jen doufali, že hlukem neprobudí Mirrind'any. Vanye odešel osedlat koně a připravit je na cestu. Našel zde Sina, který byl již vzhůru a v plné práci.

„Chcete se dostat do Azerothu?“ zeptal se. „Bojovat se Sirrind'any?“

„Nikdy nemohu nikomu říci, kam jdeme,“ odpověděl mu Vanye. „Je to tak lepší. Pro nás, i pro ostatní. A ty, až budeš o něco starší, vyhledej Ghály. Mohou tě mnoho naučit. Neměl bych ti to snad říkat, ale chtěl bych pro tebe jen to nejlepší. Proto mě poslechni a vyhledej je.“

„Já bych ale chtěl jet s vámi hned, hned teď,“ nedal se Sin jen tak odbýt.

„Víš dobře, že je to nemožné. Ale jednou přijde doba, kdy půjdeš. Možná se mnou, možná s někým jiným. Na tom tolik nezáleží.“

V jeho mladých očích se objevil horečnatý odlesk. Lidé z jeho vesnice nebyli příliš vysokého vzrůstu a ani on nepatřil zrovna k vysokým, ale byl v něm oheň, který právě v této chvíli vyšlehl plamenem a navždy spálil čas jeho dětství. „Jednou za tebou přijdu,“ řekl pevným hlasem Vanyovi.

„Myslím, že za mnou už ne,“ vydechl smutně Vanye a viděl, že smutek zahlal i Sinovu tvář. Znenadání ho bodlo u srdce.

Shatan teď pro něj není a on by přesto chtěl jít hned. Je jako já, nechce na nic čekat, pomyslel si Vanye. Je to můj úděl, že musím jít zničit Brány, že musím zabíjet. Můj a Morgainin. A nikdo jiný k nám už nepatří. Protože toto je úkol, který mění celý život.

Vzal Sina za ruku a chlapsky mu ji stiskl. Cítil, jak se při pohledu na chlapcovu usazenou tvář derou do očí slzy i jemu. Ještě jednou mu stiskl ruku, pak se rychle otočil a odcházel. Ani jednou se neohlédl zpět.

Když se vyhoupli do sedla a pomalu projížděli vesnicí, postřehli, že není tak docela klidná, jak by ve spánku být měla. Kdo mohl, ten vstal a přál jim na jejich cestě mnoho štěstí. Sezarova matka jim dokonce přinesla horký ovesný chléb. Pochopili, že musela vstávat velice brzy, aby jim ho ještě mohla upéct na cestu. Sezarův otec jim ve vaku přinesl trochu ovoce, nejlepšího, jaké měl. Vstali i Sezarovi bratři, i jeho sestra a všichni jim teď přáli šťastnou cestu. Když Lellin políbil Sezarovu sestru na tvář, všichni se zasmáli jejím rozpakům, které jí vehnaly červen do tváří. Rychle sklopila zrak a když znovu pohlédla na Lellina, nebylo pochyb o tom, jaké city k němu chová.

Uvědomovali si, že čas ubíhá, proto loučení co možná; nejvíce zkrátili. Jakmile opustili vesnici, začali stoupat do kopců, míjejíc hlídky, kterých bylo podél jejich cesty snad více nežli stromů. Zvuky doléhající sem z vesnice pomalu utichaly a po chvíli už je obklopovalo jen ticho lesa.

Sezar vypadal ještě pod dojmy loučení sklesle a Lellin ho zamračeně sledoval. Jistě by oba nejraději zůstali ještě pod ochranou Carrhendu. Až nyní na ně těžce dolehl úkol, který se zavázali splnit.

Po chvíli Lellin krátce hvízdal a vzápětí přišla odpověď. Oba viditelně pookřáli a dále už jeli jako dřív.

Kapitola 6

Přestože se ráno zdrželi dlouhým loučením, vyjeli z vesnice velmi brzy. Lellinův a Sezarův kůň, hnědáci, které získali od dvou Arrhend'anů, se dokázali přizpůsobit Siptahovu tempu velice dobře. Oba jeli vpředu, malý kousek před Vanyem a Morgain, takže se mohlo zdát, že oni dva jsou vůdcové.

Navzájem se dorozumívali tichými hlasy, které ti, jež jeli za nimi, nemohli slyšet. Ale ani Morgain ani Vanyovi to nenahánělo strach, nevěřili, že by ti dva byli schopni zrady.

Probírali spolu všechny zážitky uplynulých dnů, i když v ghálském jazyce. Dříve Morgain příliš nevyhledávala rozhovory, neznal ji takovou, jaká byla nyní. Pokud s ním o něčem mluvívala, pak to bylo převážně učení ghálštiny, vysvětlování významů jednotlivých slov a jejich užití, stejně jako jejich správná výslovnost. Byl rád, když se to během jejich cest stalo zvykem, protože ho zajímalo všechno nové a učení mu nečinilo potíže. Několikrát se pak dokonce přistihl, že jí vypráví o své zemi, o rodině, o svém mládí v Moriji.

Nyní padla zmínka o Myya Seiane i Myya, což jej překvapilo. Byl to starší klanu Myyů v době, kdy jeho vojska opustila Andur-Kurš... její oči se při této vzpomínce lehce zamlžily a pocítila zvláštní klid, jakoby vycházející z jejího nitra. Všechno se to stalo hodně dávno a ona o tom nerada mluvila. Nyní se ale potvrdilo, že nezapomněla. Klan Myya, Yya i klan Chya - Tito lidé jí kdysi sloužili a pak se ztratili v Branách času. Jen klan Myya to přečkal a děti jeho dětí, dnes obývající Šihuan, si její příběh dodnes předávají jako krutou legendu. Zahalili ji jako mýtus... dokud nepřišel Roh a nevyburcoval je k pomstě...

„Seiane byl velice dobrý přítel,“ prohodila Morgain, pohroužená do vzpomínek. „Ve svém přátelství byl štědrý. Jeho děti jsou stejné, jako byl on. Ale mezi jejich přátele já dnes už nepatřím,“ dodala si pro sebe smutně.

„Vypadá to,“ vzhlédl Vanye k obloze, snaže se ji dostat zase zpět do reality, „jako by mělo každou chvíli začít pršet.“

Zmateně na něj pohlédla, jako by nechápala návaznost jeho myšlenek. Pak se pátravě zadívala na nebe, kde visely těžké šedé mraky, zpátky na něj a přikývla.

„Asi budeš mít pravdu, a to je moc dobře.“

Pak se znovu zabrala do vlastních myšlenek a s Vanyem už nemluvila. Bylo v ní něco, co jej nutilo po očku ji sledovat. Zalila ho vlna něžnosti, hořká i sladká zároveň. Rychle od ní odvrátil zrak a jeho pohled utkvěl na Lellinových zádech. Mátly ho vlastní myšlenky. V tu chvíli cítil, jak rád by ji ochraňoval od všeho zlého, před chybami, kterých se dopustili, i kterých se ještě dopustí. Cítil, že by je to spojovalo.

Nahlas si povzdechl. Morgain na něj udiveně pohlédla. „Jen jsem si na něco vzpomněl,“ vysvětlil jí rychle a svůj rudý obličej okamžitě odvrátil. Morgain jen přikývla a dál už se ho na nic nevyptávala.

Děšť nepřišel s takovou silou, jak očekávali. Měli obavy z krupobití a promáčeného lesa kolem, v němž by nebylo možno najít vhodné místo na táboření, ale mraky se přehnaly jen s drobným mrholením. Uložili se k odpočinku na nevelké mýtině. Drobný déšť osvěžil les kolem i je, takže měli pocit, jakoby jejich chmury po cestě byly jen zlým snem. Cítili se velmi dobře, a proto si nepřipouštěli žádné starosti.

Vanye si zamluvil první hlídku. Až nyní mu došlo, jaká je to výhoda, když jsou čtyři. Znamenalo to větší odpočinek, protože se mohli déle vyspat, zatímco jeden dával vždy pozor. Na konci své hlídky vzbudil Lellina, který ho měl střídát. Ten jen ztěžka otevřel oči a posadil se, zády opřen o strom. Vanye okamžitě zavřel oči a usnul, ničeho se neobávaje.

Nebylo mu ale dopřáno dlouhého spánku. Brzy ho probudil čísi dotek na zádech. Okamžitě se probudil, a byl ve střehu, připraven čelit nebezpečí. Převalil se a podíval se se zdviženým obočím tázavě na Lellina, který teď stejným způsobem budil Morgain. Opodál seděl Sezar, připravený a se zbraní v ruce. Lellin sledoval pohledem jeho nataženou paži a v jejím pomyslném prodloužení spatřil něco, co ho zarazilo.

Mezi stromy, uprostřed mělkého potoka stálo něco, co jen vzdáleně připomínalo muže. S tichým žbluňkáním se to přebrodivo na opačný břeh a dlouhým obloukem je to obešlo. Vanyovi přejel mráz

po zádech, ale uvědomil si, že něco podobného už kdysi viděl téměř ze stejné blízkosti.

Lellin se pomalu a opatrně postavil, proto se postupně bezhlučně zvedli všichni. Zůstali ale stát na místě, jen Lellin se pomalu přibližoval k oné bytosti, zbraně připravené v pohotovosti. Všichni si tvora zvědavě prohlíželi.

Postavou byl vyšší než Lellin, paže a ruce podobné jako u lidí, jen klouby byly odlišné. Z úzkého obličejce je pátravě sledovaly dvě velké tmavé oči, výrazu tváře dodávala na komičnosti malá semknutá ústa. Když šel, ohýbal nohy po způsobu chůze ptáků. Jeho kolena se ohýbala na opačnou stranu než u lidí.

Vanye sklouzl pohledem po jeho směšné postavě, spíš plný zvědavosti než strachu.

„Haril,“ pošeptala mu do ucha Morgain. „Dosud jsem ho viděla jen jednou.“

Haril vyšel na břeh a ustrašeně je sledoval svýma velkýma očima. Nebylo možno rozeznat, zda je to haril-muž nebo haril-žena. Tělo bylo zahalené do čehosi, co kdysi mohlo být krátkou halenou, dnes už jen kusem hadru. Jeho kůže měla tmavou barvu, v mdlém měsíčním světle se zdála snad ještě tmavší, než byla ve skutečnosti.

Lellin mu něco ukázal a pak tiše promluvil. Haril cosi zašišlal a udělal na něj stejné gesto jako on. Pak se otočil a dál se brodil vodou, sklonem těla i chůzí připomínaje volavku.

„S něčím takovým jsem se až dosud nesetkal,“ zašeptal Lellin, když se k nim opět vrátil. „Haril po nás chce, abychom ho následovali.“

„Cože?“ zeptal se udiveně Vanye. „Ty jsi rozuměl tomu, co ti chtěl říct?“

„Pocházejí z dávných dob,“ začal vysvětlovat Lellin. „Žijí v těch nejhlubších částech Shatanu, v těch nejdivočejších, kam zřídka někdo zavítá. Nevyhledávají společnost lidí, ani Ghálů. Mají vlastní řeč, které jsme se naučili trochu rozumět. Oni naši vůbec neznají... a myslím, že o to ani nestojí. S námi se domlouvají posunky. A tento haril nám přišel říct, abychom ho následovali. A mluvil dost naléhavě. Myslím, že pokud nám tímto chce něco naznačit, pak bychom ho měli poslechnout.“

Haril se zastavil uprostřed proudu a s pohledem obráceným k nim vyčkával.

„Půjdeme za ním,“ rozhodla náhle Morgain. Vanye neřekl ani slovo, ale v útrobách cítil zvláštní napětí. Složili co nejrychleji své věci a vydali se za harilem, který na ně čekal opodál. Zdálo se jim, že tímto skončila bezpečná část cesty a dál už budou muset stále čelit nebezpečí.

Jeli za harilem, který je vedl proti proudu, tak rychle jak jen mohli. Koně byli zpočátku trochu vyplašeni harilovým stínem, ale v krátké chvílce se uklidnili. Jeli cestou obtížně sjíždnou pro jezdce na koních. Často se museli sehnout v sedle, aby je nesrazila silná větev. Pak jeli po příkře se svažující stráni, kde museli každou chvíli zdolávat nějakou překážku.

„Šílená cesta,“ poznamenal Vanye mezi nadechnutími, ale Morgain si ho nevšímal. Haril zůstal stát na dohled a jeho pohled byl upřený stále jedním směrem. Koně zpozorněli, stejně jako jejich jezdci.

Mezi stromy cosi jako by zablikalo, vše, co přitahovalo jejich zrak. Zdálo se jim, že se to pohybuje. Vypadalo to jako bílý motýl, který poletuje mezi stromy. V noční temnotě to vzbuzovalo hrůzu. Jakmile zastavili koně, poznali, že předmět leží stále na jednom místě a jeho zdánlivý pohyb byl způsoben stromy, které v jízdě míjeli.

Vanye nechal sklouznout zajišťovací kroužek svého meče, aby ho měl pro každý případ po ruce. Sklonil hlavu a schoval se tak za Maiin krk, skrývajíc tak své tělo před pohledem nepřítel. Obratně se vyhnul hustým větvím a pokračoval v jízdě dolů strání.

Když přijeli trochu blíž, zřetelně poznali, že to, co se pohybovalo, není motýl, ale bílé opeření šípu. Vězel v těle mrtvého harila. Ten druhý se nad ním zastavil, obrátil se k nim a spustil přívál výčitek.

Lellin sesedl z koně a snažil se mu vysvětlit něco, co vypadalo jako otázka. Ale haril jen nehnutě stál a neodpovídal.

„To nejsou naše šípy,“ poznal Sezar, a zatímco on i Morgain zůstali v sedlech, Vanye sesedl a opatrně se přiblížil až k mrtvému harilovi. Důkladně si prohlédl šíp. Bílé peří na konci dřívku hnědě zbarveného šípu dávalo tušit, že jeho uspořádání umožňuje velmi vysokou přesnost i při dalekém dostřelu. Pocházelo z mořského ptáka, na kterého by zde, v lese Shatanu, nikdo nemohl narazit. „Šihuové,“ blesklo mu hlavou. „Zeptej se ho, Lelline, co se stalo.“

„Nemohu,“ zašeptal Lellin a v nastalém zmatku se rozhlédl kolem. Morgain v náhlém úleku rychle schovala za zády ruku, ve které

svírala svůj meč. Všude kolem nich stály temné stíny a mezi tmavými stromy se jasně rýsovala jejich volavčí těla. Jak se sem v takové tichosti, že se ani lísteček na stromech nepohnul, dostali, to nikdo z nich nechápal.

„Nic nedělejte, nehýbejte se,“ promluvil ke svým společníkům Vanye. Otočil se k jednomu z harilů, který stál nejbližší, a snažil se udělat nějaký posunek. Docílil jen toho, že harilové začali šišlat mezi sebou. V jejich řeči bylo velmi dobře patrné podráždění a vztek, znělo to jako pištění myší nebo dokonce krys. Snad jen v hlubší tónině. Jeden z nich udělal krok vpřed a zastavil se před mrtvým harilem, tváří v tvář Vanyovi. Vanye tam ztuhle stál a výraz jeho tváře napovídal, jak usilovně přemýšlí, co by měl udělat.

Dlouhá a tenká ruka harila, připomínající pavoučí nohu, se natáhla a dotkla jeho ruky. Vanye i přes oblečení cítil každý jeho chladný dotek. Nehýbal se. Zdálo se, jako by se čas zastavil. Každá vteřina se vlekla jako hodina a tento dojem jen umocňovalo hrobové ticho. Měsíční světlo dopadalo na tmavou kůži harilovy tváře a vykreslilo na ní zvláštní obrazce, které mu dodávaly zlověstný výraz. Vanye se mimoděk otrásl, a když se haril opět dotkl jeho zad, otočil se a tázavě se podíval na Morgain, jako by od ní čekal pomoc. Její tvář byla bledá a strnulá. Stála a v ruce stále svírala zbraň. Bála se ji použít, protože nevěděla, jak by harilové reagovali. Pokud meč použije, pomyslel si Vanye, pak by se mohlo stát, že s ní už dále nepojeďdu. Tak velký byl jeho strach z neznámého.

Lellin pokračoval v posunkové rozpravě s jedním z harilů. Hari-
lovy posunky byly zlostné, Lellinovy zase naléhavé.

„Ptá se nás, proč jedeme společně s tebou?“ tlumočil jim Lellin.
„Prý tě tu viděli už někdy dřív.“

„To je možné,“ odpověděl tiše Vanye. „Vždyť jsme blízko Mir-
rindu. Vzpomínám si na to. Ale když jsme je chtěli s Morgain proná-
sledovat, utekli pryč.“

Haril natáhl ruku a silou, jakou by u něj nikdo z nich nečekal, se pokoušel Vanya přitáhnout směrem k sobě. Vanye na něj hleděl s vyděšeně planoucím zrakem a srdce mu přitom divoce bušilo.

„Obviňuji tebe,“ řekl Lellin po další výměně posunků. „Prý to
musíš být ty. Poznali, že k nám, Ghálům, nepatříš.“

V tuto chvíli se ozvala Morgain výhružně: „Lelline, radím ti, rychle něco vymysli a udělej, nebo budu jednat já. A to se ti zpropadeně nebude líbit.“

„Všichni musíme nyní hlavně zachovat klid. Jsme zde sami. Nemyslím si, že by se v naší blízkosti našel někdo, kdo by nám mohl pomoci. Tyhle lesy patří harilům a naše vyhlídky, kdyby došlo k boji, nejsou právě nadějně. Nejsou nebezpeční, pokud je něco nevydělá. Pak dokážou strašlivé věci.“

„Vezmi si jeden z mých šípů,“ řekl mu Vanye, a když se nikdo nepohnul, opakoval hněvivě: „Vem si ho!“ Lellin udělal, oč ho Vanye žádal, a ukázal šíp jednomu z harilů. Peří na tomto šípu bylo úplně jiné, hnědé. Lellin vyjmul šíp z mrtvolky a přiložil oba pro srovnání k sobě. Harilové začali mezi sebou opět něco šišlat, ale teď už méně hrozivě, než předtím.

„Řekni mu, že ti lidé, kteří jsou nyní v Azerothu, a co mají zřejmě tohle na svědomí, nejsou naši přátelé. Že je hledáme, abychom s nimi bojovali,“ naléhal Vanye znovu na Lellina.

„Nevím,“ odpověděl mu zoufale Lellin, „jestli se mi to Podaří.“

Alespoň se o to pokusil. Harilové stojící kolem ho sledovali, ale neodpovídali. Někteří z nich se pohnuli, došli až k mrtvému tělu, které zvedli a odnesli kamsi do lesa.

Ten, který se před chvílí sápal po Vanyovi, ho nyní chopil za ruku a táhl někam pryč. Vanye, zapřený patami o zem, se pokoušel bránit, ale haril, ač se to na první pohled nezdálo, byl velice silný a pomalu ho táhl za sebou. Lellin se pustil za nimi a naznačoval posunky své rozhořčení. Haril se po něm ohlédl, něco mu odsekl a pokračoval dál.

„Chtějí nás přinutit k tomu, abychom šli za nimi,“ řekli Lellin. „Nelíbí se mi to.“

Ale Morgain mu neodpovídala. Vanye se k ní otočili a pokoušel se zjistit, jakou má šanci k úniku. Morgain ale nehnutě stála, a Vanyovi bylo jasné, že teprve zvažuje jejich šance.

Sezar něco nezřetelně zamručel, ale nebylo mu rozumět. „Je zřejmé, že mají otrávené šípy,“ promluvila náhle Morgain, když uviděla zčernalé konce jejich šípů a kopí. „Lellinovi je to jasné určitě od samého začátku. Je jich také mnohem více než nás, takže vlastně nemáme mnoho možností na výběr. Jdeme za nimi.“

Lellinovi stékal po tváři pot, nepříjemně chladný ve studené noci.

„Ano, mají otrávené šípy, zapomněl jsem na to. Je to strašná situace. Co tedy navrhuje?“

„Půjdeme tam, kam chtějí. Nemyslím, že nám chtějí ublížit, i když vypadají tak hrozivě. Škoda, že se tak těžce dorozumíváme. Třeba nám chtějí jen něco ukázat.“

„Je to místo, kam nás chtějí dostat, jejich les?“ zeptal se Sezar.

„Ten ještě patří nám. Jsme blíž Azerothu, než bych si přál. Vaši nepřátelé cosi rozpoutali a my kvůli tomu máme potíže. Vanye, myslím, že ti nic neudělají. Jen se nebraň a jdi klidně s nimi. Půjdeme hned za tebou,“ snažil se jej uklidnit Lellin.

Otočil se k harilům a tlumočil jim svoji souhlasnou odpověď. Haril povolil sevření Vanyovy paže a on s nimi pokud možno klidně, šel dál. Uklidňoval ho zvuk, který slyšel za sebou. Dusot kopyt jezdců, kteří jej následovali. Haril uchopil jeho dlaň a tak jej vedl dál, snad aby mu ukázal cestu. Vanye se při tomto chladném, mrazivém doteku otřásl. Po chvíli ho strach začal pomalu opouštět. Nedělo se nic hrozivého, jen harilové je nabádali ke stále většímu a většímu spěchu.

Pokusil se vyjádřit posunkem jediné slovo; Kam? V Anduru to znamenalo natáhnout ruku otevřenou dlaní dolů a otočit ji nahoru. Nezdálo se však, že by to haril pochopil. Dotkl se svými dlouhými pavoučími prsty Vanyova obličeje chtěl tak naznačit něco, co zase nemohl pochopit Vanye. Hnali se dále dolů ze svahu, až se Vanye z té rychlosti zadýchal.

Brzy se před nimi mezi stromy otevřelo prostranství. Haril se opět lehce dotkl Vanyovy paže, jako by se chtěl ujistit o tom, zda tam je, a nabádal ho ke klidu. U jeho nohou ležel mrtvý haril, poblíž další. Když přecházeli planinu, míjeli jejich těla, jedno vedle druhého. Skrytá ve tmě a opuštěná. V tělech všech byly zabodnuty šípy s bílým opeřením, které již dobře znali. Haril se ho snažil znovu přimět k chůzi. Vanye sklouzl pohledem za sebe a znejistěl, protože si uvědomil, že už dlouho neslyšel dusot koní. Pak se ale objevili na okraji mýtiny a Vanye se uklidnil a nechal se harilem táhnout dál. Ten ještě zvýšil tempo, takže už bylo pro Vanya, kterému v rychlejším běhu bránilo brnění, přímo nesnesitelné.

Pak náhle les skončil. Stromy mizely a měsíční svit jasně ozařoval planinu. Kromě toho byla planina osvětlována i září planoucích táborových ohňů, roztroušených po celém prostranství. Vanye s harilem zůstali ukryti ve stínu stromů. Haril mu něco naznačil a ukázal směrem k táboru. Ne, odpověděl mu Vanye. Na cokoli by se teď haril zeptal, jeho odpověď by byla vždy záporná. Po chvíli je konečně dostihli i ostatní. Vanye se tázavě podíval na Morgain, která upřeně hleděla před sebe na ohně jejich nepřátel.

„Tohle není jejich hlavní tábor,“ pošeptala ostatním. Zdálo se, že je to pravda. Tábor nebyl tak velký, aby mohl pojmut stovky bojovníků, které vedl Roh nebo Hetharu. Tábořila zde jen malá skupinka, pravděpodobně jen menší výzvědný oddíl.

„Tohle je to, co nám chtěli harilové ukázat,“ pochopil konečně Lellin. „Jsou rozhořčeni zabíjením a nás obviňují z toho, že jsme to připustili.“

„Vanye,“ řekla tiše Morgain, „nasedni rychle na koně.“

Ještě chvíli stál nehnutě, pak se obrovským skokem dostal z dosahu harila a v mžiku se vyšvihl do sedla své Mai. Mezi harily sice nastal rozruch, ale nikdo se nepohnul, aby ho zastavil. Vzpomněl si na jejich otrávené šípky, a proto nejistě poposedával v sedle. Srdce mu bušilo tak divoce, že se mu zdálo, že jeho hrud' pukne.

Morgain pomalu otočila Siptaha, aby se mohli snáze skrýt v lese. Za nimi však stáli harilové a zbraně, vztyčené proti nim, jim bránily projít.

„Nechtějí nás pustit,“ řekl Lellin.

„Myslíš, že nás budou chtít vytlačit na planinu?“ zeptala se ho Morgain.

„Zdá se to pravděpodobné.“

„Liyo,“ řekl náhle Vanye, který už tušil, co bude následovat.

„Prosím vás, mějte na paměti,“ pokračoval, „že pokud tu na ně udeříme, nebudeme moci jet dále lesem. Je jich takové množství, že by na nás někde určitě číhali další. A tyto bytosti jsou k tomu jako stvořené.“

„Lelline,“ obrátila se Morgain k jejich průvodci. „Kde jsou nyní tví lidé, kteří na nás dohlíželi v době, kdy jsme jejich pomoc vůbec nepotřebovali? Kde jsou teď, když nám hrozí nebezpečí? A vůbec, vždyť nám mohli podat zprávu o tom, co se tu děje.“

„Mám starost o Mirrind a Carrhend, paní. To, že tady kolem nejsou naše hlídky, anebo že jsme po cestě nepostřehli žádné znamení, které by nám řeklo, co se tu děje, to znamená, že se tam muselo něco stát. Mojí vinou je, že jsem myslel na Sirrind'any více než na bezpečnost naší cesty a nezpozoroval jsem, že toto území ovládli harilové. Museli je vypudit ti, kdo ovládají planinu Nehmin, když opustili svůj les a přišli až sem. Jinak si to neumím vysvětlit.“

„Arrha?“

„Může tomu tak být, i když já sám bych tím byl překvapen. Je možné, že jsou sami součástí obrany Nehminu. Nemají k tomu ale mnoho důvodů. Snad jen to, že nenávidí lidi stejně jako Ghály.“

„Pokud by to byla pravda, pak by to také mohlo znamenat, že Nehmin sám byl napaden.“

„To se přece klidně mohlo stát.“

Chvilí bylo ticho. Vanye, který tušil, co bude následovat, se jen lehce chvěl. Bylo mu jasné, jakým způsobem se Morgain chce dostat z obklíčení harilů. O tom, že uvažoval správně, ho přesvědčily příští chvíle.

Morgain uvolnila zajišťovací kroužek *Podvrženého*. Jediným pohybem, natolik výmluvným, že i neustálé šišláni harilů umlklo, tasila meč z pochvy. Pak ho oběma rukama pozvedla. Opálový lesk meče měkce zazářil ve tmě. Jeho záře se odrážela i v tmavých očích harilů a vzrůstala tak, jak ho Morgain zvedala stále výš a výš. Náhle zazářil nejvyšším jasně a temnota na jeho hrotu se prolomila. Harilové, plni zděšení, ustoupili před pomalu se zvedajícím větrem, který mizel v této temnotě. Vítr neustále sílil, strhával jim vlasy do tváří a s touto silou se zvedal i jeho hlas. Harilové si v děsu zakrývali rukama tváře, couvali a klaněli se tomuto ohlušujícímu řevu.

Stačila krátká chvíle a Morgain meč rychle znovu ukryla a zajistila. Lellin a Sezar sklouzli v bezmezný úctě ze svých sedel a klekli si před Siptahem na kolena. Harilové ustoupili do bezpečné vzdálenosti a ustrašeně mezi sebou pošišlávali.

„Rozumíte nyní mému poslání?“ zeptala se Morgain svých průvodců, „Víte, jaký je můj úkol?“

Lellin na ni pohlédl, jeho tváře byly bledé.

„Paní, nesmíš ztratit tu strašnou věc. Už rozumím a chci být vaším sluhou. Já vám patřím, musím patřit. Jen mi, prosím, odpovězte na jednu otázku. Ví můj děd o existenci tohoto meče?“

„Asi jen tuší. Uložil mi, abych na tebe dohlédla, a já svůj slib dodržím. Řekni teď harilům, že chceme projít jejich lesem. Uvidíš, co budou říkat nyní.“

Lellin se k nim obrátil a tiše učinil nějaké znamení. Jeden z harilů vykročil vpřed a něco zašišlal. Ostatní jen tiše stáli.

„Nebudou nám bránit, paní,“ zněla Lellinova odpověď, když se k ní opět obrátil.

„V pořádku,“ usmála se Morgain, „Nasedni na koně.“

Obrátili koně a ona pomalu jela v jejich čele. Šedák jen pohodil hlavou. Konečně se zbavil podivného napětí, které pociťoval v blízkosti harilů.

„Tak teď už vím, co je to za smutek v tvých očích,“ zaslechl Vanye. Když se otočil po hlasu, jel vedle něj Sezar. Podíval se na něj i na Lellina a u srdce pocítil podivnou tíhu, protože poznal, že mu Sezar vskutku rozumí. A to nebylo možné až do chvíle, než začal Morgain sloužit. Stejně jako on sám.

Kapitola 7

Všem bylo jasné, že je cestou sledují harilové. Někdy dokonce spatřili jejich stíny, držící se v úctyhodné vzdálenosti od Morgain a jejího meče. Jeli tak rychle, jak jim to jen cesta dovoľovala. Harilové jim sice nebránili, ale ani jim nepomohli najít nějakou schůdnější. Proto vše zbylo na Lellina a Sezara, ti se však v těchto končinách už příliš nevyznali. Uprostřed noci se před nimi tmavý les rozevřel a temně se zablýskla hladina vody.

„Narn,“ hlásil jim Lellin. „Nehmin by měl ležet hned vedle.“

Morgain se zastavila a v sedle se naklonila co nejbližší k němu.

„Kde budeme moci přebrodit?“

„Pokud si dobře vzpomínám,“ zalovil v paměti Lellin, „pak by tímto směrem měl být brod,“ mávl někam neurčitě rukou. „Asi v polovině cesty mezi Marrhanem a planinou.“

„Je tam mělčina, ostrov pod hladinou řeky,“ upřesnil jeho slova Sezar. „Nikdy jsem tudy ještě nejel, ale slyšel jsem o tom. Mělo by to být jen malý kousek severně.“

„Začíná se pomalu rozednívat,“ řekla Morgain, „a břeh řeky není bezpečný. Navíc jsou naši nepřátelé pravděpodobně velmi blízko. Nemůžeme si už dovolit ani jednu chybu, Lelline. Mohli bychom pak riskovat odříznutí od Nehminu.“

„Pokud chtějí udeřit na Carrhend,“ začal přemýšleť nahlas Vanye, „pak mohou předpokládat, kterou cestou asi pojedeme. A myslím, že jsou mezi nimi i takoví, kteří budou předvídat i naše další kroky.“ Když promluvíli zarazil ho Sezarův tázavý pohled.

„Mohli bychom se zeptat harilů,“ pokračoval, „jestli neví o někom, kdo v poslední době překročil Narn.“

Lellin se rozhlédl kolem, ale nikoho neviděl ani před sebou, ani za sebou. Všechny stíny jakoby naráz zmizely. Připadalo jim to divné, ale Morgain to uzavřela: „Možná že nemají rádi denní světlo. Vždyť proč by jinak žili v temném Shatanu? Veď nás, Lelline, ať dojedeme k brodu co nejdříve. A pokud bude dost světla, můžeme se pokusit i dostat na druhý břeh.“

Lellin pobídl svého koně do jejich čela a zamířil severním směrem. Pokoušel se hledat schůdnou cestu, kde by jejich postupu nebránily suché a vyvrácené stromy, ale i zdálo se to být nemožné. Bylo mu jasné, že jeden z nich bude muset jet dole po břehu Narnu, vystavuje se tak očím nepřátel, kteří někde zde byli.

Cítili se unaveni, neboť větší část noci nespali, a proto se pokoušeli usnout alespoň nyní na chvíli v sedle. Bránilo jim v tom ale klopýtání koní přes kořeny a úplně to znemožňovaly větve, které je švihaly do tváří, jestliže se včas nesehnuli.

Ještě než se úplně rozednilo, dojeli tam, kam chtěli. Hladinu Narnu čefily vlnky, které vznikaly tím, jak vodní proud narážel do ostrova skrytého pod hladinou. Na chvíli se zastavili, aby si odpočinuli. Pak Morgain pobídla Siptaha. Jeho silná kopyta pomalu klouzala dolů k vodě až v ní zmizela. Vanye vedl svou Mai tak, aby se držela v těsné blízkosti Siptaha, jen se otočil, aby se podíval, zda Lellin se Sezarem jedou za nimi, nebo ještě stojí na břehu. Viděl, že oba už jedou za nimi.

Morgain pospíchala, snažila se přejet řeku co nejrychleji. Bylo jí jasné, že v této chvíli jsou pro nepřátele nejsnadnější kořistí. Zmocnila se jí horkost. Koně postupovali jen tak rychle, jak jim proud dovoľoval. Podrážel jim nohy. Siptah těžce klopýtl. Příčinou byla prohlubeň v říčním korytě. Vanye se jí stačil vyhnout a křikl na ostatní, aby na ni dali pozor. Koně už teď těžce oddychovali, vydechovali bílou páru a byli zborcení potem.

Mai často klopýtala, prodírajíc se za Siptahem. Hned za ní šli oba koně Lellina a Sezara. Mai zakolísala a Vanye téměř spadl, ale podařilo se mu ještě zachytit rovnováhu a vyrovnat se v sedle. Minuli střed řeky. Tady voda proudila už pomaleji, takže jim jízda dál nedělala žádné větší problémy.

Siptah kráčel dále, pevně se držel na nohou. Vanye musel vyděšenou Mai několikrát pobídnout, aby ji přinutil k další chůzi k druhému břehu. V duchu proklínal Morgaininu umíněnost. Siptah brzy dosáhl cíle a vyběhl z vody na pevnou zem. Morgain se napřímila v sedle, protáhla se a začala se ohlížet po ostatních.

Náhle něco zasvištělo vzduchem. Všichni se ohlédlí za tím zvukem, který sem nepatřil a věstil číhající nebezpečí. V okamžiku, kdy byla zasažena, Morgain vykřikla a smekla se ze sedla dolů. Jen nohy, pevně uvězněné v třmenech, přidržovaly její bezvládné tělo, aby ne-

sklouzla úplně. Vanye, který to viděl, vykřikl a zaryl Mai ostruhy do slabin. Viděl, jak se Morgain z posledních sil přidržuje Siptahovy hřívky a snaží se vyprostit nohy z třmenů. Světlé vlasy jí divoce vlály a v místě, kde její štíhlé tělo nechránilo brnění, vězel šíp s bílým opeřením. Nebylo divu, že se Siptah vyplašil a rozběhl se i s Morgain, podivně zkroucenou v sedle. Snese se na ně krupobití dalších šípů. Vanye všechno sledoval s divoce planoucím zrakem, stoje uprostřed řeky. Zoufale pobízel Mai k větší a větší rychlosti. Chtěl se co nejdříve dostat k Morgain, aby jí mohl v její zoufalé situaci pomoci. Viděl, že se jí podařilo trochu získat rovnováhu, ale zdálo se, že každou chvíli může opět sklouznout.

„Další jezdci,“ zaslechl Vanye Sezarův výkřik. Byl však tak ohromen pohledem na zápas Morgain, která se hroutila kolem Siptahova krku, že nebyl schopen od ní odvrátit zrak.

Náhle se však jeho klisna zapotácěla a jen s čím dál s větším úsilím pokračovala v cestě. Minuli ho Lellin se Sezarem, spěchající na pomoc Morgain. Když však Sezar viděl, jaké má Vanye potíže, chtěl obrátit svého koně a pomoci nejdříve jemu.

„Ne,“ zadržel ho Lellin. „My máme sloužit jí.“

Po tomto Lellinově napomenutí Sezar lítostivě pohlédli na Vanya, jako kdyby se mu omlouval a pobídl svého koně kupředu. Vzdálenost mezi nimi se stále zvětšovala.

„Pomozte jí,“ řval za nimi Vanye. „Zaveďte ji do bezpečí.“

Až potom si ale uvědomil, že v hukotu řeky ho vlastně nemohl ani jeden z nich slyšet. Nejraději by se sám vrhl proti nepřátelům, aby zadržel jejich postup a zabránil tak bezprostřednímu ohrožení svých přátel, ale stav jeho koně mu to nedovoloval. Mai už dále nemohla. Snažil se ji pobídnout k tomu, aby alespoň dosáhli břehu, ale síly ji zřetelně opouštěly. Už jen stála a ztěžka oddychovala, z nozder jí šla bílá pára, jasně viditelná proti okolní tmavé vodě. Srst měla zborcenou potem a nohy se jí trásly. Náhle se jí podlomila kolena a Mai klesla na mělčinu. Svalila se do mělké vody a Vanye jen těsně uhnul sedlu, které by ho jistě hodně pohmoždilo. Nešťastnou náhodou mu však jeho klisna přilehla nohu, kterou nestačil vyvléci ze třmene, a tou mu teď projela palčivá bolest.

Otočil se za zvukem kopyt koní přijíždějících jezdců. Pokusil se vysmeknout zpod Maina těla, ale bolest mu nedovolovala téměř žádný pohyb. A tak jen ležel a čekal, až k němu dojedou. V ruce měl

připraven meč, i když věděl, že tady nebude obrana nic platná. Byli ozbrojeni hlavně luky a šípy, což znamenalo, že mohou Vanya zabít, aniž by se mu dostali na dosah.

Nevěděl přesně, kolik jich je, ale tvářili se tak divoce, jako by za nimi jely ještě další posily. Vydávali ze sebe řev, který Vanya téměř ohlušoval. Někteří po něm dokonce házeli kameny nebo pískem. Několik jich přijelo do těsné blízkosti a sesedlo z koní. Přišli až k němu a vítězně na něj cenili zuby, jisti si svou převahou. Udělali kolem něj půlkruh a dávali si dobrý pozor, aby se nedostali na dosah jeho meče. Poznal mezi nimi některé, se kterými se už kdysi setkal. Myya Fihar i Myya, Myya Fwar i Hiua - tak zněla jejich jména, rozpomenul se. Nedala se zapomenout, stejně jako jejich obličeje. Zkřivené ve zlověstném šklebu, poznamenané jizvami utrženými v bojích. Fwar byl kdysi Morgaininým vazalem. Pak si však vybral jinak a zvolil cestu zla a násilí, ostatní kolem něj byli jeho příbuzní. Všichni patřili k Myyům a všichni bažili po Vanyově krvi.

Zasmál se pobaveně situaci, ve které se ocitl. V jeho zoufalství mu opravdu už nic jiného nezbývalo. Klidně kývl na muže stojící kolem něj a jen tajně si přál, aby se alespoň jeden z nich přiblížil na dosah.

„Přines támhleto větev,“ přikázal Fwar svému bratranci Minurovi. Ten se poslušně otočil a bez jediného slova odporu se pro ni skutečně vydal. Když ji přivlekl, viděl Vanye, že tmavé dřevo je silné jako zaťatá lidská pěst a dlouhé jako průměrná výška dospělého člověka.

Nejprve si Vanye myslel, zeji chtějí použít jako sochor, ale když zahlédl ve Fwarových očích lačnou krvežíznivost, jen se schoulil, chráně se takto před dopadem očekávaných ran. Přišly s větší silou, než čekal. Bušili do jeho hlavy, chráněné přilbou, až se jim podařilo vyrazit mu z ruky meč. Vyrhl z opasku dýku a pokusil se jí ohnat po nejbližší stojících. Ještě než mu ji vyrazili z rukou také, podařilo se mu jednomu z nich zasadit ránu. Pak přinesli provaz a pokoušeli se mu spoutat ruce. Vanye se však bránil tak urputně, že ho museli omráčit další ranou do hlavy, aby nekladl tak velký odpor.

Jakmile se jim to podařilo, byl konec a Vanye to věděl. Ležel s tváří obrácenou do sypkého písku, který ho dusil. Přesto se snažil sebrat poslední zbytky sil, které by ušetřili na poslední útok.

Jeden z nich do něj kopl, asi pro svůj vítězný pocit moci, a Vanye se jen instinktivně přikrčil, aby úder, který původně mířil na oči, přesměroval jinam. Věděl dobře s kým má tu čest. Byli to Myyové, chladnokrevný a pomstychtivý klan. Nenáviděli ho už v Kurši a přísahali, že ho zabijí. Ale před nějakým časem se ztratili v Branách a Vanye o nich až do této chvíle nic nevěděl. Nevěděli, co je čest. Pohrdali jí stejně, jako pohrdali vším ostatním kromě sebe samých. Vanye dobře věděl, že Fwar ho bezmezně nenávidí.

Začali ho vyprošťovat zpod Maina těla. V porovnání s bolestí z ran, které mu uštědřili, bolest v noze už ani necítil. Myslel si, že noha bude několikrát zlomená, jak na něj Mai celou vahou nalehla, ale od toho jej uchránil písek, do kterého byla noha vtlačena, takže na ní neměl viditelné poranění. Doufal, že se vše obešlo bez zranění a zkusil se postavit. Když se však pokusil natáhnout koleno, projela mu nohou prudká bolest. Jeho nepřátelé stáli kolem něj a čekali, až se napřímí. Jejich rány a kopance mu sice moci neprospekly, ale mimo zraněné koleno se zdál být jinak, v pořádku. Když viděl jejich zlověstné tváře, pozbyl, i posledních nadějí, že by mu mohli později darovat svobodu.

„Vysaďte ho na koně!“ křikl na ně Fwar. „Mohou se tu ještě někde poblíž potloukat i jeho přátelé a my budeme potřebovat ještě hodně času, abychom ti dali, co ti patří,“ dodal už jen k Vanyovi. „Jako odplatu za všechny, které jsi nám zabil.“

Vanye se na něj zadíval. Fwarovy oči ho probodávaly a jasně mu četly myšlenky.

Že bys raději zůstal co nejdéle tady? Co nejbližší jim, že? Doufáš, že ti pomůžou. Ale doufáš marně. Nám se z pěstí jen tak nedostaneš.

Otočil se ke skupince mužů a řekl něco v cizím jazyce. Pak se opět obrátil k Vanyovi.

„Jim půjdou po stopě Ghálové,“ dodal k němu. „S nimi si to vyřídíme později. Ale tebe si raději vezmeme hned s sebou.“

Jeden z jeho lidí přivedl blíž jednoho z koní. Vanye kopl zdravou nohou co nejsilněji onoho muže do lýtku. Pak rychle odskočil. Postižený zaskučel, ale na takovýto útok měl připravenou odpověď. Sevřel Vanya jako do kleští, zvedl a mrštil jím o zem takovou silou, že měl Vanye pocit, jakoby měl rozdrčeny všechny kosti v těle. Jako by to však jeho protivníkovi nestačilo, vytáhl bič a švihl ho tak, že mu málem praskla kůže. Z hlavy mu srazili přílbu a jeden ze stojících po-

chopů ji zvedl, oprášil a narazil si ji na hlavu. Po této zkušenosti se Vanye trochu zklidnil a jim se ho podařilo vysadit na koně. Vyrazili dolů říčním korytem. Vanye byl tak vyčerpaný a v tak zuboženém stavu, že za chvíli začal upadat do mrákot. Do dlouhé temnoty, ve které alespoň na chvíli našel zapomnění.

Mnohem více než rány ho ale bolelo pomyšlení na Morgain. Přemítal, zda ji Šihuové zajali nebo zda se jí podařilo za pomoci Lel-lina a Sezara uniknout. Začaly ho znovu obcházet mdloby, ale Vanye se tomu snažil ubránit ze všech sil. Musí žít, stále si v duchu opako-val. Musí žít, protože jestli žije i ona, bude ho potřebovat. A jestli je mrtvá, pak on pomstí její smrt. Tak přísahal.

Nedoufal už v to, že by se mu nějakým způsobem podařilo osvo-bodit ze zajetí Šihuů. Věděl však, že v nejhorším případě by tak pro sebe mohl získat rychlou a snad i méně bolestnou smrt, než jakou mu chtěli přisoudit nyní. Ale myšlenky na ni mu dávaly chuť do života a on začal pomalu shledávat své síly, aby mohl lépe čelit jejich další-mu útoku.

Hiuové zastavili až uprostřed dopoledne. Vanye se cítil mizerně, strnulý v sedle s rukama uvázanýma za zády, unavený z jízdy. Když ho sundali ze sedla a povalili do písku, trochu se uvolnil. Ležel a snažil se nevnímat jejich poznámky, týkající se jeho budoucnosti v jejich rukou. Raději hleděl do tmavých vod Narnu, lenivě se vlekou-cích přes kameny, které jim sem tam bránily v cestě. Jakoby cítil, že nit mezi ním a Morgain není ještě tak zcela přetržena, že ostatní jsou někde tady. Že nejsou jeden druhému tak vzdáleni.

Z jeho úvah ho vyrušil jeden z Hiuů, který přišel, aby mu ke rtům přiložil láhev s vodou a dal mu napít. Lačně vypil všechno, co mu bylo dáno, ale víc než do jeho úst vyteklo do okolního písku, Hiua si asi myslel, že je ještě v bezvědomí, proto ho udeřil, aby ho probral. Na to Vanye téměř vůbec nereagoval, ačkoliv byl už docela při vědomí.

Pak k němu přišel Fwar, opět ho probodával pohledem, a sedl si vedle něj.

„Ger Avan,“ začal vyjmenovávat své mrtvé bratry, „a Efwy. A Terrin, Ejan a Prafwy, Raj, příbuzný tady Minuva. A také Eran, to byl Hulův bratr, a Sithan a Ulwy, to byl zase Trinův...“

„A naše ženy a děti a všichni, kteří zemřeli předtím,“ obviňoval ho Eran. Vanye mohl číst z jeho obličeje zášť a nenávist. Věděl, že tu

jim vštípil Fwar. Jeho bratry zabil vlastní rukou. Ty další, které nyní jmenovali, možná zabil také. Zabil jich mnoho, když jim unikali. Těch, kteří se je snažili polapit. Věděl však, že se smrtí jejich žen a dětí nemá nic společného. On ne. Ale v tom oni nedělali rozdíl. Nenáviděli ho ze všech svých sil. Byl pro ně nepřítelem, kterého teď pevně drželi v hrsti. Za všechen žal, který cítili, za Morgain, která se jim snažila oklamat jejich předky, za všechno ostatní, co jim kdy způsobili, za to všechno chtěli, aby pykal. On patřil k Morgain a nyní ho měli v rukou.

Když se ho na něco ptali, neodpovídal. Nechtěl, aby si mysleli, že se jich bojí, a proto jim bude sloužit. Trin ho se vši zuřivostí kopl a Vanye se celý zkroutil, krev vytryskla na okolní písek a zbarvila ho do ruda. Trin ho udeřil i podruhé, ale potřetí ho už Fwar zastavil.

„Nato, aby trpěl, máme dny, máme noci. Až tyto přijdou, přijdou i další.“

Tuto myšlenku přijali s nadšením, pak ho častovali jen hnusnými a krutými poznámkami o tom, co vše na něj čeká. Vanye jen pootvěřel ústa, aby zkusil, jestli nemá zlomenou čelist, a dál zíral do vod Narnu. Jejich výhrůžky úplně ignoroval. Stejně jim nijak moc nerozuměl. Mluvili hrubou směsicí více jazyků, mezi jinými poznal jazyk Kuršanů, ghálštinu a další slova, některá hodně zkomolená.

Měl hlad. Tohle poznání ho ohromilo. Předtím neměl čas ani si to uvědomit, byl příliš soustředěný na své nepřátele, než aby si pro něj tak přízemní pocit uvědomil. Proto ho teď hlad začal sužovat čím dál více. Začal v něm pomalu vřít vztek. Cítil se být bojovníkem a pomalá smrt hladem by pro něho byla potupou. Dobře si pamatoval, jak ho jednou, když byl ještě chlapec, udolalo takovéto tráznění jeho příbuzných. Dlouho to pak nosil v sobě, byl příliš zranitelný. Miloval je však víc, než si namlouval.

Proto v něm nyní kypěl vztek a nenávisť vůči všem jeho nepřátelům a hlavně proti Fwarovi, jehož bezcenný život mu byl dán jen proto, aby mohl zabíjet. Teď tam stál a vysmíval se jemu i Morgain a Vanye v tuto chvíli myslel jen na to, aby se mu Fwar přiblížil na dosah a on mohl pomstít sebe i ji.

Ale jeho nepřátelé ho znali příliš dobře a bližšímu kontaktu s ním se vyhýbali.

Nyní právě vymysleli, jakým způsobem z něj sundají jeho brnění, aniž by byli nuceni mu rozvázat ruce. Svázali mu nohy u kotníků

k sobě a vytáhli ho za ně na strom. Jako zabité zvíře, ze kterého se stahuje kůže. Připadalo jim to velice směšné a chvíli se bavili tím, že ho rozhoupávali ze strany na stranu, zatímco jemu ve spáncích bušila krev a smysly už ho opouštěly. Teprve pak mu rozvázali ruce a brnění z něj stáhli. Pokoušel se sice chytit Trina, ale ruce mu sklouzly. Nepodařilo se mu pevně ho zachytit. Jejich odpovědí bylo, že do něj začali bušit, jen tak, pro zábavu. A jeho krev znovu začala barvit písek kolem do ruda. To, že zakrátko upadl do bezvědomí, bylo pro něj vysvobozením.

Když pomalu přicházel k vědomí, slyšel jakoby z dáli dusot koňských kopyt. Myslel, že se mu to jenom zdá, ala zvuk mu bubnoval v uších silněji, a když otevřel oči, uviděl, jak se kolem přehnala skupina jezdců. Zřetelně slyšel funění a odfrkování jejich koní.

Byla to skupina, která pátrala v okolí řeky po Morgain. Když si to Vanye uvědomil, vědomí se mu rychle nadobro vrátilo. Pokusil se znovu otevřít ztěžklá víčka a podívat se, jestli ji dopadli nebo ne. Pohled, který se mu však naskytl, byl otočen stále vzhůru nohama. Nevyznal se sice v tom, co viděl, ale všichni koně byli tmavé nebo černé barvy. Světle šedivého Siptaha by mezi nimi určitě nepřehlédli.

Jeden z jezdců, šihujský Ghál, přijel blíže. Poznal Vanya, prohlížel si lano i jeho samotného. Vanye chtěl pohnout rukama, aby si tak kryl hlavu před možnými ranami ale měl je tak zemdlelé a potlučené, že ho i sebenepatrnější pohyb bolel. Proto jen odevzdaně čekal, co přijde. Vanye poznal, že nezamýšlí nic zlého.

Nepatřili k Fwarově skupině. Fwar neměl příliš mnoho přátel. Odvázali lano a položili bezvládného do písku. Jak se mu pomalu začala vracet krev do nohou, cítil Vanye mravenčení. Srdce mu prudce bušilo příliš velkou námahou a vypětím. Přesto mu však v uších ještě zněl hlas Ghála, který dával příkazy mužům okolo.

Morgain, pomyslel si, co je s Morgain? Pokoušel se zachytit alespoň útržky hovoru, ale ani ty mu nedávaly žádnou stopu.

„Přineste ho blíž k ohni,“ přikázal jeden z Ghálů Fwarovým mužům. „Ten patří nám.“

Vanye s údivem pozoroval, že se muži zvedli a bez slůvka odporu vykonali, co jim nařídil. Pomyslel si, že tu asi má Ghál větší slovo než Fwar. Stejně jako jinde.

Zaslechl zvuk dusajících kopyt, a když se podíval tím směrem, poznal, že odjíždějí. Vzepřel se na loktech, aby si je mohl lépe pro-

hlédnout, ale neviděl nic jiného než nohy koní a blýskavé brnění ši-hujských Ghálů. Jejich přílby jim dodávaly děsivý výraz démonů. Měli je však jen někteří z nich, další je následovali s rozpuštěnými vlajícími bílými vlasy. Nebyl mezi nimi žádný, kterého by Vanye znal.

Jeden z mužů, kteří zůstali, přeřezal provaz, kterým měl svázané kotníky, a pokoušel se ho postavit. Vanye na jeho snahu reagoval jen tím, že zatřásl hlavou. „Nemohu chodit, mé koleno...“ zasténal v jazyce, o kterém si myslel, že mu Ghál bude rozumět, tedy v ghálštině.

Byli tím nepříjemně překvapeni. Nebylo zvykem, aby obyčejní lidé v Šihuanu mluvili jazykem svých pánů, i když to na druhé straně bylo zcela běžné. Považovali to za drzost a jeden z nich ho udeřil do tváře.

„Pojedeš!“ řekl mu. „Allarhu,“ zavolal pak na jednoho ze svých mužů, „tvůj kůň ponese tohoto muže. Posbírej všechno, co tu leží. Lidé nemají smysl pro takové věci.“ Pak se obrátil přímo na Vanya a mluvil teď už jen k němu.

„Tak ty jsi Vanye Nhi i Chya?“ Vanye se na něj upřeně zadíval a přikývl.

„Předpokládám, že to znamená ano,“ procedil Ghál mezi zuby.

„Ano,“ přitakal Vanye opět ve ghálštině. Obličej toho druhého v tu chvíli zbledl a objevil se na něm výraz vzteku a zuřivosti.

„Já jsem Shien Nhinnsson, princ Sotharnu,“ prohlásil pohrdavě. „Zbytek mých mužů se štve po stopě tvé paní. Šíp, co ji zasáhl, byl jenom malým dárkem od Hiuů. Ale stejně,“ dodal výsměšně, „je to strašný osud pro tak vysoce postaveného Ghála, jako je ona. A co se týče tebe, Vanye i Chya, budeš vítán v našem táboře. Pán Bethany bude mít velkou radost z toho, že se zase setkáte. Ještě více však bude potěšen, až se setká i se tvou paní. A můžeš si být jistý, že to bude velice brzy. Ale bude mít velkou radost i z tebe.“

„O tom vůbec nepochybuji,“ mumlal si Vanye a když mu přišli opět svázat ruce, vůbec se nevzpíral. Přivedli k němu koně a nešetrně ho vysadili do sedla. Projela jím bolest snad ze všech ran, které utřel. Při jízdě se kolébal závratí v rytmu kroku, kterým kůň šel. Pak si na to zvykl natolik, že si mohl po očku prohlížet ostatní jezdce. I toho, který vedl jeho koně.

„Jsem Kuršan,“ řekl mu dotčeně, „a pokud budu sedět na koni, také ho sám povedu. Nechci, aby uzdu mého koně vedly jiné ruce než mé.“

Kývli na souhlas a Shien vydal příkaz vyrazit. Rozjela se po písečném břehu nejvyšší možnou rychlostí, pravděpodobně víc ze škodolibosti než z nedostatku času. Ale po chvíli zvolnili. Vanye tak mohl popustit svému koni uzdu a sklopil hlavu vyčerpáním. Zvedl ji pouze, když přebrodili Narn a před nimi se otevířela široká a do dálky se táhnoucí pláň Azerothu.

Pod kopyty koní se objevila tráva a tlumila jejich dusot. Jelo se jim lehce a hladce.

Žil, a to bylo v té chvíli nejdůležitější. Vřel v něm vztek, ale hlavu držel skloněnou tak, jak očekávali, že ji bude mít zajatec. Chtěl tak předejít problémům, které by s nimi mohl mít. Byli to krutí vládci. Věděl, že své poddané označují vypálením značky do kůže. Neuznávají žádného jiného člověka, je pro ně zvířetem. A tak se rozhodl nepřitěžovat si v už dost vážné situaci.

Neobvyklé bylo to, že se postarali aspoň částečně o jeho zraněnou nohu. Samotného ho překvapilo, když mu ji dali do dlah, aby ho další pohyby nebolely. Postarali se o něj asi tak, jako o chromého koně. Nevěnovali mu více pozornosti. Dokonce mu nedali ani napít. Znamenalo to pro ně dát mu něco z toho, co by později mohli sami postrádat. Jeden z nich mu sice hodil sousto jídla, ale úplně mimo jeho dosah. Protože mu nikdo nerozvázal ruce, leželo tam netknuté. Znechuceně se odvrátil, ale neulehčilo se mu. Doufal, že se bude moci sám, bez pomoci, brzo postavit. Bylo mu jasné, že se o něj starají, i když tak mizerně, jen proto, že jim přidává práci při vysazování na koně a snášení dolů.

Uslyšel blížící se kroky, které náhle ustaly. Pomalu se otočil. Jeho pohled se střetl se Shienovým, který se na něj posměšně díval.

„Byli s vámi ještě nějakí další Ghálové, pokud nepočítám tebe a tvou paní,“ podotkl jakoby mimochodem. „Kdo?“

Odvrátil svůj pohled jinam, aby dal najevo nechut' odpovídat a vlastně vůbec se s ním bavit.

„Dobře,“ komentoval Shien jeho výmluvné gesto, „budeš mít ještě dost času si vzpomenout.“ A s ledovým klidem se otočil a odešel.

Chtěl, aby to vypadalo, že zapomněl jména těch, kdo s ním tehdy byli, aby brali Lellina jako jednoho ze svých lidí, který se od nich oddělil. Až dosud jednali tak, jako by si byli zcela jisti tím, že zde není nikdo jiný než oni, jakoby vůbec nepřipouštěli existenci Arrhend'anů. Ale možná je to, že se setkali s Ethem, zaskočilo víc, než se zdálo.

Zanechal těchto úvah a zvedl oči, aby si prohlédl horizont, který se rýsoval před ním. Kam jeho oko dohlédlo, rozlévalo se moře trávy, která pokrývala širokou pláň Azerothu. Dlouhá, táhlá linie, jen občas přerušená obrysem keře nebo ojedinělého stromu. Stál-li člověk uprostřed planiny Azerothu, nemohl její podivný tvar postřehnout. Byla příliš široká na jediné přehlédnutí. A možná skrývá stále nějaké tajemství Šihuanu, napadlo Vanya, které mi ukáže, že žádný z vesničanů z Mirrindu dosud nepadl do jejich rukou a že Mirrind i jeho obyvatelé jsou stále v bezpečí. Doufal, že je tomu tak, ale obavy se v něm pevně zakořenily.

Tuto noc tábořili zde, na volném prostranství. Dokonce mu ulehčili a rozvázali mu ruce. Stále u něho ale stál někdo, kdo ho hlídal s mečem a kopím v ruce. Neustále ostražitě sledovali, jestli nechce uniknout. Vanyovi se to zdálo směšné. Ta představa, že by měl utíkat zchromlý, jak je... Raději trochu pojedl z toho, co mu dali. Jeden z nich dokonce nalil do dlaní trochu vody a dal mu napít. Snad se bál, že mu Vanye znečistí láhev s vodou. Jakmile noc pokročila, opět ho spoutali na rukou i na nohou. Hodili mu jednu ze starých pokrývek, aby si měl na co lehnout. Vanye však nemohl stále usnout vinou zimy, která ho brzy roztřásla. Hodili na něj tedy aspoň starý kabát. Ten ho trochu zahřál.

Pak šli spát, sebevědomí a jisti si svou bezpečností tak, že ani nepostavili hlídky. Pokoušel se vydržet vzhůru, až usnou a zkusit, jak jsou pouta pevná. S pohledem upřeným na koně cloumal provazem na rukou, ale ten byl utažený a pouta pevná, takže se mu vidina útěku rychle rozplynula před očima. Vyčerpaný usnul neklidným spánkem.

Ráno ho probudilo kopnutí do žeber a zaklení, které mu zaznělo v uších. Během dne se vše opakovalo naprosto stejně jako včera, žádné jídlo, žádná voda. Až do večera, kdy dostal jen tolik, aby přežil. Nic víc. Hromadila se v něm zášť a nenávist, které jeho hlad a žízeň alespoň nakrátko otupily. Jeho rozum mu však radil snášet všechno bez odporu. Jen jednou se neovládl, když jeden z hlídačů

schválně přišlápl jeho vlasy tak, že se bolestí zkroutil. Jeho smysly to zatemnilo natolik, že se dokázal i se svázanýma rukama vymrštit, a jeho tělo dopadlo na hlídače.

Okamžitě ho srazili k zemi a kopanci přinutili opět k poslušnosti. Od té chvíle s ním zacházeli mnohem hůře.

Začali ho trýznit s ještě větší záští a zvrhlou radostí. Zvláště, když ho vysazovali do sedla a sundávali zpátky na zem. Jakmile byli v jeho blízkosti, líčili mu pouze muka, která ho v táboře čekají.

„Zdědili jste slušnost od svých předků z Barrows,“ řekl jim výsměšně v jejich rodném jazyce. Vysloužil si za to další kopanec. Shien se však zamračil, napomenul své muže, aby se uklidnili a nechali ho na pokoji.

Další noc, kdy tábořili poblíž Narnu, Vanya zneklidnil dlouhý pátravý pohled, který na něj Shien upíral. Ještě víc ho zneklidnilo, když své muže odklidil z doslechu a sedl si k němu.

„Bylo mi řečeno, že jsi příbuzný Chya Roha,“ začal.

„To je pravda,“ odpověděl opatrně Vanye, překvapený změnou v jeho chování. Nelíbilo se mu to. „Je to můj bratranec.“

Nikdo z něj dosud žádné informace nedostal, prostě na žádné otázky neodpovídal. Proto i nyní se rozhodl dodržet tuhle svou zásadu. Shien jej však stále upřeně pozoroval, teď už mírně pobaveně.

„Tahle Morgain-Anjhuran,“ vyslovil její jméno tak, jak ji nazývali mezi sebou, a krátce se zasmál. „Copak může zemřít smrt?“ ptal se a Vanye mu porozuměl. Oni považovali Morgain za jednu z vyvolených bohů, bílou královnu smrti. Ale znal také jejich smysl pro nadsázku. Tihle neuznávali žádné bohy, jen sami sebe. Proto se Vanye rozhodl, že už nebude Shiena poslouchat a odvrátil se. Shien ale vytáhl dýku a přiložil její chladnou čepel k Vanyově tváři. Hlavu mu chytil zezadu za vlasy a zvrátil nazad.

„Jakou cenu má tvůj život, co?“ začal výhružně. „Jestli víš něco z toho, co zná Roh... dovedeš si představit, že bys nyní byl svobodný a bohatý? Pokud uděláš, co po tobě budu chtít, může se to stát skutečností. Mluvíš sice naším jazykem, ale neposadil bych tě ke svému stolu. Natož pak dát ti ještě další privilegia. Ale někdy je ve tvém chování více ghálské krve, než by mnozí jiní vůbec mohli mít. Nejsi takový, jako ti z Hiuaje. Víš tedy, že máš být rozumný?“

Vanye strnule zíral do Shienových očí... v tomto pomalu dohasínajícím světle se zdály světle šedé, s víčky zpola zavřenými, ale i tak z jeho pohledu číselna chladnokrevnost a krvelačnost. Princ. Zachvěl se při pomýšlení, co by se mohlo stát, kdyby Shienovi řekl to, co chtěl vědět. Shien mu nabízel vstup mezi Ghály, vstup do společenství moci a síly. Vanye znal tajemství Bran, které bylo tím cennější, že ho Ghálové kdysi ztratili. Tajemství, pomocí kterého dosáhl i Roh moci nad svými lidmi. „A co Roh?“ zeptal se Vanye.

„Chya Roh udělal spoustu chyb. Měl možnost mnoho věcí změnit. Vše mohlo být jinak. Ty se ale takovým chybám můžeš vyhnout. Dokonce je možné, že sám Hetharu zapomene na to, jaké úmysly s tebou dříve měl.“

„A pak si Hetharu vezme svou sílu zase z tebe, že? Myslíš si, že nevím, jak čerpáte sílu a moc jeden z druhého?“

Shien zbledl a zornice jeho očí se rozšířily. „Jak se opovažuješ takto mluvit o našich záležitostech?“

„Hetharu si přece podrobil své lidi jen proto, že má Roha, který zná tajemství Bran. Podrobení ze strachu. Ten mu dal Roh. Proto ho nemáš rád.“

Zarazil se. Došlo mu, že Shien ho může klidně zabít. To ho zastavilo. Shien však zastrčil svůj nůž zpět do pouzdra, které mu viselo na opasku.

„Potřebuješ ochránce a já bych ti mohl pomoci. Ale tuhle hru bys musel dohrát se mnou.“

„Je mi jasné, že tohle by mohla být cesta, jak vyváznout z mé situace,“ pochopil konečně Vanye.

„Takže, aby bylo jasno: ty mi prozradíš tajemství Bran a já ti pomohu.“

Upřeně se díval Shienovi do očí. Poznal, že mu neříká celou pravdu.

„Může se stát i to, že já ti prozradím ono tajemství, abys mohl napadnout Hetharua i Roha. Ale pak mě přece už nebudeš potřebovat, ne? Mé tajemství bys už znal, takže ty i tví muži byste už nebyli závislí na nikom a na ničem. Už by to nebyla Hetharuova hra, ale tvoje. Buď chytřejší a tím si získej svou nezávislost. Mě však jako zbraň proti nim nepoužívej. Nepovím ti, co chceš vědět.“

„Ti Ghálové, kteří vás doprovázeli, kdo to byl?“

„Nepovím.“

„Myslíš si, že tvé postavení ti dovoluje odporovat mi?“

„Ti tví lidé... myslíš, že mezi nimi není ani jeden, který by ti nebyl tolik oddán jako ostatní, který by tohle všechno nevyzradil Hetharuovi? Jestli mě zabiješ, vezmu si to, co vím, s sebou. A Hetharu by nemusel být potěšen tím, co jsi způsobil. Pokud jde o tvé lidi, je mi divné, proč jsi je poslal z doslechu. Asi jim přece jen nemůžeš věřit tak, jak mi tu chceš naznačit. Navíc, pokud se chceš postavit Hetharuovi, pak mě potřebuješ živého a zdravého. Já ti neřeknu nic, ale možná ti pomohu, abys dostal to, po čem toužíš.“

Shien se zhoupł na patách a pozorně mu naslouchal, s rukama složenýma na hrudi. Vanyovi bylo jasné, že s tímto Ghálským princem nejedná na rovinu, ale v jeho situaci to bylo omluvitelné. Prohlédl ho i jeho myšlenky a doufal, že se mu podaří obelstít jej.

„Kdesi jsem slyšel, že jsi zabil dokonce Hetharuova otce. Doufáš, že po tomhle se s tebou bude vůbec bavit?“

„To je lež. Hetharu sám zabil svého otce. Na mě jen svalil vinu za jeho smrt. Chránil si tak svou pověst.“

Shien se zasmál. „Přesně tak jsem si myslel, že tomu je. Ale to se mě netýká. Může totéž udělat i s tebou, pokud ho budeš neustále brát na lehkou váhu... pokud tak jednal se svým pánem otcem. Když teď budu souhlasit s tebou a udělám, co po mně chceš, jak můžeš doufat, že ti zase odpustíš? Nejsi asi příliš dobrý žák, špatně se učíš.“

Mráz mu přejel po zádech, přesto však nesklonil hlavu. „Když ho tak dobře znáš, zajisté tušíš, že v jeho službách nezískáš, po čem toužíš. Jestli uděláš, co po tobě budu chtít, prozradím ti to tajemství. Nebo také ne. Učím se dost rychle, jak najít Ghála, s jehož pomocí by můj život byl lepší.“

Shien sraštil bílé obočí, jak přemýšlel nad právě proneseným návrhem. Co mu asi běželo hlavou se zračilo ve výrazu jeho tváře, který nebyl právě nejpřívětivější.

„Možná jsi mne přemluvil. V každém případě však víš, jak jednat se mnou i s ostatními. Ale asi nás ještě pořádně neznáš.“

„Vím jen tolik, že až bych ti prozradil co chceš, byli bych mrtvý.“

Vrásky na Shienově čele se vyhladily a jeho tvář sej rozjasnila úsměvem. „Nejsi příliš taktický, a já nejsem prolhaný. To jsem ti přece už řekl.“

„Ne,“ stál si na svém Vanye.

„Pak přemýšlej o tom, co se stane zítra, až tě předáme Hetharuovi,“ rozloučil se s ním Shien, vstal a ušel pár kroků, Vanye otočil hlavu a chvíli ho pohledem sledoval. Shien si nalil provokativně plný džbánec vody a před jeho zraky ji s pomlaskáváním vypil. Takové-muto gestu se Vanye musel v duchu jen smát.

Shien pokračoval dále k ohni. Mimo něj tam byli ještě další, původem už ne tak praví Ghálové. Jejich vlasy byly vybělené vodou a sluncem. Nenáviděli všechny ostatní, kteří je svým rodem a významem převyšovali. Shien otočil hlavu k Vanyovi a s krutým úsměvem poznamenal: „Takže zítra.“

Na další cestě museli přebrodit dvě menší říčky. První hned na počátku, další asi v poledne. Vanye nyní dobře tušil, kde se asi nalézají. Blízko Brány Azerothu. Když tak o ní přemýšlel, začal se ho zmocňovat strach. Bylo to přirozené. Myslel na sílu, která mohla vysát celé okolí, všechnu hmotu, která se zde nacházela.

Dosud však nepostřehl žádné znamení, že by tam někde Brána byla. Toho odpoledne urazili dlouhý kus cesty. Shien slíbil, že do Hetharuova tábora dorazí ještě toho dne, ale nyní se zdálo, že to bude záležet hlavně na tom, jak moc jsou vyčerpáni. Dnes už Shien s Vanyem neprohodil ani slovo a Vanye už neměl také nic, co by mu chtěl sdělit. Shien se vyvaroval dokonce i pohledu na něj. Vypadal, že přemýšlí o různých možnostech, mezi jiným i o tom, jaké jsou jeho šance získat moc, o které tak snil a po které tak toužil. Po nějaké chvíli se však vždy probral a odvrátil myšlenky od pokusu.

Na malou chvíli zastavili, aby si odpočinuli. Poslední zastávka na cestě do Hetharuova tábora. Pak už jen stále jeli. Setmělo se brzy a přišla noc, nečekaně chladná. Poprosil je o kabát, ale byl odmítnut, i když muž, který mu jej půjčil minule, ho na sobě stejně neměl. Vanye tedy sklopil hlavu a pokoušel se je ignorovat. Začali se mu vysmívat, někteří z nich dokonce i vyhrožovali, a Shien je tentokrát nechal, aby dělali, co chtějí. Ale Vanye neřekl nic a nestaral se o ně.

Po chvíli se v dálce na horizontu objevila záře chladná jako světlo měsíce, i když Měsíc byl daleko nahoře a to světlo zářilo dole.

Brána Azerothu, kterou kvůli oné záři lidé nazývali Ohně Azerothu.

Dívali se tím směrem a pozorovali tu hrozivou záři. Nyní už přesně věděli, kde jsou. Blízko nich probleskovalo tlumené světlo

plamenů ohňů. Téměř na dosah od nich byly jakoby poházeny stany a přístřešky nepřilíš ladných tvarů.

Už míjeli i hlídky, které byly rozestaveny kolem příjezdové cesty. Nyní vstávaly ze svých úkrytů v trávě.

Minuli okraj tábora. Shien náhle pobídl svou družinu do cvalu. Míjeli početné přístřešky, kryté ze všech stran stěnami z trávy. Kolem cesty se sbíhali malí snědí lidé a tupě na ně zírali. Muži sledovali pozorně cestu před sebou, jen Vanye se díval na nebe, na hvězdy. Někdo sice zakřičel: „To je přece její strážce,“ ale to ho nevyvedlo z míry. Muži se hnali dále svou cestou. Bylo slyšet jen nepravidelný dusot jejich koní. Vanya ti lidé z bažin, kteří tvořili jednu ze tří velkých skupin, prodchnutých vzájemnou nevraživostí, dobře znali a s chutí by mu byli utrhli jednu končetinu po druhé, kdyby se jim dostal do rukou. Ghálové to věděli, a proto hnali koně, až byli úplně zpěnění. Alespoň jednou tak ochránili jeho život, aby se dostali bez problémů do klidnější části tábora. V rychlosti vjeli dovnitř a hned se za nimi zavřela těžká brána, zhotovená ze zahrocených dřevěných kůlů.

Za bránu za nimi už bahenní lidé nemohli, takže družina zpomalila. Koně se potáceli a klopýtali vyčerpáním, hlučně nozdrami nasávali vzduch.

Pokračovali pomalu do rozlehlého okopu, největšího, zde v táboře. Na podkladu udusané země stálo několik přístřešků, mezi nimi i obrovský stan. Probleskovalo z něj světlo a bylo slyšet dokonce hudbu, i když ne takovou, jako v Mirrindu nebo Carrhendu. U tohoto stanu seskočili z koní a předali je hlídačům, kteří si pro ně okamžitě přišli. Pomalu sundali ze sedla i Vanya.

„Opatrně,“ zavrčel Shien, když s ním jeden z jeho mužů necitlivě škulbl. „Tohle je pro nás velice cenný člověk.“

A Shien sám ho podepřel v podpaždí a přivedl až ke vchodu do stanu. „Nebyl jsi rozumný,“ řekl.

Vanye sklopil hlavu a chvíli rozjímal, jestli odmítl to, co mu připadalo jako léčka, nebo to, co pro něj mohlo znamenat jedinou záchranu. Nyní však byly takovéto úvahy už zbytečné. Stejně nemohl vědět, zda by Shien dané slovo dodržel, a ani sám u sebe si tím nebyl zrovna jistý.

Zamžoural, trochu oslepený přílivem světla, a vkročil dovnitř.

Kapitola 8

Hetharu. Vanye se zastavil. Věděl, že Shien ho za jeho zády neustále hlídá. Přešlápl ze zraněné nohy na zdravou. Ze všech, kteří zde seděli, znal pouze vysokého, černě oděného muže.

Hudba se syčivým zvukem utichla a všichni si začali prohlížet nové příchozí. Asi uprostřed stanu Vanye viděl křeslo, umně potažené brokátém, ze kterého Hetharu vládl svým lidem. Kolem něj stála malá skupina strážců, ostře sledujících každé šustnutí, které by mohlo ohrozit bezpečnost jejich vůdce. Stáli tu strnulí, bez jediného pohybu, jako sochy. Jediné, co je spojovalo s živými bytostmi, byly jejich pátravé pohledy a ostříží zrak. V jednom z koutů stanu se vystrašeně krčila nahá žena.

Hetharu chvíli ohromeně zíral na Vanya, a pak se mu po tváři rozlil blažený úsměv. Měl úzký obličej, šedé oči, které připomínaly spíše člověka než Ghála. Bílé vlasy mu ve vlnách padaly téměř až k ramenům. Jako vždy na sobě měl černý brokátový oděv, nyní už dost obnošený, místy dokonce i vydřený. Svůj meč měl i nyní, tak jako vždy, pohotově připravený. Teď se smál tak nakažlivým smíchem, že se brzy začali smát i ostatní. Z jejich smíchu zněla ohavnost a zkaženost Šihuanu.

„Nhi Vanye,“ zamručel Hetharu. „A Morgain?“

„K té nám bude muset dopomoci on,“ odpověděl Shien.

Vanye pevně stiskl rty a přezíravě na ně hleděl. Rychle se pokoušel vymyslet něco, co by mu mohlo v této situaci pomoci. Užil všechn svůj rozum i důvtip, ale jeho situace se mu zdála tím bezvýchodnější.

Zabít Hetharua, napadlo ho úplně nejdříve. Okamžitě ten nápad zavrhl. Uprostřed jeho stoupenců, kterých byly tisíce, to bylo vyloučené. Získat nad nimi převahu? Ale jak? Vždyť on byl člověk, jeden ze dvou v tomto stanu. Ten druhý se krčil v koutě, nahý, zahanbený a bezmocný.

Postoupil o krok kupředu. Hetharuovi hlídači, i když měl svázané ruce, byli okamžitě ve střehu a svá kopí namířili proti němu. Roz-

veselilo ho, jak se před ním, který je v této chvíli téměř bezmocný, mají na pozoru.

„Doslechl jsem se,“ oslovil Hetharua, „že ty a Roh se spolu sváříte.“

Okamžitě nastalo ticho a Hetharuovy rysy ztvrdly.

„Ven,“ zařval náhle. „Všichni, co tu nemají co dělat, ven!“

To platilo téměř pro všechny. Jeden z těch důležitějších se sebevědomě opřel o Hetharuovo křeslo a výsměšně sledoval ty, co se po těchto slovech zvedli a poslušně odcházeli. Zůstala zde ještě jedna žena, asi ve středních letech, a všichni strážci. Zbylo tam stále ještě dost těch, kteří měli co do činění s tím, co se nyní dělo. Vanya jen překvapilo, že někteří jsou jakoby duchem nepřítomni. Jejich pohledy byly prázdné a oni jen nepřítomně seděli nebo bezvládně leželi. Něktěry strážcům dokonce vypadly z rukou i zbraně.

Hetharu se ze svého majestátního trůnu sklonil co nejbližší k Vanyovi a upřeně se na něj chvíli díval. Z očí mu sršela všechna nenávisť, kterou k němu cítil.

„Shiene,“ řekl, aniž by on Vanya odvrátil pohled. „Co všechno jsi řekl tomuto muži?“

„Snažil jsem se mu popsat, v jaké pozici se ocitl a vyčíslit jeho cenu.“

Hetharuovy šedé oči z něj stále nespustily pohled.

„Víš opravdu to, co Roh?“

„Je to docela možné. Příliš toho však nenamluví.“

„Ale on,“ ozvala se náhle žena, „může být přece rozumnější, než Roh. Vždyť jen kvůli tomu, co zná, nemůže Roh získat další stoupence. Lidé ho nenávidí. To je jedna z mála výhod, kterou ještě před Rohem máme.“

„To je osobní problém,“ nepřipustil její názor Hetharu a žena se škodolibě zasmála.

„My známe pravdu, Hetharu. Neplýtvej slovy. Vždyť se zajímáme o věci, které se dějí kolem nás. Šihuan je za námi a jen to je v této chvíli důležité. Proto je tobě, původem polovičníkovi, dáno vést nás i naše stoupence. Tak toho využij.“

Její slova Hetharua příliš nepotěšila, jak bylo možno vyčíst z jeho obličeje. Nebyl zvyklý na to, aby s ním někdo mluvil takto bez obalu. Navíc pocházela ze starého rodu a kolem sebe měla strážce, z nich ani jeden neměl nepřítomný pohled. Vanye se mohl jen dohado-

vat, že plní funkci jednoho z rádců, stejně jako Arisitha, Domena nebo Marona.

„Jsi příliš nedůvěřivá, Halah,“ odpověděl jí Hetharu s úsměvem. „Tento muž je schopen uniknout i rukám, které ho pevně drží. Překvapil i Roha, jenž ho dobře zná. I mého věčně lamentujícího bratra Kithana. A nám by chtěl nějaké překvapení určitě přichystat také, že?“ obrátil se s poslední větou už k němu. Vanye jen pokrčil rameny a neřekl nic. Věděl, že v rozhovoru s Hetharuem nemůže ničeho dosáhnout. Jedinou jeho nadějí bylo předstírat nebo namlouvat mu nepravdivé věci.

„Samozřejmě, že by chtěl,“ odpověděl Hetharu za něj a zasmál se. „A také už to plánuje. Nepatří k lidem, kteří mi děkují za to, že se dostali do mých rukou... nebo Shienových. Na něj si dej, Shiene, pozor. Je nezlomitelný. To by ses měl od něj naučit. Jeho bratranec kdysi řekl, že Vanye neví, jak lhát, ale ví, jak udržet tajemství. Že je to tak, Vanye i Chya? Morgain-Anjhuran...“ na chvíli se odmlčel, „...tak ona se ztratila. Kde?“

Vanye neodpověděl, jen ještě pevněji stiskl rty.

„No tak, Vanye,“ vysmíval se mu Hetharu, „ty přece víš, že my tady jsme dobře informovaní. Kde je?“

Neodpovídal.

„Někde u veliké řeky,“ zazněla jasná Shienova odpověď. „Asi uprostřed našeho nejhlubšího průniku do lesa. Někdo ji střelil šípem. Naši ji stále sledují a myslím si, že jestli ji dosud nedostali, pak nepřežila zranění. Můj pane, byli s ní však i další, Ghál a ještě jeden člověk. To je další věc, o které náš vězeň nechce mluvit.“

Náhle do stanu vstoupil jeden ze strážců a něco Hetharuovi pošeptal. Jeho obličej nabyl překvapeného výrazu a tázavě pohlédl na strážce: „Kithan?“ Vanye si uvědomil, že je řeč o Hetharuově bratrovi, ale mluvili velice tiše, takže nerozuměl ani slovo. Pak Hetharu strážci něco pošeptal a ten neslyšně zmizel. Vanyovi stále zněla v uších Hetharuova slova: můj lamentující bratr. Bylo mu líto, že Kithan v táboře nebyl. Mohl pro něj znamenat určitou šanci, proto do něj vkládal své naděje. Pro Hetharu by ovšem mohl znamenat jeho konec, proto nebylo divu, že ho chtěl mít u sebe.

„Najděte ho,“ vykřikl ještě za strážcem. Z jeho hlasu znělo vzrušení a strohost. Vanye si v této chvíli uvědomil, jak silně lpí Hetharu na své nejvyšší pozici v táboře.

„Můj pane,“ osmělil se Shien, „mí muži ho hledají stále. Možná už ho mají.“

Hetharu byl pak chvíli zticha, jen se kousal do rtu. Na co v tuhle chvíli myslel, věděl jen on a Shien.

„Přivedu vám ho živého,“ dodal tiše Shien. „Vyvedu jej z hiujského zajetí. Bude v dobrých rukou, můj pane.“

„Jste skvělí,“ odpověděl Hetharu a jeho oči byly náhle chladné jako led. Po chvíli se však jeho pohled obrátil zpět na Vanya.

„Ty tady nejsi v příliš dobrém postavení, že? Tady v táboře, ani kolem něj, není nikdo, kdo by ti s chutí nestáhl zaživa kůži z těla. To dobře víš. A kdo ví, kde je tvá paní. Na tu se v této chvíli asi moc spoléhat nemůžeš. A na to, aby ses sprátlil s Rohem, nevypadáš. Vždyť víš, jak tě tady máme rádi my.“

„Tobě se nepodařilo získat Rohovu přízeň, že, pane?“

Zlost se zmocnila nejen Hetharua, ale i jeho strážců. Napřímili svá kopí opět proti Vanyovi a on nepochyboval, že by je jistě i použili. Hetharu se po chvíli zasmál. „Nyní,“ řekl, „tedy přistupme k věci. Pokud se týká Roha, pomáhali jsme mu s největší úctou. Ale teď už víme, jak je nebezpečný. Proto jsme se obrátili jiným směrem. A ty znáš to, co zná i on. Navíc pro nás nejsi nebezpečný. A pokud by se stalo, že nějakým nedopatřením přijdeš o život, stále nám ještě Roh zůstane. Jako záloha.“ Obrátil se na Shienovy muže. „Můžeš odejít Shiene, už tě asi nebudu potřebovat. Ani tvé muže.“

Chvíli bylo ticho. Pak Hetharu natáhl ruku dlaní nahoru a kopí strážců se sklonila. Shien i jeho muži opustili stan. Jeden z těch, kteří setrvali, se na ně na rozloučenou usmál. Po jejich odchodu napětí povolilo. Ostatní se uvolnili a padli zpět do své nenucenosti. Hetharu se na ně potutelně usmál.

„Nezkoušel tě přemluvit, aby dělal věci v jeho prospěch?“ zeptal se Hetharu. Vanye už tradičně mlčel. Srdce mu bušilo v poznání, že zavrhl možná jedinou šanci.

Hetharu pátravě hleděl do jeho tváře.

„Víš co, mohu ti dát na vybranou. Ty nám prozradíš své tajemství a budeš moci žít. Jen Roh bude asi překvapený, že ho už nepotřebujeme. Pokud to takhle uděláš a budeš rozumný, pak bude vše v pořádku, Pokud budeš dělat něco proti nám, tak ti budiž nebe milosrdečno!“

Vanye sklonil hlavu. „Nemám, co bych ti řekl. Mohl bych ti snad jen něco ukázat. Ale to bych musel být u Brány.“

Hetharu se jízlivě usmál a po něm i všichni jeho lidé. Bylo to jasné průhledné.

„Ty bys rád našel své přátele, vid? Ne, co můžeš ukázat, můžeš taky říct. Teď hned.“

Vanye opět jen pokrčil rameny.

Hetharu na chvíli přemýšlel, pak lehce poklepal na rameno Ghálovi, který vypadal, jako by spal s otevřenýma očima. Ten na jeho pokyn vůbec nereagoval, ale Hetharu to zkoušel tak dlouho, dokud se k němu neobrátil svým omámeným obličejem.

„Hirruno, dej mi dvojitou dávku toho, co máš. Vím že toho máš s sebou víc, tak nedělej drahoty.“

Hirrunovým obličejem se mihl ubohý a zničený výraz, ale poslušně sáhl za opasek pro váček a z něj něco nasypal na Hetharuovu rozevřenou dlaň. Ten se jen usmál a podal to jednomu ze svých strážců.

Pak se obrátil k Vanyovi se strohým příkazem: „Chyťte ho!“

Vanye vycítil hrozící nebezpečí, proto se pokusil vrhnout se zpět a uniknout. Ale byla jich příliš velká přesila a on neměl šanci. Srazili ho k zemi a silou rozevřeli jeho pevně stisknuté čelisti. Nacpali mu do úst nějaký prášek, někdo jiný mu do nich nalil tekutinu a ostatní se začali smát. Ten zvuk ho bil do uší jako zvuk vyzvánějících zvonů. Pokoušel se to vyplivnout a prskal kolem sebe, ale oni ho drželi pevně, dokud neměli jistotu, že to všechno spolknul.

Pak ho nechali na pokoji a jen se ještě víc začali smát. Vanye klesl zpět na své místo na zemi a pokoušel se tu drogu ze sebe vyvrátit, ale na to už bylo příliš pozdě. Po chvíli se jeho krok stával vratkým a on měl pocit, že se pod ním začíná houpat zem. Jeho smysly byly lehce omámené, přesto si stačil uvědomit, co se s ním děje. Akil, tak se jmenovala ona droga, kterou jim dodávali lidé z bažin a která nyní kolovala v jeho krvi. Zvláštní bylo, že vůbec necítil strach. Bylo to něco zvláštního, co ještě nikdy nepoznal. Přestal ovládat své tělo, neposlouchalo ho. Zalil ho veliký příval tepla. Náhle přestal cítit bolest, která se ho zmocňovala vždy, jakmile se jen trochu dotknul poraněné nohy.

„Ne,“ vykřikl, ale odpovědí mu byl jen arogantní smích ostatních. Nyní už mu nepřípadal tak strašný, spíše jako jemný a zvonivý

zvuk. Znovu však vykřikl a pokusil se od nich odvrátit svou tvář, ale strážci ho přidrželi na vlastních nohou a on tam takto stál, s hlavou pokleslou, kývající se ze strany na stranu.

Nechali ho chvíli na pokoji. Nebyl schopen koordinovat své pohyby. Měl strach o svou stabilitu. Jeho srdce začalo bít ve zběsilém tempu a v uších mu začalo hučet. Jeho pohled byl zamlžený, nejvíce ve středu zorného pole. Nejhorší z toho všeho ale však bylo horko, které se mu tělem rozlévalo stále dál a dál. Měl pocit, jako by mu vypalovalo všechny jeho myšlenky z mozku.

„Kdo byl ten Ghál, který jel s vámi?“ slyšel z dálky Hetharův hlas. Pokrčil rameny, ale jeden ze strážců ho uchopil za paži, silně ji stiskl a přinutil ho poklonit se. Úklona nebyla tak plynulá, jak by chtěl, spíše připomínala trhavé pohyby rozlámané loutky. Černá barva šatů, které měl Hetharu na sobě, se mu zdála mnohem divočejší a děsivější než dříve.

„Kdo?“ opakoval Hetharu a zatřásl jím. „Kdo?“

„Lellin,“ vyslovila jeho ústa a on hned v té chvíli věděl, že udělal, co neměl. Sklopil zrak a hlavou mu prolétly vzpomínky na Mir-rind, Merira a všechny ostatní, kteří jim pomáhali. Po tváři mu stékaly slzy. Vytrhl se strážcům a snažil se sám udržet rovnováhu.

„Kdo je Lellin?“ zeptal se Vanya a ten sklopil hlavu a pokoušel se přemoci strach, který ho náhle úplně ochromil.

„Kam jste šli, když vás napadli Hiuvové?“ Opět potřásl hlavou. „Jaké je tajemství Bran? Kde je skryta jejich síla?“ zeptal se ho ženský hlas, který ho zmátl. Po chvíli si uvědomil, že to byla Halah.

„Kam jste šli?“ zatřásl jím Hetharu a Vanya jeho divoký hlas tak vylekal, že se mu vytrhl, klopytl a vrazil do strážce.

„Nevím,“ zněla jeho odpověď.

Začal se mu pomalu rozjasňovat obraz stanu a těch, kteří byli v něm. Uviděl Fwara a další muže, jejichž kopí byla namířena proti Vanyovým trýznitelům. Jejich středem mezi ně prošel Roh.

„Bratranče!“ vykřikl, když ho uviděl. Měl tichý a jemný hlas a jeho obličej, tak málo podobný Vanyovu, byl napjatý. Roh ho vzal za ruku a odváděl ho pryč. Nikdo z přítomných si netroufl je zastavit. „Pojď,“ řekl mu naléhavě. „Pojď se mnou.“

Už mu bylo jasné, čeho se muži v tomto stanu tak polekali. Rohův výraz mu sliboval něco lepšího, než co zažil v tomto stanu, proto

se nebránil a šel. Roh ho rukou podpíral z jedné strany, Fwarův lučičník z druhé.

Pak ho venku ovanul studený vítr a on už zcela ztratil vládu nad svými pohyby.

„Můj stan je u této cesty,“ řekl Roh a snažil se ho udržet na nohou. „Pojď, povedu tě.“

Zkusil jít, i když se mu nohy dost pletly. Trvalo dlouho, než se dostali k Rohově rákosovému přístřešku. Na stěně se míhaly stíny, které vrhalo světlo z lampy, opodál v ohništi olizovaly plameny obrovská polena, měnice je ve štiplavý kouř, který unikal dírou ve stropě. Když se Vanye rozhlédl kolem sebe, spatřil opodál Fwara i s ostatními jeho lidmi.

„Jděte pryč,“ nařídil jim Roh. „Jděte hlídat Ghály.“

Všichni poslušně vyklidili místnost, snad až na Fwara, který odešel jako poslední a ve dveřích hodil po Vanyovi opovrhlivým úsměvem. Pak se Roh posadil na okraj postele, na níž ležel Vanye, položil dlaň na jeho rozpálenou tvář a upřeně se mu podíval do očí. „Akil.“ Jediné slovo, které řekl.

Vanyovo chvění bylo velice silné. Doprovázelo je teplo, které neustále sílilo a spalovalo jeho útroby i mozek.

„Kde je Morgain? Kam mohla jít?“

Rohovy otázky ho probraly k vědomí. Prudce zavrtěl hlavou.

„Kam?“ opakoval Roh.

„Řeka... Fwar ví.“

„Bránu lze ovládat odtamtud, že?“

Tahle otázka ho probrala úplně. Podíval se na Roha a zpozorněl. Představil si jeho reakci, kdyby prozradil pravdu.

„Dobře,“ řekl Roh. „Předpokládám, že to místo je tam. Pátrali jsme v celé této oblasti. Odvážila se přijít až sem, protože tady je hlavní Brána. Věděl jsem to také, ona poznala, že musí mít pod kontrolou ovládání Brány. A proto bude to místo hledat dál... pokud není mrtvá. Nebo myslíš, že je?“

„To vůbec netuším,“ zakroutil hlavou a do očí mu vstoupily slzy. Překvapilo ho to, ale nechal je stékat po obličeji dolů. Neměl sílu si je setřít. Žádný z jeho smyslů nefungoval a Vanye dostal strach, že je to tak i s jeho pamětí.

„Fwar říkal, že byla zraněná.“

„To je pravda.“

„Dělá mi nyní velkou starost ten její meč. Víš, co by se mohlo stát, kdyby se dostal Hetharuovi do rukou? To se prostě nesmí stát. Tomu musíš zabránit. Kam by tak mohla jít?“

Jeho slova byla laskavá, dotek příjemný. Vanye se už sám otočil a na Roha se dobře podíval. Jeho ruka ležela na okraji postele a on sám odpočíval vleže na boku a pozorně ho sledoval. Jeho tvář, tak podobná bratrově, s vyrytou vráskou na čele. Zavřel oči.

„Kolik ti dali akilu, nevíš?“

Zavrtěl hlavou. Neznal odpověď.

„Nech mě být. Chci si jen odpočinout.“ Únavou se mu zavírala víčka. „Chci jen spát.“

„Ted' nesmíš spát,“ vyděsil se Roh. „Nesmíš, mám o tebe strach!“

Nevěřil, že by se Roha zmocnila lítost. Bylo to už dávno, co uviděl poprvé jeho obličej, rozrytý vráskami nenávisti. Jeho vlastní bratranec. Ale nyní Roh položil svou ruku konejšivě na jeho koleno.

„Fwar mi řekl, že tě zalehl kůň. A další zranění? Máš nějaké?“

„Fwar o nich ví.“

„Vlastně to také vím, akil.“ Sáhl za opasek a vytáhl obrovský nůž. Pevně ho uchopil do ruky a přerezal všechny provazy, které spoutávaly Vanya. Způsobilo mu to takovou bolest, že i přes omámení akilem jako by jím projel blesk. Ale to mu už Roh s velkou pečlivostí osahával koleno.

„Oteklé, natržené...“ mumlal si pro sebe. „Myslím, že to nemáš zlomené,“ otočil se zpátky k Vanyovi. „Udělám s tím, co bude v mých silách. Doufám jen, že nebudeš dělat žádné problémy.“

„Nebudu, nemusíš mít strach. Alespoň prozatím ne.“

Roh se nad něj naklonil a chvíli mu masíroval ztuhlé klouby, alespoň do té doby, než se mu začala vracet do prstů normální barva.

„Myslím, že bys mohl být schopen poznat, kde nyní jsi, ne?“

„Brána,“ vykřikl a Roh poznal, že ještě chvílemi blouzní. Vanya se zmocnila panika. Rohovy prsty ho pevně držely na zápěstí, aby si Vanye v divokém třasu neublížil. Cítil, jakoby mu hořely nohy od prstů až ke kolenům, i když akil otupil jeho smysly.

„Nyní musíš zůstat zde, protože jsi úplně zchromlý,“ promlouval k němu Roh, který se dotkl jeho paže.

„Nemusíš se bát,“ snažil se ho uchlácholit. „Myslíš, že někdo stojí o takovou trosku, jako jsi ty? To bych nikdy neodešel, kdyby ti něco takového hrozilo. Mysli hlavou!“

Vanye zamrkal a zkusil si všechno v hlavě srovnat. Zachvěl se zimou, proto na něj Roh hodil přikrývku.

„Můžeš být klidný. Musíš mi věřit. Působení akilu na tělesné funkce, to není nic příjemného. Jednou jsem to zažil, ačkoliv...“ začal Roh vzpomínat, „...také to nebylo nic příjemného. A tebe mohl najít jeden z Hiuů i mrtvého. Měl jsi ještě štěstí.“

Na tohle nic neřekl. Akil ho stále ovládal, pocity tepla se střídaly s projevy bolesti.

„Klid,“ sklonil se nad ním něžně Roh. „Ujišťuji tě, že tě z toho dostanu.“

„Kdo jsi ty? Liell... kde?“ začal blouznit Vanye opět v novém záchvatu. Roh vzal kus plátna a namočil ho v konvi s vodou. Přiložil jej pak Vanyovi na čelo a ten se rázem uklidnil a otevřel oči.

„Roh,“ zamumlal a pokusil se usmát, ale jeho oči se stále divoce leskly.

„Slibuji, že ti neublížím,“ uklidňoval ho Roh neustále.

„Kdo je já? Roh?“ začala se vracet další vlna blouznění.

„Já.“ Roh zavrtěl hlavou a vstal. „Ty mi nerozumíš,“ povzdechl si. Šel napříč do rohu přístřešku a tam nabral z kádě do pohárku vodu, čistou a chladnou.

„Tady.“ Přitiskl Vanyovi pohár k ústům a ten jej hltavě vypil. Roh vstal, znovu namočil do misky s vodou kus plátna a pomalu a jemně mu začal omývat rány.

„Řekni mi, jak ti je,“ naklonil se nad něj po chvíli. Pátravě se mu díval do tváře. Když Vanye neodpovídal, začal s ním Roh rozmlouvat sám.

„Řeknu ti, jaké to je. Poprvé akil způsobí nejdřív velký šok. Pak několik dní prožiješ jako ve snu. Jednou si na to vzpomeneš, ale nepotrvá to dlouho. Jedenkrát jsem byl Liell,“ začal Roh mluvit o svém věčném životě. „Nyní jsem Chya Roh. Myslím, že se mi to tak zamlouvá. Ale určitě se mi líbily i ty další životy. Před nimi. Ale teď jsem Chya Roh. Pamatuji si všechno, co si on pamatoval, mám všechno, co měl on...“

„Kromě jeho duše!“

Přes Rohův obličej přelétl stín. „O tom bych stejně nevěděl.“

„Roh ano, ten by věděl, kde je jeho duše,“ nedal se přesvědčit. Vanye.

Rohovy ruce pomalu dokončovaly práci a Roh pohodil hlavou. „Bratranec - někdy - je to ode mne hrozné, že mu nemohu pomoci. Neublížil bych ti, ale neprovokuj mě. Nemám rád, když se mluví o tom, jaké jsem dělal věci.“

„Dobrotivé nebe, lituji tě, Chya Rohu.“ Rohova ruka přejela hadříkem přes jednu z ran a Vanye vykřikl.

„Varoval jsem tě, ať mě necháš na pokoji,“ procedil mezi zuby Roh, ale jeho doteky se opět změnilly v příjemné.

„Vždyť ty ani nevíš, jaký pro mne představuješ v tomhle táboře problém. Lidé z bažin jsou hned za ohradou, připraveni tě rozsápat.“

Pohlédl na Roha zaraženě. „Vstaň,“ přikázal mu. „Dali ti příliš mnoho akilu. Co jsi jim řekl?“

Vanye odmítavě zavrtěl hlavou. Chvilí si nedokázal na nic vzpomenout. Roh se dotkl jeho ramene a upoutal tím jeho pozornost.

„Co? Je něco, co bys raději řekl mně než jim? Přemýšlej!“

„Ptali se... jestli nevím něco... něco o Branách. Muži v tomto táboře mě prý chtěli zabít, ale oni chtěli mít raději mne než tebe. Proto mě nechali žít. To vymyslel Shien... nebo možná někdo jiný. Nemohu si vzpomenout. Ale Hetharu... chtěl vědět, co vím já... a nechtěl to říct tobě, protože by tak získal čas.“

„Hm, a co ty víš o Branách? Něco, čím jsi pro ně nebezpečný?“

Zamyslel se nad tím, jestli se může pokusit Roha obelstít. Rozhodl se, že to zkusí.

„Víš o něčem takovém?“ znovu naléhal Roh.

„Ano, vím.“

„A řekl jsi jim to?“

„Neřekl jsem nic. Naštěstí jsi pro mě včas přišel.“

„Doneslo se mi, že tě přivedli. Myslím, že jsi jim neřekl ani tolik, co mně.“

„Jak mohli, hned mi vyhrožovali.“

Roh se zasmál. „Ano, to je jejich taktika. Ale bez mé ochrany se ti to taky může stát. Opravdu jsi jim nic neřekl?“

Vanya se zmocnila panika, ještě umocněná účinkem akilu. Zoufale zavrtěl hlavou, odhodlaný nepromluvit.

„Řeknu ti, co si myslím,“ začal se mu svěřovat Roh. „Morgain určitě našla útočiště v nějakých vesnicích. Já to tam znám. Žijí tam téměř nepopaditelní lidé. A Hetharu o nich ví také.“

Neodpověděl.

„Jsou tam, vím to. Myslím, že jsou to Ghálové, že bratranče? Možná jsou to právě ti, co jeli s ní, když utekla. Její spojenci. Přirození spojenci. Je mi jasné, že se chce dostat na náhorní planinu a získat tak kontrolu nad Branou. Zničit mne. Dobrá, není to snad její záměr? Já to vidím jako logické. Ale z Morgain samotné strach vůbec nemám. Spíš se obávám toho, co se stane s jejím mečem, jestli zemřela. Je s ní Ghál, jsou tam i další. Tak mi to alespoň řekl Fwar. Jde o to, co by kdo udělal s takovouhle zbraní, kdyby se mu dostala do rukou.“

Ve Vanyově hlavě se zmítaly myšlenky jedna přes druhou. Merir, vzpomněl si. Merir by té zbraně dovedl užít. Ale pak o tom začal pochybovat, on i Morgain měli jiné úmysly s Arrhend'any.

„Fwar mi něco přinesl,“ řekl mu Roh. „Nejdřív to nechtěl vydat, ale díky respektu, který přede mnou má, to udělal.“

Sáhl za opasek a vytáhl stříbrný amulet na řetízku... dar od Merira.

„Tohle jsi přece nosil,“ pokračoval Roh ve svých úvahách. „Je to velice zvláštní práce, není odsud, dokonce ani ze Šihuanu, to je vidět na první pohled. Podívej, je tam něco napsáno ghálským znakovým písmem. Přátelství. To je nadpis. Čí jsi vlastně přítel, Nhi Vanye?“

Ten opět zavrtěl hlavou a zavřel oči. Cítil se velice vyčerpaný. Kdesi daleko pocítil první závan strachu, který sílil a sílil, až se ho zmocnil téměř celého.

„Jak úctyhodné... strachovat se o tebe, když jsi plný omamné látky. Čistý jako nepopsaný list papíru. Dobře,“ skončil Roh s ironií, když viděl úzkost ve Vanyových očích.

„Dobře, nebudu už o tom víckrát mluvit. Ale znovu ti říkám, až budeš mít čistou hlavu, přemýšlej o tom... na co jsem se tě ptal. Neboj se, že bych ti chtěl nějak uškodit. Ale nyní je nejdůležitější, abys zůstal vzhůru. Zkus udržet oči otevřené, podívej se na mě.“

Zkoušel to. Roh mu pomáhal, sice těžkopádně, ale s nejlepším úmyslem.

„Musíš zůstat vzhůru,“ opakoval mu co chvíli. „Klidně to udělám tak, abys na mě dostal vztek. To ti možná pomůže zůstat vzhůru.“

Jsi ještě pořád pod vlivem drogy. Pokud ji ještě máš v sobě, musíš bdít. A já udělám cokoli, abych tě udržel bdělého. Už jsem v tomto táboře viděl pod vlivem drogy některé muže i zemřít. Usnuli, a pak zemřeli. A já tě chci živého.“

„Proč?“

„Protože tím, že ti dnes pomohu zachránit život, budu u tebe mít právo na odměnu.“

„Co po mně chceš?“

Roh se na něj usmál. „Tvé společníky, bratranče.“

„Varoval jsem tě, že i kdybys našel mé společníky, těžko by byli vděční za to, že ses k nim připojil. Ty jsi přece jen člověk, oni tě za to mohou nenávidět.“

„Cože jsem?“ Roh se znovu zasmál. „Pak ovšem připouštíš, že jsem tvůj bratranec.“

„Ghálové se ptali vždy na tebe...“ Vanye chtěl říct ještě něco dalšího, ale byl natolik omámený, že mu dělalo problémy soustředit se na vyjádření toho, co si myslel. Roh se na něj tázavě podíval, ale pak jen pokrčil rameny. Začal raději znovu omývat jeho rány. Vanya to však zbolelo a prudce sebou trhnul.

„Nemohu ti víc pomoci,“ řekl tiše Roh. „Poděkuj za to Fwarovi. Já jsem tak opatrný, jak jen umím být. Na chvíli buď šťastný s akilem.“

Roh byl skutečně velice opatrný a zručný. Čistil jeho rány a potíral je horkým olejem. Stáhl Vanyovi koleno kusém plátna a měnil na něm horké obklady. Chvillemi měl strach, jestli to s jejich teplotou nepřehnal a sledoval proto Vanyovu tvář, ale nic nepřiměřeného v ní neobjevil, a tak pokračoval stejným způsobem dále. Vanya vzbudil, jen když mu měnil zpevňovací obvaz. Tak to probíhalo dlouho do noci. Vanye se probral jen ve chvílích, kdy mu přiložil na koleno horký obvaz.

„Rohu,“ zeptal se Vanye, ještě v polosnu.

„Nenechal bych tě zmrzačit.“

„Může tě někdo vidět, jak se o mě staráš.“

„Kdo? Fwar? Nemám mnoho sluhů v této části tábora. Nyní už můžeš s klidem spát, bratrance.“

Vanye neslyšel už dlouho tak příjemná slova. Okamžitě usnul. Účinek akilu slábl, jeho nejhorší působení opadlo a z Vanyova těla odešla vyčerpanost a únava a dostavil se uklidňující spánek.

Kapitola 9

Roh jej vzbudil, až když dveřmi přístřešku pronikalo denní světlo. Vanye okamžitě ucítil pach kouře, který vycházel z ohně, rozdělaného za jeho hlavou. Hned u postele ho čekala mísa s jídlem. Vanye se po ní natáhl a vzal si kus chleba, solenou rybu a trochu šihujského nápoje. Poprvé po mnoha dlouhých dnech se opravdu do sytosti najedl a napil.

Při jídle ho bolela čelist, zdálo se, že ji má pohmožděnou nebo jinak zraněnou. Kolenem ale pohyboval o poznání lépe, nežli předěšlého dne. Bolest, která ho sužovala, kdykoli koleno ohnul, nyní opadla.

Seděl na posteli nahý, jen s kabátem přehozeným přes sebe. Chtěl tomu tak Roh, který takto mohl lépe vyměňovat obklady na koleně, a také si Vanye mohl koleno lépe nahřívát u ohně.

„Děkuji ti,“ poděkoval Vanye Rohovi za včerejší pomoc.

„Za co mi děkuješ? Není toho víc, než co jsi pro mě udělal při našem minulém setkání. Díky za to, že jsi neuskutečnil tehdejší výhrůžky, bratranče.“

„Jsem dost při smyslech na to, abych věděl, za co ti vděčím.“

Roh se na něj jen usmál. Nabral do kotlíku vodu, kterou pak zavěsil nad oheň. Vstal a nalil pohár šihujského pití sobě i Vanyovi. Jeho pohár mu podal a ten svůj do sebe naráz obrátil. Otrásl se a zašklebil se na Vanya.

„Protože jsem tě nevzal jen jako výhodu? Já je znám. Dávali by ti čím dál větší dávky, až bys nemohl nijak ovládat své jednání. Je možné, že bys dokázal i přes to udržet za zuby, co víš, a to by ti asi také zachránilo život. Žil bys... možná tak dlouho, dokud bys je bavil a oni z tebe měli jen užitek. Že mi děkuješ, to je v pořádku. Ale nemysli si, i ode mě to byla sobeckost, která tě odtamtud dostala. Mohl by jsi mě zničit. A to, že mi za něco vděčíš, je pro mne lepší, než kdybys mnou jen opovrhoval.“

Vanye pohlédl na svou rozevřenou dlaň, kde měl vypáleno Morgainino znamení.

„Nemohu ti nic slíbit a ty to víš. Cokoliv jsem kdy udělal a udělám, dělám jen pro Morgain. Přisahal jsem jí. Proto si nic od mého spojení s tebou neslibuj, hlavně ve věcech, kde by se tvoje zájmy mohly křížit s jejími. Já jsem její, nemám už svou čest.“

„Snad jí máš už dost, aby sis připomněl, kdo jsi...“

Vanye jen pokrčil rameny, rozmrzelý tím, jak ho Roh byl vždy schopný přesvědčit. Otočil se k němu.

„Po tom, co si troufnul Hetharu dělat s tebou minulou noc, jsi nemusel vypadat tak dobře, jak vypadáš. A to si ještě nedovolili tak moc. Ale cestu k tobě si vždy najít mohou, alespoň dokud jsi v tomto táboře.“

„Já vím. Víím, že toto je jedna z mála věcí, ve kterých se mohu na Hetharu spolehnout. Ale my mineme hranice tohoto území dávno předtím, než nás najdou.“

„Ty jsi sám, i když tě obklopují takoví jako je Fwar,“ začal rozvíjet nahlas své myšlenky Vanye. „Určitě víš, že on i jeho příbuzní kdysi sloužili Morgain. Kdyby nezískali, co chtějí, jsou schopni jí ublížit. A s tebou by klidně udělali to samé, pokud bys jim zkřížil jejich plány. Nemysli si, že ze mě mluví nenávist. To si skutečně myslím.“

„Já o tom nebezpečí vím,“ odpověděl mu po chvíli váhání Roh, „ale pořád zůstává jedna jistota, a to, že Fwar i jeho muži budou raději sloužit mně než Ghálům. Velice dobře vědí, jak je Ghál asi miluje, proto se k němu nehrnou. Ghál se odcizuje každému z tohoto tábora, Hiuům, lidem z bažin... všem, kdo ví, jak chutná nenávist. A bahenní lidé zase nemají rádi Fwara. Přitom tak tvrdých a ostrých mladíků, jako je Fwar a jeho muži, je skutečně málo. A oni sami velice dobře vědí, že by jim lidé z bažin nejraději přitiskli hlavu obličejem do bláta. Toto všechno určitě nepřispívá k bezproblémovému soužití všech tady v táboře.“

Fwar miluje sílu, miluje moc. Musí jí mít co nejvíc. Chce ji vzít všem svým nepřátelům, kterých je tady skutečně požehnaně. Proto se spojil s Morgain. Myslel si, že ona mu obě tyto věci může dát. Spíše to však vypadalo, že se stal pouhým jejím vazalem. To bylo pro něj málo. Spojil se se mnou, když mu bylo jasné, že nemůže jednat s Ghály. A také, když poznal, jakou mám v tomto táboře moc.

Fwar dokáže udržet bahenní lid na uzdě, a to je mi k užitku. Je to nutné pro mou bezpečnost, mé přežití. Já ho potřebuji a on potřebuje

zase mě. Jsou nabubřelí, já vím, ale to je tím, že se jejich počet neustále zmenšuje. Lidi, co jim slouží, berou jako svůj majetek, někdy se k nim chovají jako k dobytku. Je jasné, že ne všichni, kteří žili pod ochranou Ghálů, měli své pány v lásce. Dokonce ani ti, co nesli jejich znamení vypálené na tváři. Ghál naháněl hrůzu i svým poddaným. Chceš ještě jeden krajíc chleba?“

„Už nemůžu,“ zavrtěl hlavou Vanye.

„Věci se změnily, jakmile se k moci dostal Hetharu,“ pokračoval Roh. „Bylo nutné, aby většina změnila své chování. Ale přečkali jen ti nejsilnější, ostatní nebyli schopni v každodenním boji o své místo přežít.“

„Ty jsi přece chtěl získat Hetharua pro spojenectví, ne?“

„Ale ano,“ Roh naplnil znovu obě sklenice a pokračoval, „k mé smůle, změnil se. Kde, si myslíš,“ změnil náhle téma hovoru, „že by nyní mohla Morgain být?“

Vanye pevně uchopil svůj pohár a zhluboka se napil, ignoruje tuto otázku.

„Místo, kde zmizela,“ řekl Roh, „je blízko řeky. A je jisté, že ho už dávno prohledali Hetharuovi lidé. Já to vidím asi takhle: Hetharu přišel za Fwarem. Chce ho poslat ještě jednou do těch míst, protože jeho muži nic nenašli. Fwar tím sice není příliš nadšený, ale myslí si, že by bylo nebezpečné, pokud by se její zbraň dostala do ruky někomu nepovolanému, což zahrnuje i Hetharua. Ten, stejně jako Shien, sám musí být pěkně vystrašený, o tom vůbec nepochybuji. Také je mi jasné, že by tě Fwar nechal klidně napospas osudu a šel raději po její stopě. Má chladnou krev, stejně jako povahu. Bojí se jí. Vždyť už kdysi se ocitl tváří v tvář její strašlivé zbraň. Byl to strach, který prý otupil jeho smysly. Chtěl po ní vystřelit šíp, ale spatřil *Podvrženého*... a rozmyslel si to. Víš, Fwar někdy potřebuje čas, aby si všechno promyslel. Ted' sice lituje promarněné šance, ale jeho práci už udělal někdo jiný.“

„Pak je to pro něj jen dobře,“ pokrčil rameny Vanye.

„Proto ti radím, žádné uskoky. Mohl bych klidně udělat to, co ti prováděl Hetharu s ostatními předešlé noci. Ale to já nechci. Je to pro mne bezpečnější, když jsi zde.“

„Liell se staral o zabijáky a bandity, a jak vidím, jeho místo zaujal Fwar. I dřív se zdržovali v Šihuanu. Tam jsem je našel a tady mám stejnou možnost jako tam.“

Rohový oči se pomalu přivíraly, aby se po chvíli opět doširoka rozevřely.

„Neobviňuji tě, přidal jsem se ke svým společníkům. Víím, že jsi mě před nimi varoval... ale teď mě zase ženeš k nim. Je jasné, že když budou moci, zabijí mě. Zabijí. Ale tady jsme oba dva, ty i já, v bezpečí díky tomu, že se Hetharu stále bojí vzpoury v tomto táboře, pokud by přišel a zkusil si tě vzít. Mohl by to sice udělat, ale nebude to riskovat. Kromě toho, on má důvod, aby počkal.“

„Jaký důvod?“

„Naději, že přijde doba, kdy se zmocní mocné Morgaininy zbraně. A v té chvíli, můj příteli, se z nás dvou stanou mrtví muži. A ještě hrozí další nebezpečí. Že ty, já a Morgain jako jediní v této zemi dokážeme využít síly Bran. Je možné, že to umí ještě někdo další. A pokud je to tak, co k tomu řekneš, Vanye?“

Neřekl nic a snažil se, aby se nic nedalo vyčíst ani z jeho tváře.

„Předpokládám, že by to klidně bylo možné,“ nedal se odradit Roh. „Ať už se bojíme čehokoli, náš meč je proti tomu bezmocný. A bylo by asi také pošetilé bránit se takovým způsobem. A tohle ví i Morgain, jsem si jist. Ale pořád na to musím myslet... Víím, že na čepeli tohoto meče je vyryto vše podstatné. A proto se tento meč nesmí dostat do ruky nikoho cizího.“

„Morgain tohle přece ví.“

„Můžeš chodit? Pojd' sem, něco ti ukážu.“

Vanye těžce vstal a za Rohovy pomoci došel k oknu. Stáli tam a Roh ukázal rukou najedno místo na horizontu.

Vanye se otočil a jeho pohled směřoval k onomu místu. Spatřil Bránu, hořící světlo, chladnější než Měsíc. Vanye vše pozoroval přimhouřenýma očima, cítil se podivně v přítomnosti takové síly, která ho děsila.

„Není to příjemný pohled, že?“ zeptal se ho Roh. „Neustále to nad námi visí jako hrozba, pije nám to rozum. Není tady klid, a lidé, kteří zde žijí, i Ghálové, to cítí. Bojí se však toto místo opustit, stejně jako se začali bát zde zůstat. Některým se snad skutečně podaří odejít. Ale ti, co zůstanou, asi zešílí.“

Vanye se odvrátil a vracel se zpátky, opět za vydatné Rohovy pomoci. Nyní o ni nestál, raději by riskoval pád, ale Roh šel dál vedle něj a dovedl ho zpátky až k posteli.

Vanye si znovu lehl a Roh se usadil na zemi vedle něj, ruce složené na kolenou. Pokračoval dál ve stejném tématu.

„Uvidíš i další prameny šílenství, které tu jsou. Mnohem horší než je akil. Daleko silnější.“

Přiložil pohár k ústům a naráz jej celý vypil.

„Chtěl bych tě, Vanye, jako svého strážce. Tak, jako chráníš ji.“

„Ty jsi zešílel, to přece nejde.“

„Ne, já tě znám. Nevím o nikom spolehlivějším. Klidně si dodržuj přísahu danou jí, ale zkus přísahat také mně. Já vím, že co slíbíš, také splníš. A já jsem velmi unavený.“

Rohův hlas se ztišil a v jeho očích se objevila bolest.

„Prosím tě o to a zároveň ti mohu slíbit, že tím nechci porušit přísahu, kterou jsi dal Morgain.“

„I kdybych souhlasil, bylo by to stejně jen na čas,“ snažil se mu to Vanye vymluvit.

„Já o tom vím, ale stále na mém návrhu trvám.“

Vanye byl zmatený a všechno stále dokola omílal v hlavě. Snažil se nalézt nějakou léčku, ale nic neobjevil. Nakonec přikývl.

„Tak tedy ano, budu dělat, co umím. Ale stejně ti, Rohu, tak docela nevěřím. Kdoví, co máš za lubem.“

„Přece jsem ti to už řekl, o co usiluji,“ opakoval mu Roh zničeně poněkolkáté.

„Nyní na chvíli odejdu a ty se zkus prospat. Nebo si dělej, co chceš, kdybys chtěl nějaké šaty, najdeš je tam, v tom přístěnku. Dávej ale ještě pozor na svoji nohu, jestli budeš chtít jít ven. I když zatím bych ti to nedoporučoval.“

„Co mám dělat, jestliže sem přijde Fwar?“ znepokojoval se Vanye.

„O něj se postarám já, neboj se. Dám mu takové příkazy, abych ho dostal z tábora pryč.“

Roh se zvedl a připnul si k opasku meč. Přes rameno přehodil luk a toulec se šípy a vyrazil ven. Jak otevřel dveře, poodhrnul se závěs a dovnitř proniklo trochu více denního světla.

Vanye se uložil pohodlně na postel a přetáhnul přes sebe pokrývku. Netušil, jak dlouho spal. Vyrušil ho až Roh, který padl na vedlejší postel. V jeho tváři se zračila únava namáhavého dne.

„Jdu spát,“ oznámil Vanyovi a otočil se ke stěně. „Kdyby něco, vzbud' mne.“

Jak je to zvláštní, uvědomil si Vanye. Na jedné straně Brána, na druhé straně nepřátelé. Díval se na svého příbuzného, kterému kdysi přísahal, že ho zabije. V klidu přemýšlel také o Morgain, počítal dny, po které ji neviděl...

Obklady si každou chvíli vyměňoval a obvaz kolena mu Roh převazoval jednou denně.

Roh ho pak nechal spát, ale on se uprostřed noci vzbudil a přál si, aby zůstal vzhůru do rána. Díval se na Roha a nechápal, jak oba mohli tak klidně spát. Roh sám se však vrhl na postel tak rychle, jako by jeho únava byla nekonečná. Vanye zůstal vzhůru až do rozbřesku.

Probudily ho kroky. Byl to Roh. V táboře panoval zmatek a on byl tento ruch obhlédnout. Pak se posadil, odložil meč před sebe na postel, nalil si vody a zhluboka se napil. Třásl se mu ruce.

„Už se to začíná uklidňovat,“ řekl po chvíli. „Došlo tam k hromadné sebevraždě. Žena, muž a dvě děti. Taková věc je tu každou chvíli.“

Vanye se na Roha vyděšeně podíval. Něco takového se v Andur-Kurši nikdy nestalo. Roh jen pokrčil rameny. „To je jeden z mnoha konců Ghálu. Vždyť tady to prostředí k tomu lidi přímo tlačí. A tohle je pouze zlomek zla, které je všude kolem. Brána...” znovu pokrčil rameny a roztrásl se. „Ta teď visí nad námi všemi.“

Závěs ve dveřích se pohnul a Vanye spatřil jejich návštěvníky: Fwar a jeho muži. Natáhl se po poháru s nápojem, ale Rohova ruka mu tak pevně stiskla zápěstí, že se nemohl napít. Podíval se udiveně na Roha a ten jen povytáhl obočí, připomínajíc mu tak jejich úmluvu.

„Už to utichlo,“ řekl Fwar. Upřeně se zadíval na Roha a pohledu Vanyových očí se obratně vyhýbal.

„Příbuzní už začali oplakávat jejich smrt. Ale doopravdy to neskončí. Aspoň do té doby, dokud se tu budou stávat takové věci. Navíc na nás tlačí Hetharu, ale my přece nemůžeme mít muže tam i tady. Nikdo nemůže být na dvou místech zároveň.“

Roh byl chvíli zticha. „Hetharu hraje nebezpečnou hru,“ ozval se nakonec. „Posaď se Fware, ty i tví muži.“

„Nebudu sedět v jedné místnosti s někým takovým, jako je on,“ ukázal Fwar na Vanyovi.

„Řekl jsem posad' se. Nechtěj, Fware, zkoušet mou trpělivost.“

Fwar ještě chvíli postával, ale pak si sedl do blízkosti ohně a jeho muži se usadili kolem.

„Dovolil sis ke mně příliš,“ mumlal si potichu Vanye.

„Zachovejte klid,“ napomenul je Roh.

„Ano,“ uštěpačně odpověděl Fwar, ale Vanye jeho slovům nepřikládal větší důležitost než Hetharuovým.

„Řeknu ti, proč musíme zachovat klid,“ začal vysvětlovat Roh. Všude kolem nás je smrt. Mezi Ghály, lidmi z bažin. Protože to,“ pokynul hlavou směrem k Bráně a vrhl letmý pohled na přístupovou cestu, „to je věc, která nás bude ovlivňovat, a to velice nebezpečným způsobem. Což jistě nikdo z vás nepotřebuje.“

„Jak, pane?“ zeptal se Fwar. Vanye jen skousl rty a dál se díval do země. Náhle dostal strach. Odbíhal od jedné myšlenky k druhé. Nechtělo se mu věřit ničemu z toho, co Roh dělá. Fwar měl několik možností na výběr, on prostě musel přijmout.

„Nhi Vanye,“ pokračoval Roh, „je pro nás užitečný. Zná tuto zemi a zná taky Morgain. A ví, co by ho v tomto táboře čekalo.“

„Díky takovým, jako je on,“ řekl Vanye nenávistně směrem ke Fwarovi a ten hned vyskočil. Roh ale popadl svůj dlouhý meč a výhružně jím zamával, Vanyovi před obličejem.

„Klid,“ nařídil všem, „nebo se jen někdo z nás z tohoto tábora dostane. A pokud se dostane pak by nepřežil další cestu. V sázce je víc, než si myslíte. Ale to vám dojde snad později. A co se týče příprav na naši cestu, buďte připraveni už dnešní noci.“

„Šihuové nás ale budou pronásledovat,“ zněla logická připomínka od Trina.

„Pronásledovat nás mohou. Já vím, že si stejně děláte zálusk na to, abyste je mohli zabít. Budete mít tedy možnost. Ale můj bratranec, to je naprosto jiná záležitost. Potřebujeme ho. A jestli ho zabijete, uvědomte si, že pak budou na jedné straně Šihuové a na druhé lidé, kteří žijí v této zemi a naše situace tak nebude o nic lepší, než v tomto táboře. Jasně?“

„Dokonale,“ přikývl Fwar.

„Začněme tedy konečně mluvit a uvažovat v klidu. Pokud jde o mě samotného, jsem ochoten vyslechnout každý váš návrh. Ale Šihuové chtěli, abyste jeli na určité místo. Takže: pokud jste pochopili, co jsem vám tím vším chtěl říct, pak tam pojedete, abyste je uchlá-

cholili a během noci se vrátíte zpět. Pokud ne a vy se tomu budete chtít vyhnout, pak nastanou problémy. Tak si to rozmyslete.“

Shlukli se, aby se poradili. Vanye se snažil nedívat se na ně, raději tupě zíral do plamenů ohně. Připadalo mu to uklidňující. Vzhlédl, až když uslyšel jejich rozhodnutí odjet.

Jakmile opustili Rohův stan, zeptal se tiše Roha: „To dokážeš zradit každého?“

Rohový oči se střetly s jeho. „Každého, kromě tebe, bratranče,“ zněla jeho odpověď.

Vanyovi přeběhl po zádech mráz. Znovu sklopil svůj zrak, neschopen střetnout se s jeho pohledem ještě jednou. Přestal pochybovat a rozhodl se, že začne jednat.

„Půjdu s tebou.“

„Ochraňovat mne, abych se dostal v pořádku tam, kam chci?“

Zlostně se na Roha podíval.

„To je z Fwarovy hlavy, že potřebuji tolik strážců. Ale až oni budou spát a někdo z nich hlídat, jsme tu my dva, abychom drželi takovou soukromou hlídku. Vystřídáme se během noci, jen nikdo z nich nesmí poznat, že jeden z nás vždy nespí.“

„Ty jsi měl naplánovánu tuto cestu od chvíle, kdy jsi mě odvedl Hetharuovi, že?“ došlo konečně Vanyovi.

„Ano,“ přikývl Roh. Nemohl jsem ale předtím opustit tábor, protože jsem měl strach z Morgain. Teď ale vím, co jsem potřeboval vědět, a navíc mám tebe, takže tady už nemusím setrvávat. Ty mě povedeš, Nhi Vanye i Chya. Chtěl bych se dostat k Morgain.“

„Ale ne s celou hordou tvých strážců,“ odmítl ho Vanye.“

„Neboj se, oddělím se od nich. Musím se k ní dostat, pokud ovšem není mrtvá. Ale ona určitě jen tak lehce nezemře, s tím jsem si jist. A pokud žije, budeme mít oba stejnou šanci.“

Vanye jen němě přikývl a pocítil lehké sevření v žaludku.

„Ty chceš mít stejnou šanci proti Fwarovi. Máš ji mít.“

„Dostanu zbraně?“

„Dostaneš zpět vše, co ti Hiuové vzali. Pokusím se ještě udělat ti něco s tvým nemocným kolenem. Těžko by v této chvíli uneslo tíhu tvého těla. Tamhle jsou šaty, mnohem lepší než ty, co ti vzali Hiuové. Vyzkoušej si je a pokud ti padnou, můžeš si je nechat.“

Roh mu podal jeho vlastní boty i vše ostatní, co Vanye potřeboval. Měli zhruba stejnou postavu, takže Vanyovi jeho oblečení vý-

borně padlo. Při oblékání se ale Vanye vyhýbal tomu, aby se na Roha podíval. Měl strach, že by z jeho tváře mohl vyčíst myšlenky a úmysly. Bylo mu jasné, že Roh bude stejně zpočátku ostražitý, stále ale doufal, že se mu podaří nějakým způsobem ho oklamat. Neprobouzel se v něm žádný cit, žádná náklonnost k němu. Nic.

Když byl oblečený a prohlížel si, jak mu jednotlivé kusy oděvu sedí, zavadil pohledem o protější lůžko, na kterém ležel Roh a zpod přivřených víček si ho prohlížel.

„Pořád mi nevěříš,“ poznamenal s úsměvem.

„Ne víc, než ďábloví.“

„Snaž se, prosím, tomu uvěřit. Nebo se může stát, že Fwar dostane kůži nás obou. Takovéto pochybnosti by nepřinesly ani jednomu z nás užitek.“

V táboře dosud panoval zmatek. Náhle se závěs mezi dveřmi přístřešku rozhrnul a objevila se tam udýchaná Trinova hlava. Těžce ze sebe mezi jednotlivými dechy dostával: „Fwar mi přikázal, abych ti vyřídil, že na cestu jsme připraveni už nyní. Nechce čekat až do tmy. Tak aspoň znějí jeho příkazy. Má strach, že by vše mohli pokazit lidé z bažin. Ví, že chtějí dostat jeho hlavu a má strach, aby se nespojili proti němu s Hiuy. Takže jestli chcete přivést koně, pak jen ihned. Později už to nebude možné. Teď kdesi rokují a my jsme rychlejší než jejich hlídky. Později už nebude lepší příležitost koně dovést.“

„Tak je doved'te,“ kývl na souhlas Roh. Trin ještě vrhl poslední výhružný pohled na Vanya a zmizel opět za závěsem. Vanye seděl a z jeho hlasu zazníval vztek.

„Jak dlouho to budu muset ještě snášet? Jak dlouho je ještě budeme potřebovat?“

„Ty jsi už přece vydržel horší řeči než jsou tyto,“ snažil se ho uklidnit Roh a podal mu teplý kabát. Vanye si ho vzal, ale jen ho držel v ruce a vrhal kolem sebe zlostné pohledy.

„Budu mít sice zpět své zbraně, ale ty mi nedovolíš se jimi bránit.“

„Pak bys jen všechno pokazil. Nech je, ať si dělají, co chtějí a svou hlavu drž raději skloněnou. Zapomeň na pomstu, dokud nepřijde ten správný čas. Proto hraj ílita dál, však si pamatuješ jak, ne?“

V jeho tváři se zračilo překvapení a mezi zuby procedil pár slov. „Nejsem tvůj ílit.“

„Tak se pokus na pár dní jím být. Věřím, že to pro tebe budou hořké dny, ale jen tak budeš mít šanci mezi nimi přežít. A to ty přece chceš, už kvůli Morgain.“

Tento argument ho vrátil zpět do reality, a jak o něm Vanye přemýšlel, zdál se mu lepší a lepší. Nakonec přikývl.

„Dobře, udělám to tak, jak chceš,“ souhlasil a začal si navlékat kabát. Roh se jen spokojeně usmál a udělal totéž.

Pak Roh odhrnul starou pokrývku a ukázal prstem na zem.

„Tady jsou tvé zbraně i všechny tvé ostatní věci, jak jsem slíbil. I tvůj meč.“ Vanye se začal radostně probírat svými věcmi. Meč si ihned zastrčil do pochvy a zajistil pojistným kroužkem, přes rameno zkusil přehodit svůj řemen, ale téměř okamžitě se ozvala bolest z utržených ran. On na to ale nedbal a se zalíbením se dál probíral věcmi.

Roh stál naproti němu a usmíval se jeho spokojenosti. Byl menší, než bývají Hiuvové, a bílé zvlněné vlasy měl na zátylku svázaný do uzlu, po vzoru urozených pánů Anduru. Pocházel z dobrého rodu.

Když se šel mýt, zahlédl Vanye v kádi svůj obraz, a zděsil se. Jeho obličej byl potlučený, plný šrámů a podlitin. S břitvou se během posledních několika dnů vůbec nesetkal, proto jeho bradu pokrývaly rozježené chomáče vousů. Vlasy, které nejraději nosil krátce střižené, mu nyní dosahovaly téměř až k ramenům, protože neměl během jejich cesty čas si je upravit. Dříve mu je na svém místě obvykle přidržovala přilba nebo čepice. Nyní mu ale neustále padaly do tváře a zakrývaly tak oči. Nechal je tak, jak byly, jen z očí si je odhrnul. Alespoň, pomyslel si vesele, mi zakryjí modřiny. Věděl, že je tak nosívají Hiuvové a tento jejich způsob na pár dní přejal, přestože se mu to nikdy nelíbilo. Vesele se tomu zasmál, ale jakmile si vzpomněl, co ho čeká, zase ochladí.

Roh shromáždil všechny své zbraně a pečlivě je prohlížel. Nejvíce pozornosti věnoval velkému andurskému luku. Jeho třetiva, napjatá pevně jako struna, dávala jen nejasnou představu, kam asi mohou doletět Rohovy zelené opeřené šípy.

Vanye měl za opaskem připevněný svůj Meč cti. Mimo něj ještě nesl sekýru a velký nůž, to vše si chtěl později připevnit k sedlu. Když spatřil, s jakým zalíbením se Roh zaobírá lukem, jen se v duchu usmál. Je to přece jen domácí tvor, pomyslel si, neumí užívat nic jiného, stejně jako všichni vesničané.

Když přišli později k místu, kde podupávali jejich koně, potichu zaklel. Uviděl Rohovu černou klisnu, zvíře sice statné a krásné, ale zdaleka viditelné. Došlo mu, jaké potíže by mohli díky ní mít, ale neříkal nic. Raději se vyhoupl do sedla koně určeného pro něj. Byl to statný kůň, hnědočervené barvy, jen s jednou bílou skvrnou na čenichu. Ve chvíli, když přehazoval přes sedlo koně nemocnou nohu a ozvala se bolest, zaklel ještě jednou. Ale musel to vydržet.

Když se pak usadil pohodlně v sedle koně, odhrnul si vlasy z očí a pátravě se rozhlédl kolem sebe. Spatřil, jak se k němu řítí skupina jezdců.

„Rohu!“ vykřikl, aby upozornil na blížící se nebezpečí. Bylo jasné, že rokování Hiuů s bahenními lidmi skončilo a oni postřehli, co Roh se svou skupinou chystá. Samozřejmě chtěli zabránit tomu, aby jim Vanye, kterého tolik nenáviděli, zase upláchl. Pár Hiuů se tedy řítilo na ně, mávající svými meči. V mžiku byli v sedle i ostatní Fwarovi muži a rozjeli se tryskem po cestě vedoucí z tábora pryč. Několik jich ale vjelo mezi ně a způsobilo tak neskonalý zmatek. Ve slunečních paprscích se jen blýskala ostří mečů, kterými obě skupinky mávaly nad hlavou. Hiuové nyní byli tak zaneprázdněni tím, aby uchránili své životy před Fwarovými muži, že zapomněli na pronásledování těch ostatních, kteří co nejrychleji ujížděli za ohradu vystavěnou ze zahrocených kůlů. Fwar a jeho lidé viděli příjezd Hiuů a slyšeli jejich nenávistný řev. Co nejrychleji bránu otevřeli a nechali projet všechny bahenní lidi. Pak ji ihned zavřeli a ujížděli dále, nestarajíce se o další osudy těch, kteří zůstali za ní. Projížděli mezi bahenními lidmi, sice klidněji, ale ostřížím zrakem sledovali každé šustnutí. Lidé z bažin je sice sledovali nenávistnými pohledy, ale jejich primitivní zbraně jim nedovolovaly žádný odpor. Stačilo, aby se ve slunci zablyštěly jejich meče, a tahle chátra zdřevěněla strachem a rozutekla se ve všechny strany.

Vanye se ohlédl zpět, ale neviděl už ani stopu po boji. Ani kolem sebe neviděl nic, co by naznačovalo přítomnost někoho cizího.

„Hetharu už ví, že jsme odešli,“ zastavil svého koně Roh. „Udělá vše pro to, aby nás dostal. Bude nás pronásledovat.“

„To si nemyslím,“ odporoval mu Vanye. Znovu se ohlédl přes rameno a přehlédl černou řadu šihujských jezdců, kteří se vraceli zdecimovaní zpět. Uvědomil si, co se mohlo stát, kdyby Roh nebyl tak prozíravý a nesjednal jejich doprovod, Fwara se svými muži. Nic

už neřekl a pustil z hlavy poslední myšlenky na léčku, do které by mohl upadnout. Pro něj bylo nejdůležitější, aby žil, a to se mu prozatím dařilo. Začal raději myslet na něco jiného, než na vlastní život.

Mirrind, smutně uvažoval nad tímto slovem, *Mirrind a celá tato země*.

Kapitola 10

Nejdříve jeli tryskem, ale jakmile si byli jisti, že tábor i s Hiuy nechali daleko za sebou, popustili koním uzdu a nechali je, aby šli svým vlastním tempem. Než se setmělo, zastavili a rozbili tábor, zatím ještě bez ohně, který by je lehce mohl prozradit. Vanye jen těžce sklouzával s poraněnou nohou ze sedla. Musel se držet ve směru k brodu řeky Narn, přidržovat své výstroje a dělat to velice opatrně a pomalu. I když se mu to podařilo, noha ho velice bolela a on by si nejraději lehl, aby jí ulevil od další chůze a stání. Musel se ale ještě postarat o svého koně, a tak vzal jeho uzdu, stejně jako svou výstroj, a vlekl se přes tábor ke stromům, kde bylo možno koně uvázat. Musel projít hloučkem Fwarových lidí, ale to se obešlo bez jakýchkoli potíží. Sklopil jen hlavu a sledoval zem, aby nedošlo k dalším hádkám nebo urážkám. Věděl, že by se jen tak lehce neovládl. Pomyslel si, že jestli na něj někdo z nich vztáhne ruku, zabije ho. Pak ale tento nápad sám zavrhl jako šílený. Snese i to, když do něj jeden z mužů strčil a dal mu příkaz, aby se postaral i o jeho koně. Vzal jeho uzdu, s hlavou stále sklopenou, tak, jak mu Roh radil.

Když došel až k místu, kde Roh seděl, mrštil svými věcmi o zem v gestu, které prozrazovalo, jak moc se musí ovládat.

„Chci si vyměnit šaty,“ řekl mu. Necítil se v těch, do kterých se před cestou převlékl, podobných těm, které nosili Hiuové, dobře. Navíc velice dobře poznal, že to jsou šaty jejich sloužících.

„Dobrá, dělej, jak myslíš,“ přijal jeho rozhodnutí bez námitek Roh. Vanye si v rychlosti svlékl šaty a stál tam chvíli pouze v krátkých šiuhjuských jezdeckých kalhotách. Chtěl si obléknout plátěnou košili a na ni ještě drátěnou, ale zranění na rameni mu to znemožnilo. Přehodil proto přes sebe jen teplý kabát proti chladu. Pak se připojil k ostatním mužům, kteří seděli na zemi a debatovali.

„Musíme pořádně prohledat celý prostor před námi,“ říkal právě Fwar. „Bezpochyby tam budou čekat šiuhjští jezdci, i když...“ odmlčel se na chvíli, „je docela možné, že se vrátili zpět do svého tábora a dál za námi už nepůjdou. Ale i kdyby tomu tak bylo, s jistotou to v

žádném případě nemůžeme říct, a riskovat další setkání s nimi by bylo šílenství.“

Všichni souhlasně přikyvovali a Fwar se ohlédl po přicházejícím, kulhajícím Vanyovi. Špičkou boty mu podtrhl nohu a Vanye se skácel k zemi. Na chvíli měl pocit, že bolestí omdlí, ale pak se ho zmocnila zuřivost, která bolest přehlušila. Vyskočil na nohy tak rychle, jak mohl. Ale Fwar už tam stál, připravený, s mečem v ruce a s planoucím nenávisným pohledem. Než se mohlo něco stát, vyskočil Roh.

„Udělej to ještě jednou,“ řekl Vanyovi, který ho zprvu nechápal, „a já ti vlastnoručně setnu hlavu.“ Vzápětí však Vanye pocítil jeho konejšivý dotek na paži.

„Uvědom jsi, kým jsi. Má trpělivost není nekonečná a pokud by se to ještě jednou opakovalo, že se postavíš svobodnému muži, pak tě vydám Fwarovi.“

Chvíli s Vanyem ještě lomcoval vztek, pak ale pochopil a sklonil hlavu, ukazuje tak jako správný ílit své sebeovládání. Pak se, s hlavou skloněnou, posadil beze slůvka odporů. To Hiuy rozveselilo. Snažil se neposlouchat jejich bouřlivý smích, který prolomil napjaté ticho.

„Je to přece jen ílit,“ řekl Roh. „Možná si vzpomínáte... je to jen Morgainin sluha, nic víc. Není to svobodný člověk. Kdysi prolil krev, a proto podle andurských zákonů už nikdy nebude svobodný. Nyní je sluhou a navždy jím zůstane. Nebo bys ho raději zabil? A ztratil tak naši jedinou naději na přežití? Je to jen tvá volba, ale nezapomeň, že ve hře jsou i naše životy. Jestli ho zmrzačíš nebo zabiješ, nebudeme mít žádného průvodce. Nikoho, kdo by znal bezpečnou cestu. Hetharu je vzadu za námi. Takže: jak se rozhodneš?

Já znám tajemství Bran, které může zajistit bezpečnost v této zemi i tobě. Tajemství jehož síla je větší, než si Hetharu dokáže vůbec představit. Nyní sloužíš mně, a proto se Hetharu bojí nás obou. Teď mě pozorně poslouvej. Řeknu ti, co vede Hetharua na této cestě, proč proti nám použil zbraní - a tak by udělal, i kdyby někoho z vás potkal na zpáteční cestě.

Hlavní příčinou je to, že měl možnost vyslechnout tohoto muže. Proto ví dost, aby se bál, že se mi dostane do rukou. Ví, že já spolu s tímto mužem můžeme zničit Ghály a získat tak vládu nad celou touto zemí.“

Nastalo mrtvé ticho. Všichni muži se shromáždili okolo a naslouchali Rohovým slovům. Vanye sklopil zrak a držel hlavu v dlaních, ale jeho ruka ležela pohotově připravena na jílcí meče.

„Jak?“ otázal se Fwar.

„Protože tento muž zná tajemství lesa, lidí a jiných bytostí, kteří v něm žijí. Ghálové Morgain dosud nenalezli. My to ale s jeho pomocí můžeme dokázat. Přivede nás nejen k ní, ale i k její zbrani. A my tak získáme absolutní vládu nad Branami. Vy jste to už zkoušeli, ale bezvysledně. Zůstali za vámi jen zničené vesnice. S takovou obrovskou silou si ale budeme moci určovat podmínky, a Ghálové budou muset poslouchat.

Oni tohle všechno vědí, proto budou riskovat všechno, aby nás zastavili. Vědí, že by je tento muž mohl zničit. Ale on je naší jedinou nadějí. Proto na něj nikdo, nikde nevztáhne ruku. Slíbil jsem mu, že když nám pomůže, zachovám jeho život i svobodu. Ghálové z něj nic nedostali. Mě ale poslechně, protože ví, že já své slovo dodržím.

Nyní se naše plány zdají příliš ohromné, příliš vzdálené. Ale my to dokážeme. Vezmi proto rozum do hrsti a chop se příležitosti, která se ti naskytla. Jen tak přežiješ. Ale jestli zůstaneš se mnou a vztáhneš na něj ruku, pak zbytek života strávíš bez ní. Je pro mě příliš důležitý.“

„Vždycky nebude,“ řekl někdo z okolostojících.

„Moje slovo,“ okřikl toho muže Roh, „platí a já ho dodržím stejně jako i ty, Derthu. Takové nápady pusť z hlavy.“

Ozvalo se souhlasné zamručení. Derthovi se Rohova slova příliš nezamlouvala, ale pak přikývl.

„Čtyři dny,“ řekl jim Roh, „a budeme mít vše, co budeme chtít. Chci po vás tak moc?“

„Tak dobře,“ řekl Fwar náhle a všichni kolem s ním souhlasili. Táborem se nesl křik, kterým si navzájem líčili, co udělají s Ghálem, až získají vládu nad Branami.

Vanye těžce polkl a vzhlédl k Rohovi, který si k němu přisedl. Chvilí nikdo z nich nepromluvil.

„Nebolí tě nic?“ zeptal se Roh. Zavrtěl opakovaně hlavou a s neklidem, který se ho zmocnil, sledoval Roha. Takto asi nyní bude i během jejich další cesty. Roh přece nemůže čekat, že mu Vanye vrátí sebedůvěru. Rohova ruka se dotkla Vanyovi paže. „Měl by ses alespoň trochu vyspat, bratranče.“

Vanye přes sebe přehodil kabát, lehnul si a pokoušel se usnout. Podařilo se mu to v celkem krátké době.

Roh jim zatřásl uprostřed noci. Vanye otevřel oči a už zůstal bdělý, zatímco Roh se otočil na bok a klidně usnul, přesně podle jejich dohody.

Vše, co Vanye kolem sebe slyšel, bylo tiché oddychování spících mužů a občasné zaržání koní. Byla to snad nejzvláštnější kombinace zvuků, jakou kdy slyšel.

Při první známce rozbřesku tábor pomalu vstával. Strážci kolem něj se ztráceli v paprscích vycházejícího slunce. Vanye poznal, že mezi Rohovými lidmi není příliš laskavosti. Každý se staral sám o sebe. Kdyby snad nějaký z nich zaspal, Vanye věřil tomu, že by se nenašel nikdo, kdo by jej probudil. A tak by asi zůstal sám zapomenutý uprostřed divokého Shatanu.

Vanyovy údy byly zkřehlé ranním chladem, a tak raději hned vstal, aby se trochu rozhýbal. Všude kolem něj vstávali muži a sedla-li své koně, proklínajíce šero a chlad. Vanye viděl, že si Fwar obléká na svůj oděv ještě drátěnou košili. Zřejmě čekal, že by po cestě mohly nastat problémy, a chtěl být připraven na všechno. Vanye přejel rukou po své košili z drátěných kroužků a nasadil si helmu na hlavu tak, aby mu přidržovala vlasy, které mu jinak padaly do obličeje.

Roh láskyplně držel své dvě dýky a šihujský meč.

„Opatruješ ho tak dlouho a tak pečlivě,“ řekl mu Vanye, když k němu došel. Roh k němu vzlhl s bolestí v očích. „Strašně nerad tě ponižuji před ostatními.“

„Já vím,“ odpověděl Vanye s pochopením. „Je to kvůli odvrácení pozornosti.“

„Ano, odvrácení pozornosti,“ opakoval po něm Roh bezmyšlenkovitě a zašklebil se. Pak se usmál, což u něj nebylo tak časté, a vrátil se ke svému koni.

Vanye posbíral své zbraně v místě, kde spal, a šel se podívat na svého koně. Cestou musel projít zástupem Hiůů, vedle kterých nyní bude pár nocí spát a pár dní s nimi cestovat. Nenechali si ujít ani jednu příležitost, jak by mu dali najevo, jaký vztah k němu mají. Vanye sklonil hlavu a díky jejich poznámkám znovu dostával vztek. Bylo mu jasné, že ho chtějí vyprovokovat k projevům nepřátelství vůči sobě samým. Aby pro něj přestala platit ochranná Rohova ruka a oni si s ním mohli udělat, co chtěli.

V Morgaininých službách bylo všechno jiné. Už od samého začátku, ať už to bylo jakkoli na dalších cestách těžké. Náhle mu v mysli vytanul její obraz a začal vzpomínat na různé chvíle prožité v její blízkosti. Její obličej, vlasy, její hlas, jemnost, s jakou se na něj obracela, to vše v něm vyvolávalo další a další vzpomínky.

Musel věřit tomu, že není mrtvá. Neměl povinnosti k nikomu jinému na celém světě. A k těmto mužům už vůbec ne.

Jen víra, že se s ní opět setká a vše bude jako dřív, ho udržovala na nohou.

„Pane,“ řekl někdo a ukázal směrem k Bráně. Tam, až u samého horizontu, bylo vidět další záře, jako by opět svítalo. Záře rudější a jasnější než poprvé.

„Oheň,“ šeptali si mezi sebou.

Roh na to chvíli mlčky zíral, ale pak na ně kývl, aby se opět pohnuli z místa. Šmouhy kouře po obloze byly patrné až když se úplně rozednilo. Brzy je však rozfoukal lehký vítr.

„Muselo to být někde u horní části řeky,“ domýšlel se Roh. „Měli jsme štěstí, oheň nám mohl pěkně zavařit. Kdyby jej hnál vítr, byl by za chvíli i tady.“

„Víc než oheň mne v tuhle chvíli znepokojují Hetharuovi jezdci,“ řekl Vanye. „Ti tu mohou být o mnoho rychleji.“

Ještě jednou se ohlédl po ohni, ale jediné, co spatřil, byla Fwarova zlostná tvář. Ostatní se tvářili nezúčastněně a o okolí se starali tak pramálo jako Hetharu sám.

Vanye se znovu otočil a promluvil pár slov s Rohem, znovu se přesvědčil, jak málo přátelství je mezi nimi. Dobře viděl Fwarův divoký pohled upřený na Rohova záda.

Když sesedli z koní, aby si odpočinuli, postaral se Vanye o svého i Rohova koně tak, jak by to byl udělal pro Morgain. Hiuvové se mu v denním světle zdáli až neuvěřitelně klidní. Vrhali po něm pouze výhružné pohledy a Fwar na něj jedenkrát v děsivém úsměvu vycenil zuby. „Jen počkej,“ řekl mu výhružně. To bylo vše. Vanye poznal, že hlavní nebezpečí číhá na svůj vhodný čas, který teprve přijde.

Fwar je muž, pomyslel si Vanye, který asi těžko někomu uvěří. Má v sobě něco zvláštního, stejného, jako má Roh.

Během rána a dopoledne přešli dvě řeky. Mířili na severovýchod a v tom směru také přebrodili Narn. Vanye trochu pozměnil jejich

směr a nyní jel v čele, spolu s Fwarem, Rohem a Trinem, tempem, jaké mu vyhovovalo. Někde tím směrem ležel tábor Hetharuových mužů.

Slyšel Rohovu rozmluvu s Hiuy, ale raději se do jejich rozhovoru nezapojoval. V této chvíli byl v napětí, aby Fwar ani nikdo další nepoznali, kam to vlastně jedou. Snažil se chovat tak nenápadně, jak to v jeho situaci bylo možné. S hlavou skloněnou k hrudi, číhal na chvíli, kdy jejich pozornost poleví, a on bude moci použít své zbraně.

Pokusil se v sedle trochu spát, na dlouho se mu to však nepodařilo. Byl rád, alespoň měl nejnovější informace o tom, jakými příkazy se řídili.

„Jezdci!“ ukázal paží náhle Trin.

Vanye vzhlédl a upřel pohled tím směrem. Srdce mu začalo bušit prudčeji a on ostře začal přehlížet horizont.

„Tím směrem je někde šihujský tábor,“ řekl Rohovi, „ale oni dosud nemohou vědět, že jste se s Hetharuem rozkmotřili.“

„Znají ho dost dobře,“ řekl rychle Fwar, „aby jim došly všechny souvislosti. Vanye, honem si obleč toto.“

S těmito slovy si vysvlékl starou halenu a podal mu ji. Vanye si sundal přilbu a nechal si na hlavě jen čapku, vlasy volně rozpuštěné kolem tváře. Oblékl si halenu a v duchu jím znovu zalomcoval vztek z urážek, které si Fwar vůči němu nikdy neodpustil. Jediné, co mluvilo pro něj, bylo jeho příbuzenství s Rohem. Věděl, že Roh je blízký příbuzný jeho matky, ale také věděl to, že výsměch není to pravé, co by dělalo čest klanu Chyů nebo Rohovu domu.

Fwarovi jezdci kolem něj utvořili uzavřenou bariéru. Nikdo z nich nebyl tak vysoký jako on, proto se v sedle snížil, jak jen to šlo. Jezdci k nim přijížděli tak rychle, že se pod kopyty jejich koní země měnila v prach.

„To jsou muži ze Sotharova tábora,“ zamumlal někdo po Vanyově levici. „Shien se svými lidmi.“

Roh a Fwar jeli v čele, aby se s nimi střetli jako první, a během jízdy se radili, co udělají. Přijíždějící muži zpomalili a oni zpozorovali tři jezdce, kteří jeli v jejich čele.

Jeden z nich byl skutečně Shien. Vanye jasně poznal mladého Ghála a děkoval nebesům za vzdálenost, která je dělila. Koní se zmocnil lehký neklid, třebaže se v tuto chvíli zdálo ještě všechno v

pořádku. Pak vzduch prořal Shienův strohý příkaz, aby se otočili a jeli dál společně s jeho muži pod jeho velením, do jejich tábora.

„Uhni mi z cesty, Shiene,“ začal výhružně Roh. „Bráníte nám v jízdě.“

„Být vámi, nepospíchal bych. Brzy přijedete k lesu a ten skrývá mnohá tajemství. Tví muži nejsou ztraceni, ale ty ano. Nic neodchází z tohoto lesa živé. A já mohu použít síly, abych vás zastavil. Příliš riskuješ, Rohu.“

Jeho ruka nervózně vytukávala pár taktů na kůži koňského hřbetu.

„Uhni mi z cesty,“ opakoval Roh znovu.

Shien ho pozorně sledoval, vyděšený jeho vyzývavým pohledem. „Ty jsi šílený.“

„Odjed'te, nebo budu velice nepříjemný.“

Shien otočil svého koně a jeho muži udělali totéž. Rozjeli se tryskem ke zbytku jezdců, který na ně čekal opodál. Jejich brnění zářila ve slunečním svitu, stejně jako se blýskaly hroty jejich kopí.

Roh pobídl svého koně, Fwar a Trin vedle něj a jejich skupina je následovala. Míjeli šihujské jezdce z boku, pak už je měli za svými zády. Šihuové je sledovali bez pohnutí. Vzdálenost mezi nimi se zvětšovala, ale Roh je pobízel do ještě většího cvalu, ve kterém zůstali, dokud koně mohli. Vydrželi toto tempo až do tmy, kdy zastavili a sklouzli ze sedel.

Fwar chtěl okamžitě po Vanyovi, aby mu vrátil jeho halenu. Vanye tak udělal a postaral se o svého i Rohova koně. Muži si opět neodpustili uštěpačné poznámky na jeho adresu. Vanye se však od nich odvrátil a šel se posadit zpět k Rohovi, kde s ním seděl i Fwar. Když ho uviděl přicházet, vyskočil a chytil ho bolestivě za loket.

„Ty jsi náš průvodce, že? Tak co myslel Shien tím nebezpečím skrytým v lese?“

Vanye s odporem setřásl Fwarovu ruku. „Ano, existuje určité nebezpečí,“ nebránil se otázce, jen opatrně volil slova. „Nebezpečí, jako kdekoli jinde v lese. Ale já jsem schopen vás jím provést.“

„Provést čím?“

„Ghály.“

Fwar se zarazil a podíval na Roha. „Morgain má spojence,“ přikývl Roh na pravdivost Vanyových slov.

„A on že je schopen nás před tím ochránit? Nevěřil jsem mu nikdy, není důvod, abych mu uvěřil teď.“

„Pak jsi ve velice špatný situaci,“ naklonil se k němu Roh. „Z jedné strany Hetharu, z druhé Shien a před tebou les, do kterého nechceš vejít, protože jej nepokládáš za bezpečný.“

„Chtěl bych s tebou mluvit o samotě,“ promluvil Fwar k Rohovi. „Odejdi, Vanye. A ty, Trine, na něj zatím dávej pozor.“

Vanye vstal a opustil je. Trin ho okamžitě chytil za paži a vedl jej směrem od nich. Na místo, kde odpočívali oni.

Tam se zastavili. Bylo vidět, jak spolu Fwar a Roh rozmlouvají, dvě šedivé siluety střídavě se k sobě naklánějící a živě gestikulující. Vanye je chvíli sledoval a pokoušel se něco z jejich rozhovoru zachytit, ale brzy to vzdal. Byli příliš daleko. Otočil svou hlavu na opačnou stranu a pokoušel se nevnímat svého hlídače.

„Sedni si,“ řekl mu Trin a on tak udělal. Trin stál nad ním a z výšky na něj výsměšně pohlížel.

„Dostaneme tě od něj, dřív nebo později, a pak uvidíš...”

Neměl, co by na taková slova odpověděl. Pokoušel se ho neposlouchat dál, ale Trin zašeptal přímo do jeho ucha.

„Nás je třicet sedm, dost proti jednomu, a každý s tebou má nevyřízený účet.“

Když stále nic neříkal, kopl ho Trin do nohy. Vanye ho chytil a trhl s ním. Trin se zapotácel a s výkřikem spadl na zem. Několik mužů se mu vrhlo na pomoc a postavilo se Vanyovi do cesty. Začal kolem sebe rozdávat rány pěstí, kopance, ale bylo jich na něj příliš mnoho. Stiskli ho tak pevně, že se nemohl ani pohnout. Několikrát ho udeřili pěstí do břicha, aby se tolik nevzpíral, a dovedli ho k Rohovi.

„Pokoušel se utéct?“ ptal se, protože vše se seběhlo tak rychle, že neměl možnost postřehnout, co se děje.

Vanye nic neodpověděl. Z toho, co na Roha vykřikovali jeho muži, bylo jasné, že zkusil.

Roh sevřel pěst a udeřil jej do břicha, ne tak silně, jak by Vanye od tak obrovského muže čekal.

„Pusťte ho!“ tak zazněl jeho rozkaz, a i když se to mužům kolem nelíbilo, s tichým protestováním tak udělali.

Roh se na něj chvíli díval, pak se obrátil a odcházel pryč. Vanye chvíli vyčkával, pak se vydal za ním. Fwar ho chytil za ruku a prove-

dl jej hloučkem zuřivě vyhlížejících Hiuů. Žádná ruka se ho nedotkla. Jen Trin zaklel, ale toho si vzal Fwar stranou a chvíli mu něco vykládal. Když se oba vrátili, Trin vypadal už mírněji. Celý tábor se zklidnil.

Vanye se rozhlédl kolem sebe, překvapený tou nenadálou změnou. Pak pohlédl na Roha, který se hned otočil jinam a dělal, že usíná.

Kapitola 11

Vyjeli opět ještě před rozbřeskem. Plné denní světlo je zastihlo již v sedlech koní. Před nim se táhl tmavý obrys Shatanu.

Během dne napětí ve skupině povolilo. Všichni spolu začali vzájemně rozmlouvat, jako by se nic nestalo.

Vanyovi došlo, co jim Roh asi slíbil. Jeho samotného, po úspěšném zakončení této cesty, by klidně obětoval. Ale nevěděl to jistě a netroufal se na to zeptat.

Fwar jel, jako vždy, po jeho boku. Vanyovi opět začala v hlavě hlodat myšlenka na útek. Říkal si sice, že je šílenstvím po včerejší zkušenosti na to opět myslet, ale nic to nepomohlo. Neustále se zmenšující vzdálenost mezi nimi a Shatanem ho také znepokojovala. Na rozdíl od ostatních totiž dobře věděl, co je tam čeká.

Pokusil se ohnout zraněné koleno, ale nepříliš úspěšně. Odhadl, že s takovýmto zraněním a se svým koněm by na útěku neměl nejmenší šanci. Jet plnou největší rychlostí v bludišti plném kořenů plazících se po zemi a v husté tmě nepostřehnutelných, navíc zraněný, bylo prostě nemožné. Musel by jít pěšky a s poraněnou nohou by mu trvalo velmi dlouho, než by se dostal z lesa, pokud by se z něj ovšem vůbec dostal.

Roh mu stále nechal roli průvodce, dokonce i po Fwarově varování, poukazujícím na Shienova slova. Blízkost podmračené Fwarovy tváře způsobovala, že kolem nich vládlo ticho. Jen vzadu za nimi si občas někdo s někým vyměnil pár slov.

Odpoledne na chvíli zastavili a sesedli z koní. Uvázali je na dlouhá lana, aby se mohli trochu napást dlouhé trávy, která zde hustě rostla. Sami se do ní svalili a pojedli a popili, každý to, co měl. Nevybalovali nic, co by je zdržovalo opětovným zahalováním, nebo co by mohli během další cesty postrádat a nikde už to nemohli doplnit.

Několik, mužů z dlouhé chvíle začalo házet noži do dřevěného kůlu. Přidávali se k nim stále další a další, až se ze všeho stala hra, kterou provázely vzteklé výkřiky i výbuchy smíchu. Kůl pro ně nyní představoval Ghála a oni s divokou radostí proti němu stále vrhali

nožem. Jejich ryk sílil a poznámky se stávaly čím dál víc obhroublejšími.

Roh seděl na zemi, v místě, které si vybral tento den na spaní, a s vážnou tváří to pozoroval. Jeho pohled občas sklouzl na Vanya, ale když se jejich pohledy setkaly, rychle jím zase uhnul.

Pak náhle vstal a silně stiskl Vanyovo rameno. Ten se otočil a chtěl zamířit pohledem nahoru, ale zrak mu uvízl mezi nohama koní, kde se v dáli zvedalo mračno prachu.

„Myslím, že bychom měli jet,“ vzhlédl teď už k Rohovi, „nebo budeme mít návštěvu.“

„To určitě,“ zbystřil pozornost Roh a také on pozorně sledoval obzor.

Ani jeden z nich nebyl na pochybách, co to znamená. Hetharu. Hetharu a jeho jezdci. A v těsném závěsu za ním šihujská banda.

Fwar zaklel a hnal své muže ke koním. I když je vyrušil uprostřed hry, což zpočátku nesli s nelibostí, velice rychle pochopili, co se děje a v okamžiku byli v sedlech. I Vanye se vyšvihl do sedla s rychlostí, jakou by ani neočekával.

Nyní už se masa jezdců přiblížila natolik, že mohli rozlišit i jednotlivé postavy. Obě skupiny se nyní spojily a řítily se přímo k nim.

„Ten prach, který zvířili, bude vidět až ze Sotharuova tábora,“ zaklel Fwar. „Leží nedaleko odsud.“

Roh neodpověděl. Namísto toho pobídl svou černou klisnu. Celá skupina ho chvatně následovala. Všichni pobízeli své koně k co možná největší rychlosti. Používali i ostruh a biče, neboť věděli, že jde o život.

Vanye poznal hned zpočátku cesty, že jeho zvíře není z těch nejlepších. Po celou dobu se o něj však pečlivě staral a teď doufal, že mu jeho péči vrátí. Držel se vzadu. V této chvíli nebylo důležité jet jako první, ale neztratit zbytek jezdců kolem sebe. Držet zvíře v houfu ostatních pádících koní.

Ghálové je však pomalu, ale jistě doháněli. Vanye se ohlédl. Viděl už mezi zvířeným prachem cesty odlesky jejich brnění ve slunečním světle. Nebojácně sklonění v sedlech, ochotni své koně třeba uštvat, jen aby je dohnali.

Rohův kůň běžel velmi rychle a jen několik Hiuů bylo schopno udržet s ním krok. Vanye vedl svého hnědáka poněkud stranou cesty, takže si tím zkrátil trasy. Předjel tři Hiuy, ačkoliv tempo své jízdy

nezměnil. Nervózně se kousal do rtů a v prstech křečovitě svíral uzdu.

Další mračno prachu se zvedlo teď nikoli za nimi, ale na východě.

Hiuové už nové nebezpečí zpozorovali také. Svědčily o tom jejich varovné výkřiky a ještě naléhavější pobízení koní. Ti už však téměř klesali vyčerpáním.

Vanye zaslechl dusot kopyt bezprostředně za sebou. Podařilo se mu ohlédnout a uviděl jednoho z bahenních lidí, jak se za ním rítí s divokým výrazem v obličeji. Sklonil se ještě více než byl a snažil se hnát svého koně ještě rychleji. Ten však vypadal velice vyčerpaně.

Zvířeti brzy došly i poslední síly a zůstával stále více a více pozadu. Vanye zaklel. Kuršané, k nimž přece také patřil, velmi milovali koně, a tak jej velmi bolelo, že musí svého hnědáka tak urputně štvát. Je to určitě Rohova vina, Rohova lhostejnost, pomyslel si. Jen on mohl být tak zlomyslný a bezcitný k němu i ke zvířeti.

Kam oko dohlédlo, všude kolem se rozkládal les. Snášelo se na ně krupobití šípů, naštěstí nepřesně mířených. Vanyův kůň se stále více opožďoval za ostatními.

„Hai,“ vykřikl na zvíře a stiskl pevně jeho slabiny. To se vzepjalo a vystartovalo kupředu. Rozdíl mezi ním a těmi vpředu se začal rychle zmenšovat. Vanye se v sedle ještě více přikrčil a znovu zvíře pobídl. Les se jim přibližoval závratným tempem. Teď zmizel v jeho zeleném stínu Roh, brzy po něm Fwar i Trin. Další je následovali. Vanye viděl, jak ve zmatku jeden z jezdců ztratil rovnováhu a spadl z koně na zem. Jeho kůň běžel dál a o svého pána na zemi se nestaral. Pro něj to však znamenalo rozsudek smrti.

Vanye to viděl, ale ani ho nenapadlo, že by mu mohl nějak pomoci. Měl dost práce sám se sebou. Ještě jednou pobídl koně pod sebou.

„Pojď,“ zašeptal si spíše pro sebe než ke koni. Zvíře běželo, seč mu síly stačily. Navzdory tomu, jak vypadalo zbědovaně, Vanye letěl po cestě jako vítr a brzy za sebou nechával ostatní jezdce. Mnozí se otáčeli za sebe, na cestě však zatím nebylo vidět žádné z pronásledovatelů. Někdo opět vykřikl, ale Vanye se neohlížel. Kůň, na jehož hřbetě seděl, supěl jako kovářské měchy. Jeho nohy v šíleném běhu bleskurychle kmitaly, i když se chvílemi jakoby roztrásl vyčerpáním. Vanye to zřetelně cítil v nohou, jimiž svíral břicho koně. Snad

proto, aby povzbudil spíše sebe, nežli svého hnědáka, k němu neustále promlouval. Jako by mu kůň, navíc tolik vyčerpaný, mohl rozumět.

Stále se jim dařilo udržovat svoji rychlost. Brzy za sebou nechali Roha i ostatní. Stočil koně na cestu, která vedla podél říčního koryta. Voda v něm dosahovala stěží koním po kolena. Věděl, že někde tudy by měla vést cesta, jenž ho zavede hlouběji do Shatanu. Nemyslel teď na to, že tam číhají harilové. Ohrožení ze strany Hetharua a Shi-ena bylo nyní bezprostřední. Po krátkém bloudění cestu našel a vydal se po ní vzhůru. Přitáhnul koni lehce uzdu a zmínil jeho tempo. Stíny se začaly prodlužovat v nastávajícím soumraku.

Vanye se v sedle otočil a podíval se za sebe. Spatřil Roha, Fwara i Trina. Jeho oči se setkaly s očima Fwarovými a Vanye poznal, že bojuje o život. Přikrčil se, aby se alespoň trochu kryl před dopadajícími šípy. Jejich výkřiky ho poháněly stále vpřed, za sebou slyšel neustávající dunění kopyt. Cesta se vnořila mezi stromy. Vanye chtěl pobídnout zvíře ke skoku přes padlý kmen, který ležel v cestě, ale kůň byl se silami u konce. Zarazil se před překážkou a odepřel svému jezdcovi poslušnost. Vanye to očekával, proto se v sedle napřímil, aby získal rovnováhu a zároveň v tomtéž pohybu tasil meč.

Fwar svého koně zarazil těsně za ním, s mečem již obnaženým. Vanye uskočil před jeho koněm a ohnal se po něm mečem. Fwar jeho útok lehce odrazil a seskočil z vyděšeného koně. Stáli proti sobě, meče v rukou a měřili jeden druhého. Náhle Fwar vykřikl a t'al mečem Vanyovi těsně kolem hlavy. Jakmile zaslechl svist ostří protínajícího vzduch, pohotově uskočil a dostal se Fwarovi do zad. Z tohoto místa mu zasadil smrtelnou ránu. Fwar jen zachroptěl a pomalu se svezl k zemi pod kopyta svého koně.

Vanye zůstal na cestě sám, ušaslý rychlým během událostí. Z jeho strnulosti ho však vyrušil jezdec, který se náhle vynořil zpoza stromů. Okamžitě pochopil, co se zde odehrálo. Tasil meč a vyrazil směrem k Vanyovi. Ten jen taktak stačil uskočit a přitom zoufale máchnul mečem. Nepochopil, jak se mohlo stát, že hlava jeho soka se ocitla právě v dráze jeho meče. Padl ranou, která zasáhla zezadu jeho krk. Vanye se raději nedíval, zda ještě žije, neboť se zdálo nepochybné, že nikoli. Co nejrychleji nasedl na koně a ujížděl pryč.

Opět za sebou uslyšel dusot kopyt. Otočil se a spatřil Roha, přikrčeného v sedle svého koně. Shora se na ně sneslo mračno šípů, oni ale uháněli dále, naštěstí oba nezraněni.

Vanye vedl svého koně stále do svahu. Obratně se přitom vyhýbal stromům, které mu neustále křížily do cesty. Černá klisna s ním stále držela krok.

Vanyův kůň dosáhl vrcholu kopce. Tam zastavil, vyčerpaný a zběsile funící. Byl u konce svých sil. Vanye lehce sklouzl z jeho sedla a přerízl tkanici, která poutala jeho věci k sedlu. Poplácával zvíře po krku a děkoval bohu za uplynulé okamžiky, kdy se vzepjalo ke svému životnímu výkonu. Roh, který sem dorazil jen o chvilíčku později, sledoval Vanyovo počínání, co dělá a pak ho ve všem napodobil, i když jeho klisna by byla schopna pokračovat.

„Zdá se, že jsme je ztratili,“ vydechl Vanye a obrátil se k Rohovi. Uslyšeli jakýsi zvuk a v polovině pohybu ztuhli. Zvuk se naštěstí začal vzdalovat. Pak nastalo hrobové ticho, které rušilo jen prudké bušení jejich srdcí.

Roh tiše zaklel. Uslyšeli, jak někdo vykřikl, po chvíli další. Všechny zvuky se lesem neuvěřitelně rozléhaly. Někde blízko nich zapraskaly větvičky. Vyděšeně se kolem sebe rozhlíželi, ale po cestě přiběhl jen splašený kůň, bez jezdce. Stále se ozývalo praskání větví, děsivé výkřiky a ržání koní.

Pak náhle zavládlo ticho. Tak nenadálé, že měli pocit, že i houštiny si spolu šeptají.

Vanye pro jistotu stále svíral v ruce meč.

S vlasy sepnutými na zátylku, stál hrdě vzpřímený jako socha. Ze všech stran se začaly ozývat známé zvuky.

„Odhod' rychle na zem svůj nůž,“ přikázal Rohovi. „Dělej, nebo budeme oba v mžiku mrtví.“

Roh se na nic neptal a udělal, co po něm Vanye chtěl. Pomalu a bez jediného zbytečného pohybu. Kolem nich se začaly pohybovat pošlávající stíny.

„Mají otrávené hroty šípů a kopí,“ zašeptal téměř neslyšně Vanye. „A také asi špatnou zkušenost s muži jako jsi ty nebo já. Nehýbej se, ať budou dělat cokoliv.“

Pak velice opatrně udělal pár kroků, až se dostal doprostřed cesty. Tam chvíli počkal, aby pak pomalu pokračoval dál. Neustále se ostražitě rozhlížel kolem sebe, zkoumal každý podezřelý pohyb. Pak

jeho pohled upoutal stín v koruně stromu. Usazený v rozsoše větvi vypadal jako velké hnízdo. Obrovské oči se upíraly přímo na něj.

Pokusil se něco naznačit, podobně jako to dělal Lellin nebo Sezar. Když jeho pokusy nepřinesly žádnou odezvu, rozkročil se a prázdné ruce natáhl před sebe dlaněmi vzhůru. Chtěl, aby viděli, že v ruce nedrží žádnou zbraň.

Pohnulo se to. Pomalu to sklouzlo ze stromu na zem, používaje kmene jako opory. Byl to skutečně jeden z harilů. Teď se vztyčil před Vanyem a pátravě se na něj díval. Vysoký a dlouhonohý. Šišlání se nyní ozývalo všude kolem a provázelo je míhání stínů.

Haril svou výškou Vanya o notný kus převyšoval. Vanye nehybně stál uprostřed cesty. Haril mu položil ruce na ramena. Jeho tenké prsty ho pátravě osahávaly.

Přitom k němu mluvil a sahal na jeho šaty. Z jeho hlasu Vanye cítil zlobu.

„Ne,“ zašeptal a znovu udělal posunek. Přítel, pokoušel se mu naznačit. Nezdálo se, že by to pochopili. Pomalu se otočil, aby se podíval, co dělá Roh. Pokusil se udělat pár kroků směrem k němu, ale nenechali ho volně odejít. Pevně ho chytili a přenesli k Rohovi. Očima se pokoušel je spočítat. Deset, dvacet... stále jich přibývalo. Jejich tváře byly nehybné, oči se zdály bez života, nevnímající.

„To jsou harilové,“ vysvětlil Vanye Rohovi tiše. „Žijí v tomhle lese.“

„To jsou Morgainini nepřátelé?“

„Jsou to nepřátelé všech.“

Tma kolem nich houstla, noc byla tu. Harilů neustále přibývalo, šišlali svými vysokými hlasy jeden přes druhého. Připomínalo to zurčení vody. Možná to byl rozhovor, snad hádka. Ale když se k nim přidaly i stíny stojící opodál, najednou všechno utichlo.

„Amulet,“ vzpomněl si najednou Vanye. „Rohu, amulet. Máš ho ještě u sebe?“

Roh přikývl a pomalu sáhl do kapsy. Když ruku opět vytáhl a rozevřel, na jeho dlani zazářil stříbrný řetízek, na kterém visel amulet.

Jednoho z harilů zřejmě tento záblesk upoutal. Došel svou kolébavou chůzí až k Rohovi a dotkl se amuletu. Tiše si při tom něco mumlal. Pak pohlédl namířil na Roha a na cosi se jej asi ptal. Roh se bezradně díval na Vanya. Ten jen nejistě zvedl paži ve směru, kterým chtěli původně odejít.

Ani toto gesto se nesetkalo s žádnou odezvou. Zkusil proto udělat krok. Nikdo z nich mu nebránil. Udělal další, pak ještě další. Pro každý případ měl meč pohotově připravený. Zkusil udělat několik dalších kroků, teď už rychleji.

Pak se zastavil a podíval se, kde je Roh. Ten stál kousek za ním a dělal totéž co on. Ze strany harilů se to obešlo bez námitek. V lese bylo úplné ticho. Jen odněkud shora se na ně sesypala sprška větviček. Šli stále dál a dál a nikdo jim v tom nebránil. Za chvíli se dostali zpět na původní cestu, do míst, kde se křížila s tokem řeky. Rozhodli se dále jít po břehu lemovaném rákosem. Ze stromů se nyní každou chvíli ozvalo zašišlání každou chvíli. Poznali, že je harilové na jejich cestě sledují.

„Ty jsi měl všechno naplánováno, i naše setkání s nimi,“ kývl hlavou ve směru, kde naposled zahlédl pohybující se stín. „Shien o tom věděl, to o tomhle tenkrát mluvil. Jak jsi mohl...?“

„A co ty jsi chystal pro mě?“ odrazil jeho slovní výpad Vanye. „Já jsem ti nesliboval nic víc než to, že s tebou půjdu, a pak tě dovedu zase zpátky. A s Fwarem to nemohlo dopadnout jinak. Co ode mne tedy ještě po tom všem chceš?“

Roh neodpověděl. Předstíral, že sleduje cestu před sebou, přes kterou se klikatily dlouhé kořeny stromů. Řeka lákala k tomu, aby se napili, ale oni se nechtěli zastavovat, dokud nebudou v bezpečí.

Teprve, když dlouhou dobu nezaslechli zvuky harilů, sešli vyčerpaně k vodě. Vanye hned poklekl na jedno koleno a nabral do dlaní chladnou vodu. Přiložil ruce k ústům a hltavě ji vypil. Roh udělal totéž.

Stíny v lese se pohnuly. Oba vyskočili a hnali se opět dále. Když pak nebyli schopni v cestě pokračovat, na chvíli se posadili, aby si odpočinuli. Pojednou se nad nimi něco pohnulo a opět se sesypala sprška větviček. Kdesi zapraskal kus dřeva, ale zblízka se ozval zvuk, jaký vydává jen lámající se větev. Vanye rychle vyskočil a hnal se dál, Roh v těsném závěsu za ním.

„Proboha, jak daleko s námi ještě půjdou?“ zeptal se Roh. Jeho hlas zněl tiše a vyčerpaně. „Existuje tu místo, kam nepůjdou?“

„Snad...“ pokrčil Vanye rameny. „Snad do rána už budeme venku z jejich lesa.“ Přitom na chvíli polevil v pozornosti a špatně došlápl zraněnou nohou. Zavrával a bolestí se mu až zatmělo před očima. Nejraděj by se vrhl kupředu, aby opravdu zjistil, zda harilové

míní své tiché hrozby vážně. Pak si ale vzpomněl na jejich otrávené šípy a raději si to rozmyslel. Chtěl, aby se rozpomenuli, že on byl spojencem Ghála, před nímž měli takový respekt. Morgain jim přece jasně ukázala obrovskou sílu svého meče. Chtěl, aby se vzpomínka na onu chvíli vynořila tam v jejich hlavách, kde jak doufal, je něco podobného lidskému mozku.

Pak ale Vanye pochopil, že jen díky této vzpomínce jim harilové dovolili odejít. Jinak by se těžko z tohoto lesa vůbec dostali.

Šli stále dál, až jejich cesta vyústila na jinou, širší. Chtěli jít dále po ní, ale sotva ušli několik metrů, shora se na ně opět snesla sprška větviček a šramot kolem dostal hrozivý podtón.

„Musíme zpátky,“ řekl Vanye Rohovi, který by jinak šel bezmyšlenkovitě dál. Vrátili se a pustili se na opačnou stranu, kde je cesta zavedla do lesa ještě hlouběji, než byli předtím.

Vanye se cítil velice vyčerpaný. Náhle se pod ním podlomily nohy a on prostě klesl k zemi, aniž stačil svůj pád zmírnit rukama. Chvilí tam jen tak ležel, dokud ho přibližující se šišlání nevarovalo natolik, že se pokusil sám postavit. Moc se mu to však nedařilo, proto k němu přispěchal Roh, zachytil jej po pažemi, a pokoušel se ho zvednout. Vanyovi se jen díky tomu podařilo vstát a tak Roh nechal jednu paži ovinutou kolem jeho ramen a dále mu pomáhal při chůzi.

Tma se pomalu ztrácela, začínal nový den. Stíny, které je během celé noci provázely, byly čím dál zřetelnější, někdy dokonce mohli postřehnout pohyb, který by byl ve tmě lidskýma očima nepostřehnutelný.

Jak světlo sílilo a tma se stále více vytrácela, vystupovaly z ní obrysy stromů stále zřetelněji. Roh zpomalil. Vanye ucítil, jak se mu nohy opět roztráslly a odmítaly ho nést dále. Roh zřejmě viděl, jak mu je, chytil ho za paži a pomohl mu posadit se. Vanye tam seděl zhroucený, na chvíli vůbec nic nevnímal. Náhle se probral a uvědomil si, že se někdo dotkl jeho tváře. Zvedl hlavu. Viděl, že leží na zemi a Roh, sedící vedle něj, mu chladnou a vlhkou dlaní otírá čelo.

„Táhmle je další potok, vzadu za těmi stromy. Vstávej. Nechci strávit další noc na tomhle místě.“

„Jo,“ zamumlal Vanye a s pocitem, že všechny svaly i kosti má rozdrcené, se pohnul. Roh mu pomohl vstát. Vanye se opřel o zdravou nohu a sešel ještě na chvilku k vodě. Tam se napil a umyl si zpočnou tvář. Pokusil se, alespoň nakolik to podmínky dovozovaly,

smýt bláto z těla nejlépe. Na svých rukou a pažích spatřil krev. Fwar, došlo mu a rychle ji s odporem smyl.

„Kde to jsme?“ vyzvídal Roh. „Co očekáváš, že tu najdeme? Další takové, jako jsou oni?“ ukázal prstem na postavou harila, který v rychlosti zmizel mezi stromy.

Vanye svěsil hlavu. „Mám pocit, že jsme se ztratili. Nemám nejmenší tušení, kde bychom teď asi tak mohli být.“

„A to jsi Kuršan,“ řekl Roh opovržlivě. On sám byl Anduřan a celý svůj život prožil v horách a údolích. „Půjďme podél téhle řeky,“ ukázal prstem dolů po proudu.

„Byl to tvůj nápad, že vám budu dělat průvodce. Já jsem po tobě nikdy nežádal to, co ty jsi slíbil Fwarovi pro mě.“

Roh ho upřeně pozoroval. „Ano, to je pravda, ale ty víš pořád dost, abys byl schopen nás vyvést z tohoto lesa, aby nás nedostaly tamty obludy. Už jsi jim přece jednou unikl. Pořád si myslím, že přede mnou skrýváš pravdu. Určitě víš, jak se zachránit a najít Morgain?“

„Jdi k čertu. Ty bys mě předhodil Hiuum v té chvíli, kdy bys mě už nepotřeboval.“

„Tebe? Svého příbuzného? Vždyť můj rod je to jediné, na co mohu být hrdý. Chápeš to? Ano, je pravda, že jsem jim to slíbil... ale musel jsem je přece nějak oklamat, bratrance. Mohli by i mne odstranit. Slyšel jsem Shienovo varování. Bylo toho dost, abych se od tebe odvrátil, ale uvěřil jsem ti a věřím stále. Vždyť Kuršané a Anduřané se spojili, aby vyhnali Hiuy se svého území. Ty si myslíš, že jsem v té chvíli neměl dost svých nepřátel? Vždyť Fwar mě nenáviděl víc, než já jeho. Byl by pro mě nožem v zádech v té chvíli, kdy by se přestal bát Morgain, a tebe by bezmocného držel ve svých rukou. Tohle byla naděje, která jediná krotila jeho divokost. Myslel, že všechno, co chce, také dostane. Už viděl sám sebe jako všemocného vládce této země. Teď tedy víš, kdo byl mým skutečným nepřítelem. Fwar nebyl takový, jaký se zdál být. A to ho zahubilo. Ale ty a já, Vanye, my oba jsme jiní. My oba víme, co je to čest.“

Vanye se zastavil a přemýšlel o Rohových slovech. Přišel na to, že něco z toho může snad být pravda.

„Slíbil jsem, že tě dovedu zpět... ne více, než to. A to také splním. Že chceš nalézt Morgain a pokusit se s ní promluvit, to je už tvá

vlastní věc. Klidně se o to pokus, ale bez mé pomoci. Tady naše úmluva končí, proto jdi dál svou vlastní cestou.“

„Vždyť jsi napolo mrzák. Je od tebe příliš troufalé, že mě chceš zapudit.“ Vanye se zamračene podíval na svou nohu a rukou stiskl jílec meče, který mu visel u boku. Uvědomil si, že stále více musí odpočívat, není schopen delší chůze. Roh u něj stále klečel a skuhral, aby ho vzal s sebou.

„Mír,“ řekl a natáhl k němu prázdné ruce, dlaněmi vzhůru. Na jeho rtech se objevil náznak úsměvu.

„Skutečně si myslíš, že bys to zvládl sám? Já být na tom jako ty, nenáviděl bych se pro svou bezmocnost.“

„Odejdi pryč.“

Roh sklopil hlavu. „Co kdybychom uzavřeli novou dohodu? Já půjdu s tebou a budu ti cestou pomáhat, ty mi za to umožníš promluvit pár slov s Morgain... pokud je ještě na živu. A jestli není, bratranče, pak se ty a já společně dohodneme, co podnikneme dál.

Ty máš v tomto lese zjevně spoustu nepřátel. Teď si myslíš, že mě nepotřebuješ. Možná máš pravdu, možná ne. Já tě ale stejně budu následovat, to ti klidně mohu slíbit. Půjdu za tebou jako tvůj stín. Nevěděl bys proto raději, kde jsem? Určitě by to bylo lepší, než abys můj dech cítil na svých zádech.“

Vanye mlčel, ruku stále na jílcí meče.

„Cožpak ty nevíš,“ zeptal se Roha po chvíli, „že Morgain za tebou poslala mě, abych tě zabil? Ty nevíš, že nemám jinou možnost, než to vykonat, protože jsem jí přísahal?“

To vzalo Rohovi z tváře úsměv. Vanye poznal, že o tom přemýšlí, ale Roh po chvíli jen pokrčil rameny.

„Dobrá, brzy bys toho ale mohl litovat, ne? Chráním tě, pomáhám ti při chůzi, možná bys mě i postrádal. Proto půjdu s tebou. Ty zůstaň věrný Morgain, s výjimkou toho jediného.“

„Ne,“ odporoval Vanye, ale Rohovo přemlouvání ještě zesílilo.

„Zajímalo by mě, co je to za víru, která tě tak drží u tvé paní. Vždyť ona je krutá a nelitostná. Mé nejstarší vzpomínky jsou jen sny, bratrance. Sny dlouhé a děsivé, ve kterých vystupuje hlavně ona. Hiuvové ji nazývají Smrt. Šihujští Ghálové se tomu kdysi smáli. Nevydrželo jim to moc dlouho. Já ji znám a znám také své možnosti. Pro mě není návratu. Musím za ní, nikde jinde bych nebyl svobodný. Viděl jsem, co Ghálové dělali s tebou... rychle se učím, bratranče.

Musel jsem prostě opustit jejich tábor. Ted' jsem unavený, moc unavený - a mám špatné sny.“

Vanye ho pozorně sledoval. Uvědomil si, že Rohův hlas zněl velice tiše a v jeho pohledu byl patrný smutek a stín.

„Je v tvých snech i to, co by Liell udělal se mnou a s ní?“

Roh k němu vzhlédl. V jeho očích byla hrůza.

„Už nikdy neopakuj tato slova. Myslíš, že harilové v noci opět přijdou?“

„Když se ve tvých snech,“ nedal se Vanye odvést od tématu, který ho zajímal, „zjeví takovéto věci, jak se při tom cítíš?“

„Nejraděj bych se zabil.“

Vanye zpozoroval divokost, která sálala z Rohova obličeje. Znovu se posadil na břeh po jeho bok, a jeho paže se po chvíli ovinula kolem Rohových ramen. Přitiskl ho k sobě a cítil, jak se ho zmocňuje lítost.

„Rohu?“

„Ano, bratranče?“

„Měli bychom, myslím, vyrazit.“

Šli dál po proudu řeky, kterých bylo v Shatanu víc než cest. Bylo pohodlnější jít po jejích březích nežli po cestách. Ty postupně zarůstaly křovím a vysokou travou, a končily buď úplně překlenuty větvemi nebo zavaleny padlými stromy.

Řeky naproti tomu nabízely pohodlnější cestu a ve svých vodách také ryby, které si nyní mohli Vanye s Rohem nalovit. Neměli je sice rádi, ale hlad byl neodbytný. Vanye se pak položil do trávy a usnul zapomínaje na nebezpečí, které číhalo kolem nich. Když se probudil, zvedl hlavu a opřel se o lokty. Uviděl Roha, spícího nedaleko něj. Vstal a zatřásl jím, aby ho probudil.

„Spali jsme příliš dlouho,“ řekl Roh, když úzkostlivě vzhlédl k obloze. „Téměř polovina odpoledne je pryč.“

„Já vím,“ odpověděl Vanye také tím rozladěný. „Už nemůžeme nikde zastavit.“

Šli tak rychle, jak byl Vanye se svou zraněnou nohou schopen. Několikrát se dokonce odvážil hvíznout tak, jak si zapamatoval Lel-
linovy signály. Žádná odpověď ale nepřicházela. Dokonce už ani neslyšeli šišlání harilů nebo míhání jejich ptačích těl mezi stromy. Zdálo se, jako by tu byli oni sami jedinými živými. V blízkosti nebyli ani žádní Ghálové. Pokud ano, pak se museli pohybovat neslyšně,

a tak, že je nespatriili. Roh pozorně sledoval všechno kolem sebe. Kdykoli na něj Vanye pohlédl, viděl úzkostný výraz jeho tváře a strach v jeho očích. Musel však Rohově podezřavosti dát za pravdu. Ticho kolem nich bylo až příliš nepřírozené.

Došli ke skupině starých stromů, kolem jejichž kmene byly ovinuty bílé šátky, třepotající se ve větru.

„Mirrind,“ řekl Vanye a jeho tep se zrychlil. V té chvíli už věděl naprosto přesně, kde jsou. Kam je tato malá říčka dovedla.

„Co je to?“ zeptal se Roh.

„Vesnice. Mohl bys ji znát. Šihuové zabili jednoho z jejich mužů.“ Ihned litoval svých slov. Viděl bolest, která zkřivila Rohovu tvář. A ve chvíli, kdy byli oba v koncích se svými silami, určitě hádku s Rohem nepotřeboval.

„Pojď. Opatrně.“

Vanye hledal příjezdovou cestu do Mirrindu. Nalezl ji až po chvíli, skrytou, jak očekával, vzrostlým houštím. Šel po ní co nejrychleji. Noc je rychle doháněla.

Odtud, pomyslel si, snad už budu schopen nalézt Merirův tábor. I když ani tímto si nebyl příliš jistý. Také se mohlo stát, že Merir tábor už nechal zrušit a ta místa opustil. V tom případě by mu nebylo nic platné, že našel cestu.

Začal být trochu podrážděný. Vědomí, že mají v zádech harily a pomalu se na ně začíná snášet noc, ho příliš neuklidňovalo.

Mezi stromy však brzy probleskl dosud zamlžený okraj otevřeného prostoru. Když došli až na jeho okraj, zůstali překvapeně stát. Místo stavení porůznu roztroušených po louce spatřili jen rozházené kameny a ohořelé trámy. Vanye zaklel a vrhl se k jednomu ze spálenišť. Roh tam jen stál, neschopen slova, pak spolkl hořkost a pomalu ho následoval mezi stíny ohořelých stromů a ruin.

Úroda stála na poli a stále rostla, ačkoliv o ni nikdo nepečoval, a pomalu ji začal dusit plevel. Jinak bylo zničení Mirrindu zcela dokonáno.

„Zde nemůžeme zůstat,“ řekl tiše Roh. „Toto místo je mimo dosah Sotharova tábora. To museli udělat jen Shienovi muži. Mohli by se ještě vrátit. Vezmi rozum do hrsti, bratranče. Musíme pryč, a to hned.“ Vanye chvíli váhal a sledoval spoušť kolem sebe. Pak se s bolestí v srdci otočil a dlouhými kroky se vracel zpět.

Na místo, kde ještě před chvílí stál, dolétl šíp s hnědým opeřením.

Kapitola 12

Roh se vrátil zpět pro tento šíp. Zvedl ho ze země a pozorně ho prohlížel.

„Kheimes,“ ozval se náhle hlas za Vanyovými zády. V mžiku se otočil. Stál tam muž, také kheimes. Nebyl to ale žádný z těch, které by znal.

„Pojď za mnou.“

Udělal, jak mu nařídil. Roh šel v těsném závěsu za ním. Kheimes je dovedl zpět do lesa, do míst, odkud ještě před chvílí přehlíželi zničený Mirrind. Náhle se u nich objevil bělovlasý Ghál, zřejmě vystoupil z úkrytu mezi stromy. Hrot jeho šípu byl namířený přímo na ně.

„Jsem přítel Lellina Errirhen,“ řekl Vanye, „a také kheimes paní Morgain. Tento muž je můj bratranec.“

Šíp se nesklonil ani o milimetr.

„Kde je Lellin?“ Vanyovo srdce poskočilo a ucítil takovou pojednou slabost, že musel opřít o svou hůl.

„Kde je Lellin?“ opakoval Ghál.

„S mou paní. Nevím ale kde. Doufal jsem, že to Arrhend'ané budou vědět.“

„Tvůj bratranec má Merirův ochranný amulet. Ten ale chrání pouze toho, kdo jej nosí.“

„Dostal jsem jej od Merira. Dal mi jej jako ochranu, abych směl hlídat po cestě jeho vnuka.“

Hrot šípu pomalu klesal k zemi. „Dovedeme vás tam, kam chcete,“ řekl hlasem, který nesnesl námitku. Roh si sundal amulet z krku a podal jej Vanyovi.

„Pojďte oba za mnou.“ Vanye zachytil Rohův tázavý pohled. Jen pokrčil rameny a amulet si pověsil kolem krku. Pak se vydal kulhající, za Ghálem. Nezastavili se, dokud nenastala tma. Až pak jim Arrhend'an dovolil usadit se mezi kořeny rozložitého stromu. Vanye natáhl zdravou nohu a vychutnával odpočinek. Roh ho však po chvíli vyrušil.

„Nabízejí nám jídlo a pití.“ Vanye se pohnul a trochu si vzal, i když neměl příliš velký hlad. Pak se opřel zády o kmen stromu a pohlédl na Arrhend'any.

„Nevíte něco o tom, kde byl Lellin nebo má paní mohli být?“ zeptal se jich po chvíli.

„Nemůžeme ti odpovědět,“ řekl jeden z nich.

„Snad nás nepovažujete za nepřátele?“

„Ani na to ti neodpovím.“

Vanye svěsil hlavu a rozčarován tím, že se nic nedozvěděl, se už raději na víc neptal.

„Spěte,“ přikázal jim Ghál. Vysvlékl si svůj kabátec a hodil ho přes ně. Vanye mu chtěl poděkovat, ale Ghál tiše zmizel ve křoví.

Po probuzení Vanye spatřil jiného Ghála a jiného kheimese. Chvilí se na ně díval, rozrušený takovou změnou.

„Já jsem Tirrben,“ řekl Ghál. „Můj kheimes je Haim. Půjďme s vámi dál.“

„Nhi Vanye a Chya Roh,“ představil je Vanye. „Kam půjdeme?“

Ghál odpověděl jen vyhýbavě. „Pojďte a důvěřujte mi.“

„Jste zdvořilejší než ti před vámi,“ řekl Roh a vzal Vanya pod paží, aby mu pomohl vstát.

„To byli ochránci Mirrindu,“ vysvětlil Tirrben. „Nečekali byste snad, že budou veselí.“ Otočil se k nim zády, a zmizel z jejich dohledu. Pak to byl Haim, který s nimi šel po většinu času.

„Tiše,“ řekl, když chtěl Roh zase promluvit. To bylo jediné, co za celou tu dobu řekl.

Šli téměř celý den, než jim dovolil na chvíli si oddechnout. Vanye se tehdy, v pozdním odpoledni, už jen svezl k zemi a ležel dlouho, dokud znovu nabral dech, ležel s pohledem zamlženým a víčky napolo zavřenými.

Cítil, jak se ho dotkla něčí ruka. Obrátil tím směrem svůj zrak a spatřil Roha.

„Měl by sis odložit i tu poslední část brnění, kterou máš ještě na sobě. Nemusíš se bát, já se o to postarám. Tebe jen zbytečně tíží.“

Vanye ho poslechl a dál šel zcela zbaven zbroje, zatímco Roh mu nesl jeho drátěnou košili. Kheimes jim nabídl jídlo i pití, přestože trochu pojedli v poledne.

„Poslali jsme pro koně,“ řekl Haim. Vanye přikývl, očividně tím potěšen. Šlo se mu sice bez drátěné košile snadněji, ale noha ho stále bolela. Roh ho podpíral a společně stále následovali Haima, dokud se sám nezačal cítit poněkud vyčerpaný.

Než se nad nimi rozzářilo bledé světlo hvězd, uviděli před sebou skupinu čtyř Arrhend'anů, vedoucích šest koní.

„Konečně!“ řekl Roh a jeho hlas zněl vyčerpaně. Vanye už neměl sílu ani k tomu, a tak se na ně jen radostně díval. Neznal nikoho z nich. Pomohli mu vyškrábat se do sedla jednoho z koní, snad nejklidnějšího z oněch koní a jeden z Arrhend'anů chytil jeho uzdu a pomalu ho vedl cestou. Roh, také již v sedle koně, ho následoval.

Vanye pevně seděl a odpočíval, opřený o krk zvířete. Seděl jako vždy obkročmo, a tak se bolest ozývala při každém chybném došlápnutí koně. I tak pro něj však cesta koňmo představovala velikou úlevu. Byl už tak unavený, že v sedle během krátké chvilky usnul a nevadily mu ani tenké větvičky, které ho občas švihly přes tvář.

Pohybovali se nocí jako temné stíny. Do rána dosáhli mýtiny, kde na ně čekali čerství koně s dalším doprovodem.

Byl rád, že nemusel sesedat. Pouze se přesunul na jiného koně, kterého k němu přivedli. Celá skupina se pak vydala dál, bez toho, aby jim někdo nabídl jídlo a pití. Ačkoli naposledy jedli v poledne, Vanye nechtěl sám o jídlo říkat. I když jeli ve větším počtu než dosud, byli stejně ztichlí jako jejich doprovod. Roh jel o kousek vpředu. Arrhend'ané jeli mezi nimi, takže neměli možnost navzájem spolu promluvit. Na druhou stranu je však neodzbrojili, a to jej povzbuzovalo. Doufal, že Roh má u sebe stále ještě jeho brnění a zbraň. V tuto chvíli by však to vše i on sám vyměnil za teplý kabát. I ve dne už bylo chladno.

Když už byla zima nesnesitelná, Vanye nevydržel a požádal o teplý oděv. Nesetkal se s takovou krutostí jako u Hetharuových strážců. Dali mu jeden ze starých odřených plášťů, ale bylo v něm teplo a to bylo nejdůležitější. Během krátké zastávky jim také nabídl další jídlo. Pak rychle pokračovali. Pouze dvakrát za den směli sednout a to jen na krátkou chvíli. V noci se jako obvykle měnili jak koně, tak jejich strážci. Vanye chtěl vrátit kabát zpět jeho majiteli, ale Ghál se na něj usmál a znovu ho přehodil kolem něj.

Arrhend'ané, kteří je dostali na starost nyní, byli ještě přívětivější, než ti před nimi. I oni je však neúprosně pobízeli kupředu. Vanye

si už posledních několik dní jejich cestu ani nepamatoval. Vnímal pouze zvuky kolem sebe. Poznal, že jedou cestou velmi dobře hlídanou, i když se jemu na dohled žádný z hlídačů neobjevil.

Stromy kolem nich mohutněly. Bylo to jiné, než dosud viděli. Kmeny byly tak silné, že je neobjali ani dva muži a jejich větve vrhaly na zem široký stín.

Na takovémto místě na ně padla noc, bez třpytu hvězd, které byly zastíněny. Ve vzduchu už byly patrné stopy kouře. Rychle pokračovali v cestě. Světlo v dáli sílilo, stejně jako vůně kouře. Vanye zvedl hlavu a s novou nadějí hleděl na pláň, která se před nimi otevířela. Roztroušené stany skryty mohutnými stromy, mezi nimi jasná záře ohňů. Viděl to i přes slzy, které se mu vkradly do očí.

„Tohle je Merirův tábor?“ zeptal se muže, který vedl za uzdu jeho koně.

„Ano, poslal nás pro tebe,“ zněla odpověď. Vanyovi zazněly v uších tiché tóny krásné ghálské písně. Jakmile se přiblížili, píseň utichla. Lidé vstávali od ohňů a šli se podívat, co se děje. Arrhend'ané zastavili a dali povel k sesednutí z koní. Vanye se sklonil v sedle, aby mohl sesednout, ale potřeboval oporu dvou dalších mužů, kteří mu pomohli postavit se na zem. Jakmile se jeho chodidlo dotklo země, nohy se pod ním podlomily. Byl zcela vyčerpaný a dlouhá a únavná jízda na koni to vše znásobila. Proto se mu nyní zem pod nohama zdála velmi vratká.

„Kheimes!“ ozval se za ním výkřik a přihnala se k němu malá postava. Vanye se zastavil a třesoucí se rukou pohladil po snědé tváři chlapce, tak milého jeho srdci. Byl to Sin.

„Jak ses sem dostal?“ zeptal se chlapce, který na něho chrlil tisíce otázek. Jeho štíhlé a ohebné paže mu bránily odejít a malé ruce se ho držely za košili jako klíště.

„Do Carrhendu přišli jezdci a celý jej vypálili. Museli jsme odejít,“ snažil se mu Sin všechno vysvětlit.

„Jdi pryč,“ jemně ho vytlačoval muž zprava. „Jdi.“

„Už jdu.“ řekl Sin, jeho ruka však nepovolila sevření. „Byl jsem v lese, a hledal Ghála, jak jsi mi radil. Tam mě našli Arrhend'ané a přivedli sem.“

„Nevrátil se Sezar nebo Lellin?“

„Ne,“ zněla chlapcova odpověď. „A kde je paní?“

„Opustila ho,“ řekl jeden ze strážců. „Šikovný chlapec, řekne ti vše, co chceš vědět.“

„Jdi pryč,“ řekl mu s těžkým srdcem Vanye. „Sine, já nejsem člověk příliš oblíbený ostatními. Proto teď musíš jít, tak jak jsem ti řekl.“

Sevření povolilo. Vanye jen zachytil smutný pohled jeho očí, které začaly tonout v slzách. Pak odešel. Vanye věděl, že by ho jinak nenechali odejít do Merirova stanu. Pustili ho dovnitř, ale Roh nechtěl dál a zůstal raději venku. Nedokázal si představit, že by se měl ocitnout tváří v tvář samotnému Merirovi.

Starý Ghál seděl ve svém křesle, přes sebe přehozený šedivý plášť. V jeho očích se zračila bolest a jako by vyzařovaly slabý odlesk světla lampy, která jediná osvětlovala malý stan.

„Vpusťte ho,“ řekl a oni uposlechli. Vanye se sklonil v hluboké úctě, pak se opatrně posadil, zraněnou nohu nataženou před sebe. „Musí tě to hodně bolet,“ řekl Merir.

Nebyl to začátek, jaký by Vanye očekával od muže, jehož vnuk byl nezvěstný, jehož osud se pomalu naplňoval, jehož zemi hrozila zkáza. Vanye se opět poklonil, třesoucí se vyčerpáním a opět se usadil.

„Nevím, kde je Lellin,“ řekl mu Vanye hlasem plným obav. „Ale chci se pokusit ho najít, stejně jako svou paní.“

Merirovy rysy ztvrdly a vrásky na jeho čele se ještě víc nakrabbaly. Starý muž neseděl ve stanu sám. Jako stráž kolem něj stálo několik mužů, jeden Ghál a ještě další ozbrojený muž. Sedělo tam také několik starších členů rady, jejichž oči byly potemnělé hněvem. Merirova tvář byla více než zlobou naplněna bolestí.

„Víme mnoho z toho, co se událo. Víme, že jste přešli Narn. Že jste se setkali s harily... několik našich lidí to vidělo. A je pravda, že jste šli hledat Nehmin?“

Takhle přímá otázka vyvedla Vanya z rovnováhy. Merir nečekal na odpověď a pokračoval dál.

„Tvá paní to tak přece chtěla, ne? Proti mému rozkazu. Ani ten jí v tom nedokázal zabránit. A tak je pryč Lellin, Sezar i ona. A nad námi visí hrozba války.“ Do jeho hlasu se pomalu vkrádala zloba. Oči mu začaly ve světle lampy hněvivě blýskat.

„Měl jsem vědět, že je tím posedlá. Ale viděl jsem jen to, co jsem vidět chtěl. Řekni mi, kheimes, jak se to všechno stalo. Nesmíš

na nic zapomenout. Každá podrobnost může být důležitá, aby nám mohla pomoci zjistit, kde vlastně jsou.“

Vanye učinil podle jeho přání. Jeho pevný hlas se jasně rozléhal stanem. Odmlčel se pouze, když mil vyschlo v hrdle a musel se napít. Pak opět pokračoval.

Když skončil, stále bylo ticho.

„Prosím,“ pokračoval Vanye. „Dejte mi koně a jednoho také pro mého bratrance. Také naše zbraně. Nic víc. Půjdem po jejich stopách a najdeme je.“

Ticho trvalo nadále. V napjatém ovzduší si Vanye bezmyšlenkovitě pohladil krk a jeho ruka se náhodou dotkla chladného stříbra. Stříbrného řetízku, na kterém se na jeho krku houpal amulet, darovaný Merirem. Když viděl, že Merir neudělal žádné gesto, aby mu amulet vzal, sundal si ho sám a položil před něj. Snažil se, aby se mu ruce netřáslly.

„Dovol nám odejít a nalézt je. Tak, jak to i my sami chceme,“ znovu ho přemlouval Vanye. „Po mé paní není ani stopy. Chci ji nalézt, spolu s těmi, kteří se ztratili s ní.“

„Proč jste chtěli do Nehminu?“ trval na svém Merir.

Tato otázka ho vyvedla z míry, srdce se mu prudce rozbušilo. Věděl, že Morgain svá tajemství před Merirem zatajila.

„Není to snad místo odkud se dá přehlédnout celý Azeroth?“ pokoušel se to zamluvit. „Místo odkud je možno ovládnout planinu, kde je hlavní tábor našich nepřátel?“

„Kde byl jejich hlavní tábor,“ opravil jej někdo.

Polkl a nechal ruce raději v klíně, aby nebylo vidět, jak se mu třesou.

„Vím, že je to má vina a jsem připraven za to nést odpovědnost. Řekl jsem vám přece, proč jsme tam šli. Podařilo se jí přesvědčit mě o správnosti toho kroku. Nevím, jestli ještě žijí. Ale mohu vám přísahat, že na vás Morgain nepřipravovala žádnou léčku. Nechtěla vám ublížit, ani vás zradit.“

„Ne,“ řekl Merir. „Možná ne. Ale dosud jsi nám neřekl vše. Morgain chtěla od nás slyšet pravdu. Já jsem jí uvěřil. V době, kdy můj národ stál na samém pokraji války. Spatřil jsem už vaše nepřátele a vím taky, kvůli čemu tu jsou.“

Jak vám ale mohu důvěřovat nyní, když jste nám až dosud neřekli úplnou pravdu. Vím, že jste prošli přes území harilů. A to není

jednoduché. Odvážili jste se dokonce udělat z nich své nepřátele... a přežili jste. To je věc, která mě ohromuje a zároveň děsí. Musíte vládnout něčím tajemným, něčím, co harily k smrti vyděsilo. A nyní chceš, abych ti ještě jednou uvěřil, abych tě znovu vyslal na cestu.

Nebojím se toho, že by jste nám mohli ublížit. Ale pokud se i vy ztratíte, mohl by v naší zemi nastat ještě větší chaos. Proto, pokud mi neodpovíš na tuto otázku, nemohu vám dát své svolení.“

„Na co se chcete zeptat, můj pane?“ znovu se zeptal Vanye, jako kdyby to netušil. „Dnes se cítím příliš unaven, nemohu přemýšlet. Odpovím vám zítra na všechno, co budete chtít vědět.“

„Ne,“ řekl další Ghál a přistoupil k Merirovu křeslu, aby mohl lépe promluvit s Merirem,

„Myslíš, pane, že by noční odpočinek mohl nějak změnit pravdu? Mysli na svého vnuka, pane.“

Merir se zamračil a po chvíli promluvil.

„Odpověz mi na otázku!“ nepřestal naléhat na Vanya a jeho oči na něj smutně hleděly. „Skutečně to chci vědět. V žádném případě se nemusíš bát o svůj život. Pokud jde o tvoji svobodu, to je ovšem něco jiného.“

„Zradil byste vy, jako kheimes, důvěru svého pána?“

Merir jen stiskl rty a přísně se na něj podíval.

„Netušil jsem, že je tady něco, co zavání zradou!“ Vanye pomalu vzhlédl k Merirovi a znovu tiše opakoval. „Nikdy... jsme vám nepřáli žádnou škodu.“

„Tak proč zrovna Nehmin?“

Vanye se zkusil zamyslet nad tím, co by měl odpovědět, ale na nic kloudného nepřišel. Proto jen pokrčil rameny. Merir ve své řeči pokračoval.

„Nediv se nám, že se máme na pozoru. Pokud Morgain přemohla harily, pak může nebezpečí hrozit i nám. Proto vás nemůžeme jen tak propustit.“

Nemusel už říkat nic dalšího. Přátelství, které mezi nimi kdysi bylo, zmizelo do nenávratna.

„Proč se chtěla dostat do Nehminu?“ nedal se odbýt Merir.

„Nechtějte po mně odpověď, pane. Nemohu vám ji dát.“

„Pak to tedy musím chápat tak, že nám chtěla škodit... pokud by nám pravda mohla ublížit.“

Vanye se v hrůze podíval na Ghála. Věděl, že by měl něco říct, nějak své jednání vysvětlit. Nemohl však nalézt ta správná slova, která by pomohla Merirovi pochopit celou pravdu. Spíše se obával, že by mohl situaci ještě zhoršit. Ukázal prstem směrem, kde ležel Azeroth.

„Vzdorujeme tamtomu. Tomu opravdu můžeš, pane, věřit.“

„Co mohla zamýšlet tím, že nebezpečí hrozí mnohem více svě-
tům... to byla její slova. Oni jsou schopni se přehnat Azerothem jako
smršť. Proto se tě ptám znovu a konečně už čekám odpověď: ona
chtěla Nehmin zničit?“

Vanyovi bylo jasné, že se z tohoto rozhovoru musí nějak vyvléci. Překvapení ve svých očích nedokázal ovládnout a oni by museli být slepí, aby to neviděli. Bylo pro něj velice obtížné v tak napjatém ovzduší popadnout dech.

„Kheimes?“

„My... chtěli jsme zastavit Šihuy. Zabránit tomu, aby vás napad-
li.“

„Aha,“ řekl Merir po chvíli a Vanyův dech se zastavil. Nikdo se ani nepohnul, aby neporušil ticho, které ve stanu panovalo. „Ale jak? Zničením průchodu. Obsazením a zničením Nehminu.“

„Jen se pokoušíme zachránit tuto zemi.“

„Ale přesto se bojíte říct pravdu těm, kdo v ní žijí!“

„To je... jen strach, důsledek toho, že jste nechali Bránu otevře-
nou.“

Merir ho sledoval pohledem na něj upřeným. Vanya opouštěly smysly, hrdlo měl křečovitě stažené a po celém těle se chvěl. Někde ztratil kabát, který dostal od jednoho z Ghálů, kteří je provázeli, a teď se jej zmocnil chlad. Někdo z lidí sedících ve stanu mu podal příkrývku. Vanye se do ní zabalil, ale třást se nepřestal.

„Přiveďte toho druhého,“ řekl Merir strážcům, „přiveďte Chyu Roha.“

Trvalo chvíli, než se s ním vrátili. Roh nechtěl jít, přestože na to, aby se jim vzpíral, už neměl síly. Ted' stál proti Merirovi tváří v tvář a díval se do země. Pak, aniž by zvedl pohled vzhůru, zašeptal: „Merire, prosím, poskytni mi svou ochranu.“ Pak se poklonil.

Jak je to zvláštní, pomyslel si Vanye. Pán klanu proti pánu jiného klanu. A ačkoliv všichni s Rohem jednali opovržlivě, neztratil svou důstojnost a posadil se pomalu vedle Vanya.

„Pane Merire, jsme volní, nebo ne?“ zeptal se opatrně.

„To je otázka, že?“ bleskl Merir pohledem směrem k Rohovi. Pak se obrátil zpět k Vanyovi. „Tak to je tvůj bratranec. A ty jsi nás před ním varoval. Před tím, co dokáže.“

„Naléhavě vás prosím, můj pane...“

„Chya Roh,“ nedal se přerušit Merir a jeho oči se blýskaly hněvem. „A on je tady, mezi námi! Vrah!“ obrátil se k Rohovi. „Jak dlouho jsi tak žil?“

Roh ani nehlesl.

„Pane,“ vložil se do debaty Vanye. „On je teď jiný. To průchod Branou ho tak změnil. Nepamatuje si to, co dělal.“

„To je jeho jediné štěstí... jinak by se musel zbláznit. Kolik zla přinesl lidem, svým vlastním i cizím!“

„Pane,“ skočil mu do řeči opět Vanye, „křivdíte mu...“

„Ne,“ nedal se zastavit proud Merirových slov. Přitáhl si kabát těsněji k tělu a chvíli hrozivě mlčel.

„Odved'te je,“ přikázal nakonec svým strážcům, kteří stáli u jeho křesla. „Musím si všechno rozmyslet. Odved'te je a dobře se o ně postarejte.“

Vztáhlo se po nich několikero rukou a jemně je zvedlo z podlahy. Vanye vstal a byl rád, že jej někdo přidržuje. Jedna jeho noha byla zraněná, druhá dlouhým sezením ztuhlá. Bez pomoci by ho asi neunesly.

Arrhend'ané jim pomohli a dovedli je do sousedního stanu, kde na zemi ležely jemné kožešiny. Tady je nechali samotné, ničím a nikým neomezované. Snad by mohli i utéci, na to se ale necítili dost silní. Byli tak zmožení, že jakmile padli na zem, do teplých kožešin, usnuli těžkým spánkem.

Do jejich stanu už prosvítalo světlo nového dne, když se Vanye začal probírat. Znenadání na něj padl něčí stín. Zvedl hlavu, aby se podíval, kdo to je. U vchodu stál Sin. Pomalu prošel dovnitř, usadil se vedle Vanya a trpělivě čekal, až se probere.

Vanye však vycítil i přítomnost někoho dalšího. Rozhlédl se po stanu a viděl, že se Sinem přišel i mladý Ghál. Jeho dlouhé bílé vlasy spadající k ramenům zvláště kontrastovaly s tak dětskou tváří. Dlouhé, štíhlé ruce podpíraly jeho bradu.

„Nevěděl jsem, že jsi tu,“ zašeptal Vanye Sinovi.

„Dovolili nám to,“ řekl Ghál pevným a jistým hlasem.

Roh se posadil a sáhl po své zbrani.

„Uklidni se,“ oslovil jej Vanye. „Tihle dva jsou vítáni. Od takových hostů, jako jsou oni, se nemáme čeho obávat.“

Roh sklopil hlavu a dlouze si oddechl. Spadlo z něj všechno napětí, které v něm přetrvávalo od minulého večera.

„Přinesli jsme vám i jídlo,“ řekl Sin a podal jim vak nabitý věcmi. Vanye si ho vzal, převalil se na bok a začal ho prohlížet. Všechno to byly věci, které by opravdu někdy mohli potřebovat. Šaty, chléb a v kusu plátna zabalené máslo, hliněné talíře a džbánky, konev s vodou k mytí a mnoho dalších věcí.

Sin se zvedl a z jednoho džbánu nalil do džbánu mléko. Natáhl se a podal ho Vanyovi. Totéž udělal ještě jednou a podal ho Rohovi. Bohatě oba posnídali, chléb s máslem, kusy masa a ryb. Nejlepší a nejvydatnější snídaně, jako měli během několika posledních dní.

„To je Ellur,“ představil Sin svého ghálského přítele, který seděl blízko něj, „myslím, že bych mu mohl sloužit.“

„To je možné. Ani se nenaděješ a bude to tady,“ usmál se na něj Vanye. Ellur i Sin nadšeně přikývl.

Sin se lehce dotkl jeho zraněné nohy. „Bolí tě to moc?“

„Ne, už je to lepší.“

„Tohle je tvůj bratr?“ ukázal na Roha.

„Ne, bratranec,“ upřesnil Vanye. „Chya Roh.“

Roh jim pokývl a oni mu stejným způsobem odpověděli, očividně potěšeni tím, že se s nimi baví dva dospělí muži.

„Kheimes Vanye,“ nevydržel Ellur, „je pravda, co jsme slyšeli v táboře? Že za vámi do Shatanu přijelo mnoho mužů, možná pro nás i nebezpečných?“

„Ano,“ nechtěl Vanye lhát takovým dětem.

„Ellur také slyšel,“ nedala se zdržet Sinova zvědavost, „že Lel-lin a Sezar jsou ztraceni. A paní prý je raněna.“

„I to je pravda,“ přikývl Vanye.

Chlapci byli chvíli zticha, oba vypadali překvapeně.

Vanye se střetl s jejich očima. Tmavýma lidskýma a světlýma, šedýma, které měl mladý Ghál. Zalila ho vlna bolesti a hořkosti. Sin se kousal do rtu, až se zdálo, že mu zněj každou chvíli vytryskne krev. Pak nabral dech a chtěl se začít Vanya opět na něco vyptávat, ale než mohl začít, vpadl do hovoru Roh.

„Vanye je velice unavený, chlapci. Možná bude lepší, když přijdete až zítra.“

Sin se zarazil, ale pak přikývl. Vstal a něžně se dotkl Vanyovy paže. Pak opustil jejich stan. Ellurova bledá postava se ho držela jako stín.

Vanye byl Rohovi vděčný, že oba chlapce tak bravurně vykázal. Opravdu se cítil ještě unavený, v tom Roh vskutku lhát nemusel. Na povídání se Sinem neměl sil, a po rozhovoru s Merirem ani náladu. Vděčně se na něj proto usmál. Roh vstal a přehodil přes něj příkrývku. Vanye se otočil na druhý bok a usnul, ani nevěděl jak.

Když po nějaké době procitl, cítil se skutečně odpočatě. Zvedl hlavu a kývl na Roha, který se probral v téže chvíli jako on.

Opět se objevil ve dveřích stín, tentokrát větší a mohutnější. Tyčil se tam jeden z khemi.

„Už jste oba vzhůru,“ konstatoval spokojeně. „Pojďte za mnou.“

Vanye zachytil Rohův tázavý pohled, ale sám věděl jen tolik, co on. Proto jedinou jeho odpovědí bylo, že pokrčil rameny a povytáhl obočí.

Zvedli se a vyšli před stan. Okamžitě je oslepilo prudké denní světlo. Zdálo se, že den je v plném proudu.

„Asi chce s námi mluvit Merir,“ pošeptal venku Vanye Rohovi. Ten chvíli nevěřícně kroutil hlavou. Pochyboval o tom.

„Mohou s námi dělat, co se jim zachce,“ řekl mu. Vanye kráčel těžce, jeho noha bolela stále víc a víc. Báł se toho, že na ně přichystali nějakou léčku. Báł se, protože věděl, že to, co mu venku řekl Roh, je naprostá pravda. Neměli možnost volby.

Jejich strážce je dovedl k velikému stanu. Rozhrnul vstupní záves a postrčil je dovnitř. Tam seděla v jednom z křesel velice stará ghálská žena. Přes sebe měla přehozený světle šedý plášť. Ihned upoutali její pozornost. Pokynula jim, aby bez ostychu vstoupili dovnitř.

„Já jsem Arrhel,“ promluvila k nim a z jejího hlasu zněla autorita. Kývla rukou na Ghála, který stál u dveří, aby k nim popošel.

„Nthiene, vezmi je dozadu do stanu a ukaž jim, co bude třeba.“

Mladý Ghál přešel k nim a postrčil je dozadu. Uviděli tam obrovskou kád' plnou horké vody, ze které stoupala pára. Na Nthienův příkaz se museli vysvléknout a řádně se odrhnout, dokonce i s vlasy.

Voda páčila Vanya v jeho ranách tak, že jen zatínal zuby, aby nekřičel. Začal cítit, jak se ho postupně zmocňuje horečka. Po chvíli zřejmě ještě stoupla, protože i Nthien si všiml, jak se mu lesknou oči a sáhl mu na čelo. Pak si na jednom ze stolků začal chystat nástroje na ošetření Vanyových ran. Rohova zranění byla zanedbatelná, stačilo je pořádně vyčistit a převázat kusem čistého plátna, aby tolik nekrvácel. Pak se Roh usadil v jednom z křesel, přehodil přes sebe teplou přikrývku a sledoval Nthienovy přípravy. Občas si prsty rozhrábl stále ještě mokré vlasy, aby mu rychleji uschly.

„Sedni si,“ přikázal Nthien Vanyovi, který jeho přípravy sledoval s velkou nedůvěrou. Posadil ho na židli stojící hned vedle jeho stolku s nástroji.

Přes Vanyovy i Rohovy velké obavy ošetření jeho ran nebylo ani trochu bolestivé. Ještě než s ním Nthien začal cokoli dělat, každou z ran mu potřel tinkturou, která ho zbavila bolesti a místo znecitlivěla. Vanye se přestal bát a zavřel oči. Nyní už Nthienově dovednosti důvěřoval. Ten jednu ránu po druhé lehce omyl vodou, podíval se, zda nedošlo ke zranění důležitých cév nebo nervů a zručně je ovázal. Pak začal zkoušet pohyblivost kolena. Zavolal Arrhel, která svou vrásčitou rukou prohmatávala nohu a něco si pro sebe potichu mumlala.

„Sundej tu dlahu,“ řekla mu a pohlédla Vanyovi do očí. Také ji zaujal horečnatý lesk, proto mu položila chladnou dlaň na čelo. Zamýšleně se na ni díval a ona ho probodávala svými šedivými očima.

„Máš horečku, dítě.“

K jejímu velkému překvapení se Vanye upřímně rozesmál. Rozveselilo ho, že jeho, dospělého muže, někdo nazval dítětem. Pak si ale uvědomil, o kolik let je asi starší než on. Rozdíl byl tak velký, že se už vůbec nedivil, že ho považuje za dítě.

Arrhel vstala a opustila je. Roh se za ní díval s tak zvláštním a divokým výrazem ve tváři, až to Vanya zarazilo. To se asi projevila ta jeho druhá polovina, Liellova. Pocítil paniku a chtěl se co nejrychleji dostat pryč.

„My jsme tady svou práci skončili,“ řekl mu Nthien. „Tady máte čisté oblečení. Vyberte si, co bude třeba.“ Ukázal na hromadu srovnaných košil a kalhot, v barvě bílé, šedivé a zelené. U hromady stála na podlaze vyrovnaná řada bot a opasků, vyhotovených z jemné ků-

že. Vybrali si, co potřebovali a oblékli se. Dotek čisté látky příjemně hladil jejich kůži.

Pak je Nthien zavedl zpět za Arrhel. Stála u jednoho ze stolů. Když uviděla Vanya, napřáhla k němu ruku, ve které držela pohár s nějakou tekutinou.

„Tohle je proti horečce. Sice hořké, ale pomůže ti to.“

Podala mu ještě větší láhev, asi z poloviny plnou. „Zde máš další. Nelze to užít vše najednou. Musíš každý den trochu upít. Tak dlouho, dokud horečka bude trvat. A nezapomeň to vždycky zapít vodou, asi tak, kolik se ti vejde do obou dlaní. Ale hlavně bys měl odpočívat, hodně jíst i spát. A měl by ses rozmyslet, jestli bys neměl další cestu odložit. Stejně by sis na tyhle rány nemohl nasadit brnění. Tohle jsi sice v plánu asi neměl, ale bylo by to moudré. Měl by sis tu cestu ještě rozmyslet.“

„Jakou cestu, paní?“

„Neptej se a raději vypij tento pohár. Všechno se v pravý čas dozvíš.“

Udělal, co po něm chtěla. Bylo to hořké, tak, jak slibovala. Když jí hrnek vracel, zašklebil se na ni.

„Jakou cestu jsi paní měla na mysli?“

„Neptej se,“ odbyla ho ještě jednou. „Merir ti to řekne sám. A jestli vůbec někam pojeděš, to ještě závisí na tom, co mu sám řekneš.“

Přikryla svou vrásčitou dlaní Vanyovu ruku a pevným pohledem se mu dívala do očí. Její dlaň byla horká a suchá, jako bývá dlaň staré ženy. Upírala na něj svůj pohled tak, že nevěděl, kam s očima. Pak ho propustila a obrátila se k Rohoví.

„Pojď blíž,“ pokynula mu rukou. Roh neochotně udělal pár kroků a ona vzala jeho obličej do svých dlaní. Sílu jejího pohledu nevydržel Roh tak dlouho jako Vanye a uhnul očima dřív. Pak se opatrně dotkla svými rty jeho čela. Stále mu ale nedávala pokyn, po kterém by směl odejít. Proto sám vstal a chtěl opustit stan i bez jejího souhlasu. Sotva však vykročil ven, jeden z hlídačů proti němu napřáhl kopí. Donutil ho tak couvnout zpět.

Roh se vracel s viditelnou nechutí. Vanye vrhl letmý bázlivý pohled na Arrhel. Měl strach, aby ji Rohovo chování neurazilo. Stará žena se však na něj dívala spíše pobaveně a po chvíli je oba bez dalšího otálení propustila. Vanye se uklonil, rychle chytil Roha za ruku

a odtáhl ho ze stanu pryč. Roh, celý rudý, rychle zmizel a raději se za sebe ani neohlížel. Byl pak rád, když byli zase v jejich stanu.

Merir pro ně poslal až odpoledne, kdy pro ně přišlo několik Arrhend'anů. Starý pán měl na sobě svůj plášť, který vyjadřoval jeho vůdčí postavení v táboře. Šedivý, s bílým peřím na ramenou. Hlavu mu přes čelo obepínala zlatá obruč. Kolem něj stáli rozestavení Ghálové a khemi.

Roh i Vanye se mu poklonili a usadili se na jednu z rohoží ležících před ním. Merir měl ve tváři vepsaný hluboký smutek a ještě nyní z ní bylo možno vyčíst stopy probdělé noci. Dlouho se na ně jen díval.

„Kheimes Vanye,“ začal hovořit, „nenalezl jsem mezi skutky tvého bratrance mnoho takových, které bych mohl označit za dobré. Jak by jsi očekával, že s ním nyní naložím?“

„Nehte ho odejít se mnou. Jen tak bude moci dokázat, že se v něm mýlíte.“

„Tak Arrhel vám prozradila, že máte někam jít?“

„To sice ano, ale neřekla nám kam.“

Merir se zamračil a pohledem přejel všechny přítomné. „Tvá paní s sebou přináší mnoho zla. Já vím, že přáními ani modlitbami hrozbu od naší země neodvrátíme. Dokonce se bojím položit vám ještě další otázky, abych snad nepoznal, že skutečnost je ještě horší, než bych vůbec pomyslel. Potřebuji vás...“ bleskl po nich očima.

„Už několikrát jsem vás ujistil, že jsme sem nepřijeli jako nepřátelé. Zřejmě to ale stále nechcete pochopit.“

„Já chápu. Jenže něco jiného je chápat, něco jiného věřit. Nuže dobrá. Chtěli jste svoji šanci, máte ji mít. Půjďme hledat tvou paní a s ní i ostatní zmizelé. A vy oba půjdete s námi. Všechno dostanete zpět. Zbraně i všechny ostatní věci. Budete svobodní. Jen jediné chci od vás jako záruku. Slib, že se bez námitek podřídíte mému velení, mé slovo pro vás bude zákonem.“

„To po mně, pane, nežádejte, to nemohu.“ Natáhl k němu ruku, rozevřenou dlaní vzhůru. „Pohleďte, tohle je znamení, že sloužím Morgain. Nikomu jinému. Podle vašich příkazů bych se mohl řídit v jediném případě, že byste vy sloužil jí. Pochopte to, můj pane. Naléhavě vás o to žádám.“

„Uvidíme,“ odbyl ho Merir stručně.

Vanyovo srdce plesalo radostí nad nově nabytou svobodou.

„Buďte připraveni,“ řekl Merir, „tábor opustíme v co možná nejkratší době, nejpozději do jednoho dne. Do té doby už budete mít i své věci.“

Takový spěch Vanya překvapil. Téměř okamžitě jím začalo cloumat podezření, že něco není v pořádku, že se na ně chystá nějaká léčka. Pokusil se vstát a úklonou vyjádřit svou úctu. Pak směli již svobodně odejít.

Venku je nechali volně se procházet bez strážců. Ve stanu našli své věci, které jim Merir dal odebrat hned při jejich příjezdu. Jejich zbraně, stejně jako brnění, byly očištěné a nablýskané. Roh zvedl ze země svůj nůž a projevoval takovou radost, jako kdyby se po letech setkal se svým nejlepším přítelem.

„Rohu!“ zvýšil Vanye hlas, když viděl, jak se v jeho očích pomalu rozhořívá vášnivý plamen a touha zabíjet. Vanya to vyděsilo natolik, že k němu přiskočil a silně jím zatřásl. Teprve pak se Roh probral ze svého opojení a ruka s nožem mu poklesla.

„Bojíš se mne? Hnus. Pro ně jsem hnus. A podle toho se mnou také jednali.“

„Rohu...“

„Přitom bych jim mohl leccos povědět, například o Morgain, o jejím nečistém původu. Vždyť ona není jiná než já, a nepochybně prováděla také stejné věci. Není ani vyšší, ani ušlechtilejší. To jsi snad věděl, ne?“ Až nyní se podíval na Vanya a ulekl se. Stál tam s planoucím pohledem, jímž kolem sebe metal blesky, a třásl se po celém těle.

„Klid,“ konejšivě k němu promlouval. „Jako bych nic neřekl, jako bys nic neslyšel. Teď aspoň víš, kolik bych toho o ní mohl povědět, ale já nejsem zrádce.“

„Já vím,“ řekl mu Vanye, který si byl v této chvíli jist Rohovou věrností k Morgain. „Jednou ti to všechno splatím.“

„Řekneš jí, až ji najdeme, že bych s ní chtěl promluvit? Jen pár slov.“

„Máš mé slovo. Jak se rozhodne Morgain, nemohu tušit. Ale v každém případě, pro tvůj klid, udělám, co bude v mých silách.“

„Jsi opravdu hrdý,“ téměř obdivně řekl Roh. „Všiml jsem si, že dokonce s Ghály mluvíš v jejich rodném jazyce. Mně přiznáváš práva a úctu, která mi náleží...“

„Jsi ten, kdo vede klan mé matky. Na to jsem nikdy nezapomněl. Ani na to, že ty jediný jsi mi nabídl přístřeší ve chvíli, kdy mne každý odvrhoval. Ani na to, že jsi mi zachránil život.“

Na tohle neřekl Roh ani slovo, jen tiše skládal své věci do vaku, který mohl lehce připnout k sedlu. Vanye se na něj chvíli s úctou v očích díval, pak se sklonil a začal dělat totéž. Když byli oba hotovi, pustili se do prohlížení zbraní. Byly v tak dobrém stavu, jak už dlouho ne.

Zanedlouho pro ně přišli khemi.

Kapitola 13

Jezdci se pomalu scházeli před Merirovým stanem. Všichni patřili k Arrhend'anům, každý z nich držel v ruce uzdu svého koně. Zřejmě v očekávání příštích událostí, spolu všichni živě rozmlouvali. Dva mladší, dále dva starší, s vlasy stářím ještě bělejšími, a jedna starší dvojice, muž a žena.

I pro Vanya a Roha už byli připraveni koně. Oba hnědáci, silní a svalnatí. I muži z Morije, a ti se v koních nějak vyznají, by na ně byli hrdí.

Pohledy všech se však upíraly k jednomu z nejkrásnějších zvířat, jaké Vanye kdy viděl. Trochu stranou ostatních byla uvázána bílá klisna, ze které krása přímo vyzařovala. Hrdě a vznešeně držela hlavu a stále čekala na svého pána.

Vanye už měl svou přípevněnou k sedlu. Mimoto tam však ještě našel plnou láhev a další sedlovou tašku, která obsahovala věci, které mohl na cestě buď potřebovat, nebo mu ji zpříjemňovaly. Přes sedlo byla pak přehozena teplá pokrývka.

Ani to však ještě nebylo vše. Zanedlouho přišel ještě jeden kheimes a přinesl kabátce, jeden pro něj, druhý pro Roha. S díky je přijali, s vědomím, že se nebudou muset bát chladných nocí a rán.

Přestože všichni byli připraveni vyrazit, stále se ještě na někoho čekali. Vanye stál u svého koně a hladil ho. Cítil se jako znovuzrozený. Sám nevěděl, jestli je to tím, že po dlouhých dnech opět cítí pod svou dlaní hebkou koňskou srst, nebo že začal pravidelně užívat Arrhelinu medicínu.

Jeden kheimes přinesl kytici barevných květů a začal je vplétat bílé klisně do hřívy. Po jeho vzoru přicházeli další a každý takto pečoval o jednoho z koní.

Kytici pro Rohova koně přinesl Ellur, což Roha velice potěšilo a překvapilo. Pro Vanyovy koně přinesl Sin, ostatně kdo jiný, květy blankytně modré. Chlapec se natáhl vysoko a snažil se květy připevnit k hřívě. Podařilo se mu to v krátké chvílce a květy se kývaly jako srdce zvonu. Pak chlapec vzhlédl k Vanyovi.

Toho se zmocnila lítost, že chlapce vidí možná naposledy. Neměl žádnou záruku, že se z této cesty vrátí živ a zdrav. Sin to zřejmě věděl také, protože jeho oči tonuly v slzách.

„Nemám nic, co bych ti mohl dát s sebou na památku,“ řekl Vanye, a marně hledal nějakou drobnost, kterou by mohl postrádat. Měl jen své zbraně a věci, které nutně potřeboval. Ještě nikdy se necítil tak chudý jako nyní, kdy neměl nic, co by nepotřeboval.

„V mé rodné zemi se tento zvyk dodržuje jen tehdy, když víme, že odloučení bude dlouhé,“ pokoušel se věc nějak zamluvit. Ale Sin ho přerušil.

„Něco jsem pro tebe vyrobil.“ Sáhl do kapsy a cosi z ní vytáhl. Když dlaň rozevřel, ležela v ní malá vyřezávaná hlava koně. Jeho zručnost předčila Vanyovo očekávání. Bylo na první pohled patrné, jaké nadání se skrývá v rukou tohoto malého chlapce. Vanye si tu věc vzal a strčil do kapsy. Pak, zcela bezradný, sundal sponu opasku. Měla krásnou modročernou ocelovou barvu. Oblíbil si ji sice, ale byla to jediná alespoň trochu postradatelná věc. Vtiskl ji Sinovi do dlaně.

„Vím, je to jen jednoduchá věc, ale byla mou součástí. Dávám ti jediné, co jsem si s sebou vzal z domova. Prošla se mnou mnohá nebezpečí a vždycky mě dokázala ochránit. Ať tedy od této chvíle ochraňuje tebe. A až na mě budeš vzpomínat, neproklínej mé jméno. Jestli jsem ti ublížil, pak bych chtěl, abys pamatoval na to, že to nebylo mým úmyslem.

Jsi ještě mladý, ale třeba se ti to podaří a stane se z tebe kheimes. A teprve pak, spolu s Ellurem, poznáš pravou sílu přátelství.“

Sin ho pevně objal a Ellur mu stiskl ruku. Pak vzhlédl k Rohoví. I pro něj nebylo loučení s tímto místem jednoduché.

„Viděl jsem jen jednu podobnou mýtinu,“ dostával ze sebe pomalu, „Rakoris se to místo jmenovalo. Pro něj, stejně jako pro všechno zde, bych byl ochoten bojovat a snad i zemřít.“

Rozhlédl se ještě jednou po okolí. „Děkuji ti, bratranče, že jsi mě vzal s sebou.“ Potom se odmlčel. Až nyní si uvědomili ticho, které mezitím nastalo. Rozhlíželi se kolem, zda se něco nestalo. V mžiku vše pochopil. Mezi svými lidmi stál jejich velitel, Merir.

Nebyl to ten Merir, jakého znali předtím. Oblečený v jezdeckém oděvu, v přilbě se stříbrnými rohy. Přišel svižným krokem ke svému koni. Ušlechtilé zvíře otočilo hlavu a začalo mu jí třít o rameno. Lás-

kyplně klisnu poplácal po šíji a vzal do ruky uzdu. Pak se bez jakékoli pomoci svižně vyhoupl do sedla.

„Bud' opatrný, otče. Hodně štěstí,“ popřál mu jeden z Ghálů. Další se k němu připojovali. Rozloučit se přišla dokonce i Arrhel. Merir uchopil její vztaženou a silně ji stiskl.

„V době mé nepřítomnosti ved' tábor,“ přikázal jí a ona přikývla. Ostatní začali také nasedat na koně. Vanye a Roh naposled popřáli oběma chlapcům hodně štěstí a požádali je, aby už raději odešli. Ani jeden z nich neměl rád dlouhé loučení.

Pak se celá skupina dala do pohybu. Vanyův hřebec se rozvážným krokem zhoupnul a vykročil vpřed. Roh ho následoval. Ještě dříve, než jim tábor zcela zmizel z očí, se Vanye ohlédl zpět. Sin i Ellur běželi za nimi, aby alespoň takto prodloužili společně strávené chvíle. Mávali jim a vyprovodili je takto až na okraj lesa, kde se jim jezdci začali ztrácet mezi stromy. Vanyův poslední pohled patřil dvěma běžícím chlapcům, bledému ghálskému a snědému lidskému. Pak už je obklopila zeleň lesa a on se otočil a sledoval jen cestu před sebou.

Jeli úplně tiše. Dva mladí Arrhend'ané v čele, mezi nimi jako vůdce Merir. Po nich Vanye a Roh, ostatní za nimi.

Jediné zbraně, které Arrhend'ané měli, byly obrovské luky dosahující výšky dospělého muže. Ruce měli chráněny rukavicemi, upravenými právě pro lukostřelbu, které se připevňovaly k zápěstí koženými řemínky. Mladý kheimes se často ztrácel kdesi vepředu, pak se objevoval zase vzadu. Stačil tak sledovat okolí a neušel mu žádný podezřelý pohyb.

Starší jezdci se jmenovali Sharn a Dev. Vanye se pokusil zapříst rozhovor s ghálskou ženou, která jela po jeho boku. Jmenovala se Perrin a její sluha Vis. Dva nejmladší v čele celé skupiny byli Larrel a Kessun. Vanye je pozoroval s bolestí v srdci, neboť mu připomínali Sezara s Lellinem.

Asi v polovině cesty udělali krátký odpočinek. Kessun se jim na chvíli ztratil z dohledu. Vůbec neměli tušení, kam mohl zmizet. Larrel se ale vůbec nezneklidňoval a když dal Merir rozkaz k nasednutí, s klidem tak učinil. Jeho kheimes se za okamžik objevil a cosi Merirovi v ústraní pošeptal.

Pak odněkud z dálky zazněl hvizd, který oznamoval, že je vše v pořádku. Vanya uklidnilo, když slyšel, že na cestě nejsou sami. Na ostatní to mělo zřejmě stejný vliv. Dokonce i Merirovi se vesele zabýsklo v očích.

Nedlouho poté, co vyjeli, se Larrel a Kessun od ostatních odtrhli a jeli někde vpředu. Během další cesty Se žádný z nich neukázal, proto se utábořili bez nich. Seskočili z koní na místě poblíž potoka. Dovolili si i rozdělat oheň. Podle Merirova mínění zde ještě bylo bezpečno. Sesedli se všichni společně k teplu, které oheň vydával. Vanye cítil, že se ho opět zmocňuje horečka. Vypil proto svou dávku léku a zapil jej vodou, přesně podle Arrheliny rady.

Nejraději by byl přes sebe přehodil pokrývku a v klidu spal. Rány ho však znovu začaly bolet a znemožňovaly mu sebemenší pohyb. Proto se raději usadil u ohně a naslouchal, jak si Arrhend'ané povídají.

Najednou zpozoroval, že jim dal Merir šeptem nějaké příkazy a oni se poslušně zvedli a někam odběhli. U ohně zůstali jen Perrin Vis, a také oni měli své luky připraveny, kdyby jich museli užít.

„Nějaké potíže, pane?“ zeptal se Merira zamračeně Roh, který vše pozoroval. Ten však jen zavrtěl hlavou. „Jen jim říkám, aby dávali v noci dobrý pozor, aby se nic nepříhodilo.“ Jeho obličej byl však zasmušilý. Přesto si však Vanye všiml jemných rysů, které jeho tváři dodávaly vznešenosti. Jinak však byl tvrdý a pevný.

Vanye stále seděl u ohně vedle Roha. Něco v Merirově chování však znepokojilo jeho mysl. Začal být ostražitější. Ve chvíli, kdy poznal, že jeho pocit byl správný, bylo však už pozdě.

Perrin i Vis stáli nad nimi, drželi luky s tětivami napjatými a jejich šípy mířily přímo na ně. Vanyovi se zlostí a zklamáním roztrásl hlas.

„Věřil jsem vám, můj pane.“

„Já jsem ti tehdy také věřil,“ nedal se zastrašit Merir. „Neboj se, pokud splníte, co po vás budeme žádat, nemáte se čeho obávat.“ Šípy, jež na ně stále mířily, se sklonily trochu níž. „Položte na chvíli své zbraně sem,“ ukázal na místo před nimi.

Vanye vytáhl nůž a odepjal si svůj meč. Položil je na místo, kam Merir ukázal. Zamračený Roh udělal totéž, přistoupil k nim Dav, všechny věci vzal a odnesl z jejich dosahu.

„Chtěli bychom se vás zeptat na pár věcí,“ promluvil k nim Merir. „Jen několik otázek.“

Poté vstal, Sharn a Dav s ním. Obrátil se k Rohovi. „Pojď s námi.“

Roh rychle vyskočil na nohy, Vanye s ním.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Merir. „Ty ještě ne, ale nemusíš se bát, nic se vám nestane.“

„Vaše způsoby nejsou o nic lepší než Hetharuovy,“ poznamenal Roh tiše na jejich adresu. „Bud' klidný, bratranče, nebudu dělat žádné potíže, nevadí mi jejich otázky.“ Obrátil se k nim čelem a odcházel za jejich doprovodu. Vanye si náhle uvědomil, kolik toho Roh ví, a trochu ho zamrazilo. Díval se za nimi, jak jdou podél proudu, až se mu ztratili ve stínu lesa. Pak se otočil ke svým strážcům.

„Prosím, kheimes,“ řekla mu Perrin, luk stále namířený na něj, „prosím, nic nedělej. My dva, já i Vis, jen zřídka kdy mineme svůj cíl. A abychom minuli oba společně, to je vyloučeno. Oni tvému bratranci neublíží, neboj se. Sedni si a udělej si pohodlí, abychom se mohli uvolnit i my.“

Udělal, jak mu radila. Hroty jejich šípů se pak sklonily. Vanye držel hlavu v dlaních. Věděl, že mu nezbývá nic jiného než čekat. A tak seděl u ohně a ani nevěděl, jestli teplo, které se mu rozlévá celým tělem, je způsobeno plameny nebo horečkou, která se ho opět zmocňuje.

Dav přivedl po chvíli Roha zpět a předal ho Perriny ochrany. Vanye se na něj díval a pokoušel se vyčíst z výrazu jeho tváře alespoň něco z toho, co se s ním dělo. Jednou se jejich pohledy dokonce střetly, ale Rohův byl tak nevýrazný a jakoby bez zájmu, že Vanye nemohl odhadnout, co ho čeká.

„Tak jdeme,“ řekl mu Dav. Vanye vstal a po břehu potoka ho následoval to temného lesa. Cestu jim neozařovalo ani světlo hvězd. Bránilo tomu mihotání listů stromů nad jejich hlavami.

Merir už na ně čekal. Seděl na vyvráceném kmeni jednoho ze stromů a jeho bledá postava byla dost zřetelná i v oné tmě. Přes sebe měl přehozený plášť, který ho alespoň trochu chránil před nočním chladem. Nabídl mu, aby se posadil, ale on zůstal raději stát, aby dal najevo Merirovi své mínění o nich.

„Ach,“ pochopil Merir. „Cítíš se podvedený? To my bychom se tak měli cítit. Vy jste v jednání s námi nebyli upřímní.“

„Vám se nemám z čeho zodpovídat. Nejste ten, komu jsem přísahal,“ odvětil mu Vanye, ale jeho srdce se opět prudce rozbušilo. Nabyl si úplně jistý tím, jestli i Roh nemá tak trochu pravdu. Přesto vše zkusil zamluvit.

„Já jsem vám přece nikdy nelhal. Já, ani má paní. A to, že jsme vám některá svá tajemství neřekli... Šihuové užili akilu, aby je ze mě dostali... a nepodařilo se jim to. Myslel jsem si, že jste jiní.“

„Tak proč jste s námi nejednali upřímně?“

„Co jste se dozvěděli od Roha?“

„Tak už vím, čeho se tak bojíš,“ došlo Merirovi. „Roh nám nelhal... v mnoha věcech.“

„Pochybuji, že by po tom, co jste nám předvedli, souhlasil s tím, abyste byli přáteli jeho, mými, nebo mé paní.“

„Je pravda, kheimes, že tvá paní vlastní věc, která skrývá obrovskou sílu?“

Vanye mlčel, ohromený jeho znalostmi. Začalo se pomalu rozednívat. Paprsky vycházejícího slunce zbarvily do ruda jeho tvář, takže nebylo patrné, jak sám zrudl. Merir si přitáhl těsněji svůj plášť. V ranním chladu se do něj postupně dávala zima.

„Je to tak,“ prolomila Merirova slova všeobecné mlčení. „Mohla mi to říct. Ona ale chtěla dosáhnout Nehminu a neuposlechla mých rad. Vydala se vlastní cestou... vidíš, vím toho celkem dost.“

Vanyovo srdce bušilo na plné obrátky. „Kde je nyní?“ vyzvídal od Merira.

Neodpovídal, jen ho s ironií v očích pozoroval. Vanye vyskočil ze svého místa a vrhl se k němu. Arrhend'any to tak překvapilo, že neměli ani čas zasáhnout. Chytil starého Ghála za plášť a pokusil se jím zatrást. Merir vykřikl. Pak se Vanyovi zatočila hlava, zmocnila se ho závrať a jeho oči obestřela tma.

Upadl a Merira strhl s sebou. To už se však Arrhend'ané vzpamatovali z počátečního úleku a vrhli se Merirovi na pomoc. Pomohli mu vstát, ale Vanyovy prsty stále křečovitě svíraly jeho plášť. Chtěli se na něj vrhnout, ale Merirova natažená ruka je zarazila.

„Ne, neubližujte mu.“ Vanye ležící na zemi cítil po celém těle brnění a jeho hlava jako by se chtěla rozskočit. V jeho mysli panovala prázdnota. Pak se však všechno kolem něj začalo vyjasňovat a on se posadil. Viděl nad sebou tváře Arrhend'anů, kteří mu pomáhali vstát.

„Tohle dokáže síla Brány,“ prohodil k němu Merir, a pohodlně se zase usadil. „Doufám, že jsi statečnější v boji než v hrubostech proti starým mužům, jako jsem já.“

Vanye sklopil hlavu a odhrnul si vlasy z tváře. Jeho pohled se setkal s pevným pohledem Ghála.

„Ty jsi přece už kdysi poznal takovou sílu, ne? Prošel jsi přece Ohněm. Chci, abys už pochopil, že s tebou nechci bojovat.“

Merir vytáhl z kapsy malou krabičku a otevřel ji. V jeho dlani se cosi zablýsklo a na jeho skloněnou tvář dopadlo bledé růžové světlo. Vanye se naklonil, aby se podíval. Spatřil oválný kámen, vydávající úplně stejné světlo jako Morgainin meč, vsazený do velice jemného šperku. Jakmile to Vanye spatřil, začal cítit nebezpečí.

„Ano, podívej se dobře,“ hlesl tiše Merir. „Jak vidíš, tvá paní není jediná, která vládne takovou silou. Já jsem další... a v Shatanu je takových kamenů mnoho. Víím to. Dlouho jsem po tom pátral, hledal sílu, skrytou v tak malém kusu kamene. Ty ses v Mirrindu cítil asi velice dobře, ale já jsem byl vyděšený, když jsem spatřil, co jste přinesli s sebou. Jen proto jsem pro vás poslal a vyslechl, co mi k tomu řeknete. Pustil jsem vás i dál. Doufal jsem, že byste nebyli schopni svou sílu obrátit proti nám. Jak sám vidíš, věřil jsem vám. Ale vy jste se přes toto všechno chtěli dostat do Nehminu. Ten má ale obránce daleko silnější než jsem já. Ty byste asi jen tak lehce neobešli.“

Možná je Morgain mrtvá. Nevím. Myslím si ale, že v tom případě by se vrátil Lellin zpátky do tábora. Zatím se neukázal. Tomu vděčíš za to, že jsme dnes na cestě. A stále se pokoušíš zatajit mi cíl vaší cesty!

Vím, že Morgain má u sebe obrovskou sílu. Cítím to. Ptal jsem se Chya Roha, proč by chtěla zničit Nehmin. Z jakého důvodu. Řekl mi, že to bylo její poslání a ani on sám tomu mnoho nerozumí. Také jsem se ho ptal, z jakého důvodu putuje k ní? Prý s ní potřebuje promluvit. A ty říkáš, že lže. Připadá ti snad tohle jako lži?“

Vanye se roztřásl a sklopil hlavu. Polkl hořkost, která se mu svírala hrdlo. „Pane, on tomu věří.“

„Pak ti dávám stejné otázky jako jemu. Čemu věříš ty?“

„Já... já nevím. Roh tvrdí, že jsou... mluví pravdu... ale já... nevím. Sloužil jsem jí dlouho. Kdysi jsem jí řekl, že o jejím původu nechci nic vědět. Přijala to, a proto jsme o tom nikdy nemluvili. Proto vám také nemohu dát odpověď na vaši otázku. Já ji ale znám a

myslím, že určitě lépe, než ji zná Roh. A mohu vám odpřisáhnout, že skutečně nikdy nechtěla uškodit vám, ani vašim lidem.“

„To může být pravda,“ pokýval hlavou Merir, „ale koneckonců... tomu věříš ty.“

„Nikdy jsem nelhal a Morgain taky ne.“

Arrhend'ané Vanyovi drželi ruce a zápěstí, aby se znovu nevrhl na Merira. Proto si Vanye, aby zdůraznil svá slova, alespoň přidupnul nohou. Merir jeho strážcům naznačil, aby ho pustili. Stál tam, zachvácen horečkou, a navíc ho jímala závrať. Znovu se obrátil k Merirovi.

„Dovolte mi, abych znovu připomněl, že to byla Morgain, která se pokoušela zadržet Šihuy co nejdále od této země. Já jsem se s nimi setkal, stejně jako Roh. Nebylo to nic jednoduchého. Předvedli nám svou krutost v plné síle. Morgain to předvíдалa a pokoušela se tomu zabránit. Proto vím, pane, jedno. Není důležité jakou silou vládnete. Mnohem důležitější je, kdo jí vládne. A pokud by se ta malá věc, kterou teď držíte v dlani, dostala do rukou Šihuů... je konec. Dotkněte se toho kamene - bude to bolet. Víím to já a ví to i Morgain, snad nejlépe ze všech. Nenáviděla tu věc, o kterou musela pečovat. Nenáviděla všechno zlo, které sebou přinášela.“

Merirovi oči zkoumaly jeho tvář, osvětlenou opálovým světlem. Pak malou krabičku zavřel a světlo rázem pohaslo. Pak Merir k Vanyovi promluvil. „Vím, že tento kámen, jakmile se ho dotkneš, s sebou přináší bolest. Rozlila by se ti celým tělem. A pokud Morgain vládla silou mnohem větší, pak muselo její trápení být strašné. Myslím, že už nikdy nepřijde.“

„Ale to, co s sebou přinesla má stále u sebe. Nesmí se to dostat do rukou nikomu jinému - pokud skutečně zmizela. A jestli je to tak, pak ať jsou to raději tvé ruce než ruce Šihuů.“

„Nechtěl jsi říct raději tvé ruce než moje?“

Neodpovídal.

„Je to meč, že? Zbraň, s kterou nelze prohrát. A ona se o ni starala.“

Vanye pomalu přikývl.

„Mohu ti říct tohle. Minulou noc jsem cítil, poprvé od doby, když jsme přišli do Shatanu, velikou sílu. Nevíš, co to mohlo být?“

„Její meč byl zřejmě tasen,“ řekl Vanye a doufal, žaludkem svírající se strachem, že se Morgain neocitla v žádné, pro ni kritické situaci.

„Ano, tak jsem předvídal správně. A co se týká tebe, máš několik možností. Buď to opustíš Shatan a postavíš se tak proti mně, nebo zůstaneš a přijmeš mě jako svého vůdce.“

„Zůstanu,“ odpověděl bez dlouhého přemýšlení.

Merir potěšeně přikývl a nařídil Arhend'anům, aby ho pustili. Všichni se pomalu vraceli zpět k ohni. Tam seděl Roh stále pod ostřížím zrakem Perrin a Vise. I jim Merir něco naznačil a jejich šípy, které celou tu dobu mířily na Roha, se sklonily k zemi.

Vanye šel k Rohovi a z jeho výrazu čísel vztek.

„Vstaň,“ řekl prudce, a když Roh okamžitě nevstal, chytil ho za klopy kabátce a prudce udeřil do obličeje. Roh, překvapen jeho nenadálým útokem, neměl čas ani možnost se bránit. Svalil se na zem, ale téměř okamžitě byl opět na nohou a chtěl se vrhnout na Vanya, jeho útok opětoval.

Ale to už zasáhli Arrhend'ané, chytili je a drželi v bezpečné vzdálenosti od sebe. Roh si rukávem setřel krev z úst a z očí mu šlehaly blesky. Vyplivl krvavé sliny a ještě jednou si otřel ústa.

„Naše dohoda končí,“ řekl mu Vanye nenávistně.

„Ode dneška se starej jen sám o sebe, bratranče. Já jsem sice ilit, ale ne tvůj. Ty bys mi byl schopen bez jakéhokoli varování vrazit nůž do zad. A já chci mít o svých nepřítelích přehled.“

Roh si odplivl a z jeho pohledu vyšlehl plamen. „Ale já jsem jim nic neprozradil, bratranče. Ty si zřejmě myslíš, že ano. Dobrá, naše dohoda tedy končí. Ale nezapomeň, já jsem pán klanu a tím také zůstanu. Buď si navždycky ilitem a poděkuj za to jen své výbušné povaze. Neřekl jsem jim nic, co by už nevěděli. Merire, odpověz mu. Řekl jsem vám něco, co byste už dřív nevěděli? Vždyť já ani nic nevím.“

Vanyův pohled sklouzl na Merira, který odmítavě vrtěl hlavou. Vztek z něj velice rychle vyprchal. Stál uprostřed ostatních zkroutěný a marně hledal jediný důvod svého výbuchu. Pak sklonil hlavu a bezmyšlenkovitě si otřel krví potřísněnou ruku o kalhoty.

„Moc se za všechno omlouvám,“ pronesl ztěžka k Rohovi. „Vrať mi to zpátky, když jsem ti tolik křivdil.“

„Už mě nezajímá nic, co se nějak týká tebe.“

Vanye cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Polknul naprázdno hořkost z úst, obrátil se a pomalu odcházel. Arrhend'ané pustili i Roha, který se otočil a zamířil k místu, kde měl své věci. Lehl si a s očima doširoka otevřenýma sledoval noční oblohu. Vanye měl připravené lůžko blízko něj. Kradmo po něm pokukoval, ale Roh se otočil zády a tak Vanye ani nevěděl, kdy usnul.

Tábor se zvolna probouzel s prvními paprsky ranního slunce. Arrhend'ané vstávali a sedlali koně. Vanye byl vzhůru mezi prvními a hned začal skládat své věci. Roh ho nenápadně pozoroval, stejně jako Vanye mlčky sledoval Roha.

Merir sice vstal mezi posledními, ale o to více všechny pobízel. Proto velice rychle pojedli. Na Merirův rozkaz jim oběma vrátili zbraně.

„Doufám, že znovu neporušíte klid, jenž mezi námi vládne,“ připomněl jim Merir.

„Nemusíte mít strach,“ řekl Vanye potichu pouze sobě a Rohovi. „Život mého bratrance mě už nezajímá.“

Roh na to nic neodpověděl. Jen rychle zavěsil svůj meč zpět k opasku a kopl do Vanyova meče, který dosud ležel na zemi. Pak se otočil a hrdě odcházel. Vanye se chvíli díval za ním, pak se bezmyšlenkovitě uklonil Merirovi... a následoval Roha.

Od včerejší události mezi nimi nepadlo ani slovo. Roh, stále ještě rozezlený, se na něj ani nepodíval, a činil tak usmíření ještě nesnadnějším. Teď se k němu obrátil zády, aby mohl osedlat svého koně. Když skončil, vedl svého koně na místo, kde se pomalu začali shromažďovat ostatní.

Vanye se na poslední chvíli rozhodl a zařadil se v zástupu jezdců na volné místo vedle Roha.

Na povel se všichni vyhoupli do sedel. Vanye jel vedle Roha, ve stejné linii.

„Rohu,“ začal po chvíli nevraživého mlčení. „Ty mi ani nedovolíš ti to vysvětlit?“

Roh se na něj podíval studenýma očima. „Bojíš se, že?“ vyštěkl na něj andursky. „Kolik se toho dozvěděli od tebe, bratrance?“

„Zřejmě tolik, co od tebe,“ odpověděl mu Vanye smířlivě. „Chtěl jsem ti jen říct, že Merir vládne stejnou silou jako Morgain.“

Rohova překvapená tvář prozradila, že o tom neměl ani potuchy. „Tak tohle je to, co tě tak vzalo.“ Odplivnul si. „Znamená to, že existuje někdo, kdo by se jim mohl směle postavit. Proto jsi tak zoufalý. Ale udělal jsi dvě velké chyby. První, když jsi mi šel po krku, a druhou, když jsi mi tohle všechno řekl.“

„Merir ti řekl jen to, co sám chtěl. Přesně jako mně. Teď už vím, že jsem ti křivdil.“

Roh chvilu mlčel. „Sám nevím, proč ti neoplatím to, co jsi provedl mně. Ale já už nechci být ten špatný...“ Jeho hlas se náhle zlomil. „Mír, bratranče, mír. Jednou možná jeden druhého zabijeme, ale... ani jeden z nás nebude vědět proč.“

„Chtěl bych, abys zůstal se mnou. Už jsem ti to jednou řekl a stále to platí.“

„Samozřejmě.“ Roh si opět odplivl, stiskl rty a potřásl hlavou. „Vyzrazil jsi mi dva zuby. To ti započítávám jako další z tvých dluhů. Uvidíme, jak se věci vyvinou... zda Morgain žije nebo ne.“

Vanye se hořce pousmál a pokýval hlavou, pak se obrátil k Rohovi a přátelsky mu stiskl paži. Poté se oddělili a dále už spolu nejeli.

Larrer a Kessun se vrátili. Náhle se objevili před nimi. Počkali na ně a prohodili s Merirem několik slov.

„Byli jsme tak daleko jako Laur,“ řekl Larrer. Skutečně vypadali oba, stejně jako jejich koně velice unaveni. „V Mirrindu žádné potíže, žádný pohyb.“

„Je tady zvláštní ticho,“ řekl náhle Merir a rozhlížel se kolem sebe. „Tak mnoho, tisíce bojovníků... a žádný pohyb?“

„Nelíbí se mi to,“ řekl Vanye a všichni obrátili svůj pohled k Vanyovi. „Čekal bych bezprostřední přímý útok.“ Pak ho ale něco napadlo. „Fwarovi muži... jestli vyvázli...“

„Ano,“ vydechl Roh. „Oni mohli varovat své lidi, co tento les skrývá. A mohli nás poškodit i víc, kdyby promluvili.“

„Myslíš, že vědí, kde asi Morgain zmizela?“

„Všichni Šihuové to vědí. A za zmizelé mají i nás.“

„Pak můžeme očekávat útok blízko Nehminu,“ řekl Merir, když promyslel všechny podrobnosti. Vanye si vzpomněl, jaká byla jeho slova ve chvíli, kdy přiznal, že cítil sílu vytaženého meče. Od té doby uplynulo dost času pro celou hordu, aby se obrátila směrem k Narnu.

Vyrazil mu na čele studený pot. Studenější o to, že na něj padal stín lesa. „Modlím se, abychom dorazili včas.“

„Brzy dorazíme do lesa, kde jsou harilové,“ připomněl všem Merir. „Musíme si pospíšet, už kvůli naší bezpečnosti.“

Popohnali koně a Arrhend'ané s nimi brzy vyrovnali tempo. Odpočívali co nejméně, jen z ohledu na koně. Zastavili až odpoledne, kdy si udělali větší přestávku až do setmění a pak opět pokračovali v cestě i v noci.

Dnes na ně tma padla pod obrovitými stromy dříve. Koně byli čím dál neklidnější a sem tam zaslechli harilí šišlání.

Z místa na čele, kde jel Merir, náhle vyšlehlo opálové světlo. Ozářilo zvláštním způsobem Merira i jeho koně a pak rychle pohaslo.

Chvíli byl v lese naprostý klid. Pak se začali objevovat první harilové. Jejich šišlání zřejmě dost děsilo koně protože ti neklidně podupávali a pohazovali hlavami. Když je Merir opět vybídl kupředu, jejich podivní průvodci je provázeli podél cesty. Viděli je míhat se jako stíny. Pak tři z nich vyšli na cestu a klaněli se Merirovi Vanyovi bylo jasné, že pán Shatanu se u nich těší velké vážnosti. Uctívali sílu, kterou Merir vládl, kterou třímal v rukou a dovedl jí užívat, ačkoli sami Arrhend'ané se této síly báli.

Vanye si představil, že by měl jít mezi tyto bytosti, a otřásl se odporem. Zřejmě sloužili ohnům, ale jakýmsi zvláštním způsobem. Možná je uctívali jako božstvo.

Srdce mu bušilo prudčeji, když jeli tmou, a ze všech stran je obklopovaly postavy harilů. Možná něco vědí, uvědomil si. Pokud Morgain žije, určitě to vědí. Napadlo ho, že je snad tuto noc vedou k ní, a přál si, aby tomu tak skutečně bylo. Aby existoval nějaký jazyk, srozumitelný lidským uším, kterým by jim mohli říct všechno, co vědí. Vždyť ani Merir nebyl schopen se s nimi domluvit. I když jim něco naznačoval, byly to pouze signály a znamení.

Vanyova naděje brzy pohasla. Harilové je nevedli na žádné tajné místo, ale k Narnu a naznačovali jim, aby ho přebrodili. Jeho temné vody vypadaly v hluboké pozdní noci divoce. Naštěstí však postřehli krátký úsek mělčiny, přes který mohli Narn přejít. Harilové stáli chvíli u břehu, pak udělali znamení, že odchází, a jeden po druhém se začali vytrácet.

Vanye se naklonil ze sedla dolů a zkusil jednoho z nich zastavit. Tři osoby, snažil se harilovi naznačit. Kde? Nezdálo se ale, že by mu haril porozuměl. Jeho velké a tmavé oči se nechápavě zaleskly v bleďém třpytu hvězd. Svými dlouhými prsty udělal nějaké znamení, pak se otočil a zanechal Vanya zmateně stát.

„Ohně,“ řekl Sharn. „Řeka a mnoho. To naznačoval.“

Vanye se podíval na Ghála.

„Máš štěstí,“ pokračoval Sharn, „mohl tě i zabít. Nikdy se jich už nedotýkej.“

„Nemohli jsme se od nich dozvědět víc,“ řekl Merir a pobídl svou bílou klisnu po břehu dolů do vody. Za ním následoval zástup jezdců. Vanye také pobídl svého koně a jel jako poslední. Úzkost, kterou pociťoval, než do těch míst přijeli, byla pro tuto chvíli zapomenuta. Myslel jen na to, co přijde.

Bedlivě sledoval cestu dolů k vodě, třebaže tu nebylo místo odkud by je někdo mohl napadnout ze zálohy. Harilové stáli ještě na břehu a sledovali je ve světle měsíce, které se odráželo od hladiny řeky. Uprostřed řeky mělčina náhle končila. Larrer dal uzdu svého koně podržet Kessunovi a pokusil se vyhledat další cestu. Nejdříve mu to činilo značné potíže a několikrát spadl, pak ale narazil na další mělčinu, která ho dovedla bezpečně až ke druhému břehu. Ostatní ho bez problémů následovali. Larrer je čekal s promáčený a roztřesený nočním chladem. Kessun proto přes něj přehodil teplý kabátec, aby se trochu zahřál.

„Musíme odtud rychle pryč,“ řekl Larrer všem ostatním. „Řeku lze v tomto místě příliš snadno přejít.“ Ostatní s tím souhlasili. Pak se celá skupina obrátila a zamířila k jihu.

Naposledy odpočívali v poledne. Pojedli to, co jim ještě zbylo od rána. Nikdo z nich nemluvil. Vyčerpání Ghálové dokonce ani tradičně neodříkali svou modlitbu. Roh si sedl stranou ostatních na prohřátou zem, kterou oteplily paprsky poledního slunce. Chvíli ležel, jako by byl mrtvý. Vanye se zachoval podobně. Třebaže se mu zdálo, že ho horečka, která ho po několik posledních dní sužovala pomalu opouští, cítil únavu až do morku kostí. Oči si před přímým sluncem stínil dlaní a jeho lícní kosti vypadaly více vystouplé, než obvykle. Brnění viselo na jeho vyhublém těle volněji, než byl zvyklý. Když si lehl, brnění ho trochu tlačilo, on byl však příliš unaven, než aby si jej sundal a udělal si tak větší pohodlí.

Koně cosi znepokojilo. Všichni zpozorněli. Ozvaly se hvízdavé signály. Sharn na ně po chvíli odpověděl tak rychle, že Vanye je nebyl schopen postřehnout.

„Radí nám,“ řekl Merir, když opět nastalo ticho, „abychom rychle pokračovali dále. Sirrind'ané... Šihuové, před kterými jste prchali, přišli v obrovském počtu k Narnu.“

„A Morgain?“ zeptal se Vanye.

„O Morgain, Lellinovi ani Sezarovi... nic. Jako kdyby jejich zmi-
zení zamlžovala nějaká tajemná síla. Ať jsou mrtví nebo živí, o jejich
přítomnosti v Shatanu se nic neví. Arrhend'ané by nám to jinak jistě
dali vědět. Je v tom něco podivného.“

Vanyovo srdce se zastavilo. Ale stále doufal.

„Pojď,“ řekl Merir. „Nemáme času nazbyt, abychom jím mohli
plýtvat.“

Kapitola 14

Brzy nastaly potíže. Ptáci začali vzlétávat z míst, kde bylo možno tušit, že se něco pohybuje. Po chvíli už i oni mohli spatřit skupinku jezdců. Naštěstí je od sebe dělil široký proud Narnu, takže se mohli, alespoň prozatím, cítit bezpeční.

Nepřátelé už je zpozorovali také a překvapeně se zastavili. Byli to Ghálové. S jistotou je poznali. Jejich démonické přilby, blýskající se šupinaté brnění, na malých šihuanských koních. Jediné zbraně, které viděli, byla kopí. Jejich vůdce byl prostovlasý, jeho bílé vlasy za ním zřetelně vlály ve větru. Arrhend'ané byli vyděšeni jeho zjevem, který díky brnění působil hrůzně.

„Shien!“ vykřikl Vanye, když se jezdci na druhé straně řeky přiblížili. V řadě šihuanských jezdců nebyl nikdo jemu podobný. Proslulý svou krutostí, svou arogancí. Ručil za bezpečnost samotného Hetharua.

Jejich skupina stále držela své tempo a jela po břehu jako zrcadlový obraz skupiny Shienovy. Snášela se na ně mračna šípů, naštěstí nepřiliš přesně mířených, takže většina z nich končila buď ve vodě nebo je táhlým obloukem přelétávala.

Perrin to nedalo. Sundala si z ramene luk, potěžkala jej v ruce a s vážnou tváří pohladila. Pak napjala tětivu, nasadila do ní jeden šíp a po chvilce míření vystřelila. Zasáhla jednoho z jejich protivníků, který se s výkřikem skácel k zemi.

K Rohově koni pomalu přišel Vis. Roh viděl, že by si s ním o něčem chtěl promluvit, proto napjatě čekal, co se z toho vyklube. Vis ještě chvíli otálel. Pak ze sebe vysoukal žádost o Rohův luk. „Jestli ho nechceš použít ty, pak z něj budu střílet já.“

„Shiena nesmíš zabít,“ správně odhadnul Roh jeho myšlenky. „Je to Hetharův soupeř a to je to, co nyní potřebujeme.“

Cesta rychle ubíhala. Snažili se jet co možná nejrychleji a získat nad druhou skupinou, sledující je na druhém břehu, alespoň nějaký náskok. Perrin a Visovi bránil rychlý cval ve střelbě, proto své luky schovali a raději se soustředili na jízdu. Všichni se drželi v houfu, co

nejblíže Merira. Jeli velmi rychle. Provázel je pouze zvuk větviček, lámajících se pod kopyty koní.

Po chvíli, kdy takto jeli, se Vanye ohlédl, aby se podíval, jak daleko jsou jejich nepřátelé. Nezahlédl za nimi nikoho, jen o kousek dál stoupal k nebi šedý kouř ohně. Když Perrin a Vis viděli překvapení v jeho očích, také se ohlédl. Jejich obličeje ztuhly.

„Oheň,“ vykřikl na ostatní. Snad Vanyovo rozčilení, které bylo v jeho hlase znát, snad to, co vykřikl, způsobilo, že se všichni jako na povel obrátili.

„Šihujský signál,“ kývl hlavou Merir. „Dávají znamení svým spojencům, že jsme tady.“

„Já nemám rád velké ohně,“ řekl Sharn s úšklebkem. „Jestli jsou moc unavení a teď ještě signalizují, chci je vidět, jak budou chodit pro dříví, až se budou chtít ohřát.“

Vanye se ohlédl směrem, kde vládli harilové. Ti zřejmě klidně spí, pomyslel si rozčarovane. Pak v dálce uviděl znovu obrysy postav jejich pronásledovatelů, v čele se Shienem.

Odpočívali, až když se zdálo, že koně dál nemohou a byli celí zborcení potem. Vanye stejně jako vždy, když odpočívali, věnoval všechen čas péči o svého koně. Někdy se věnoval i ostatním, protože na Arrhend'anech bylo vidět, že vyrostli v nížinách, kde koně nepotřebovali. Neměli k nim ten správný vztah a Vanye by byl nejraději brečel, když viděl jejich nezájem. Neměli ani snahu naučit se od něj pečovat o své koně.

„Pane,“ promluvil ve chvíli, kdy už to nevydržel, „les je něco jiného, než otevřená krajina. Nesmíte na koně tak tlačit, zvláště když nevíte, kdy je budete potřebovat úplně čerstvé. Pokud se Šihuové stáhli do lesa a budou nás chtít sevřít spolu s druhou tlupou, pak naši koně, pokud se o ně nebudete řádně starat, nebudou schopni tak rychle a vyčerpávající jízdy, abychom jim unikli.“

„Z toho já nemám strach,“ vzal Merir jeho slova na lehkou váhu.“

„Pak se také může stát, že své krásné koně zabijete,“ řekl mu Vanye zoufale a umínil si, že už nikdy nebude někomu takovému radit. Vzdálil se od nezaopatřené bílé klisny, která za ním po celou tu dobu otáčela hlavu. Vanye se jen smutně usmál a odešel zpátky k Rohoví.

Za chvíli dal Merir povel k nasednutí. Oproti jejich předchozímu tempu teď rychlost o hodně snížili. Jako Morgain, pomyslel si Vanye. Navenek tvrdý, v jádru ale velmi citlivý. Vzpomínka na Morgain v něm vyvolala další a další. Cítil se bídne, jakoby mu někdo rozdíral jeho bolavé rány. Seděl pohodlně v sedle a upřeně sledoval cestu před sebou. Jen jednou se ohlédl, aby se podíval, jestli Shiena neomrzelo stále je sledovat. Ale stále byli za nimi, sledovali je krok za krokem. Zoufale svěsil hlavu a chvíli myslel na to, co by se asi stalo, kdyby na ně Shien čekal u dalšího brodu. Pak tyto chmurné myšlenky z hlavy raději vypudil z hlavy a opět se soustředil na jízdu, jej dohonil. Chvíli jeli vedle sebe beze slova, pak mu ale nabídl kus arrhendského koláče. „Nejedl jsi, když jsme zastavili.“

Vanye sice neměl hlad ani nyní, ale chtěl udělat Rohoví radost, proto koláč snědl a zapil jej vodou z láhve. Noční stíny se pomalu začaly vytrácet. Nad Shatanem, kde v této chvíli panovalo naprosté ticho, začalo vycházet slunce.

Stále je na jejich cestě provázelo šíšlání harilů. Cesta je dovedla k jedné z řek, které se vlévaly do Narnu. Nebyla sice široká, ale její proud tek l v zákrutech mezi stromy s docela slušnou rychlostí. Tady se vedle nich zjevily harilí stíny a šíšlání dostalo varovný ráz. Jeden z harilů na ně čekal uprostřed řeky, jako by je chtěl varovat. Jeho ptačí tělo se tráslo. Pak k němu přistoupil Merir a něco mu naznačoval. Zdálo se, že se haril uklidnil a na něco přikývl. Merir kývl na ostatní, aby jej následovali.

„Nemůžeme jít tak neprůchodnou cestou, pane,“ protestoval Sharn. „To není cesta pro naše koně.“

„Zkusíme to. Pomalu,“ nedal si říct Merir. Otočil svou klisnu a pobídl ji do dravého toku říčky. Ostatní koně ji následovali. Klopýtal i přes kameny. Už byli tak dost vysílení a snaha udržet se na nohou jim brala i ty poslední zbytky sil. Harilové se stále pohybovali kolem nich, lehce a svižně.

Náhle se před nimi ve tmě objevil nějaký bílý předmět. Když se dostali blíž k němu, poznali, že je to člověk. Oblečený do bílých šatů, bílé vlasy povlávající ve větru. Jeho postava připomínala spíše ducha než člověka, zvláště v bledém mihotání hvězd.

Lellin. Vanye ho poznal téměř okamžitě. Rozjeli se tryskem až k němu. Vztahoval k nim své ruce.

„Dědečku!“ pozdravil se tiše s Merirem. Přišel až k němu a vzal do obou dlaní nabízenou ruku. Vanyovi se zdálo, že jeho chování prodělalo určitou proměnu. Vyzařoval z něj klid, který jinak přichází až s pokročilým věkem.

„Ach, dědečku,“ opakoval, celý rozechvělý. „Neměl jsi sem chodit.“

„Proč jsi o sobě nedal vědět, tak, jak jsi slíbil?“ plísnil jej nejdříve Merir. Vypadal sám velice vystrašeně. „A kvůli čemu jsem sem neměl chodit?“

„Nemohl jsem ti poslat zprávu.“

„Morgain,“ prodral se konečně ke slovu Vanye. „Lelline, co je s Morgain?“

„Není daleko,“ obrátil se k němu Lellin a stiskl mu paži. „Teď asi bude zrovna na Kamenném vrchu.“

Vanye po tom, co uslyšel, už na nic nečekal a pobídl svého koně tím směrem, který mu Lellin ukázal. Dali se do šíleného běhu. Nedbal ani na protesty svých přátel, ani na jejich četná varování. Jeho kůň v jednom okamžiku zakopl a zdálo se, že upadne. Pak ale nabral rovnováhu a letěl i s Vanyem v sedle dál. Za sebou slyšel zvuky, které mu prozradily, že se ostatní vydali za nimi.

Pak cesta vyústila na širokou louku, nádherně osvětlenou měsícem. Vanye spatřil, jak se i zde pohybují jakési bílé siluety. Tak mu to alespoň v chabém osvětlení připadalo. Viděl dokonce i jejich bílé vlasy. Pak se mu obraz rozplynul. Vanye v posledním okamžiku ještě přitáhl koni uzdu, aby zastavil. Nastala tma.

„Kheimes.“

Ucítil na své paži dotek. Lellin. Pokusil se pohnout rukou a na dlani ucítil hebký dotek trávy. Něčí ruce mu ochotně pomáhaly vstávat. Vzhlédl nahoru... Sezar. Byli si s Lellinem podobní jako vejce vejci. Snad to bylo jen stejným oblečením, protože Vanye si nikdy žádné podoby nevšiml. Chvilí na něj omámeně hleděl. Nevěděl, co se stalo. Blízko něj stálo několik Ghálů, jeden z nich držel za uzdu jeho koně. Ten tu stál a nohy se mu třáslly. Po chvíli se pomalu začal rozpomínat na to, co se přihodilo. Spatřil i Merira, sedícího ve skupině oněch bíle oděných Ghálů, jediná šedivá postava mezi bílými. Roh zde byl také, ale udržoval od Ghálů uctivý odstup, jako by tušil nebezpečí.

„Morgain na tebe čeká tam,“ ukázal mu Lellin směrem, kterým se vinula jedna ze stezek. „Poslala nás pro tebe, tak běž.“

Vanye se ještě chvíli díval překvapeně, zřejmě si nemohl všechno v hlavě nějak srovnat. Rozhlížel se po bílých postavách kolem sebe a cítil nevýslovný klid. Jeho smysly byly stále trochu zmámené. Náhle mu však bleskla hlavou myšlenka na Morgain a rychle se obrátil, aby se za ní mohl vydat. Nechal se vést pěšinou, která stoupala stále výš a výš. Ráz krajiny kolem něj se rychle měnil. Už kolem sebe neviděl vysoké stromy a naopak se zdálo, že se spíše snižují. Procházel mezi nimi a srdce mu prudce bušilo napětím, co jej nahoře čeká.

Náhle pěšina končila. Na jednom z kamenů, které byly rozsety kolem stála bílá postava... Morgain. Vítr jí čechrál dlouhé vlasy a vzdouval bílý oděv na její štíhlé postavě. Výjimečně u sebe neměla žádnou zbraň.

„Liyo!“ vykřikl, ale hlas se mu zlomil. Cítil se nevýslovně šťastný, že je zase s ní. Až nyní si uvědomil, jak velice ji postrádal. Nejdříve nevěděl, zda nesní, zda to není jen obraz jeho touhy odrážející se mu v mysli. Když ale sestoupila s kamene dolů a vydala se k němu, byl si jist, že to, co vidí, je skutečné.

Vše, co držel v rukou, mu vypadlo a spěchal k ní. Objali se navzájem a Vanye si znovu uvědomil bezútěšnost doby, kdy nebyl s ní.

Dlouho oba mlčeli a jen vychutnávali přítomnost toho druhého. Pak si však Vanye vzpomněl na její zranění. Uvědomil si, jak je nyní pohublá a jak asi trpěla. Byl už nedočkavý, aby si o všem, co je potkalo, pohovořili. Pomohl jí proto sestoupit ze skály a vyhledal pro ně vhodné místo, kam by se mohli posadit. Nejdříve usadil ji, pak teprve si sedl sám.

„Jste v pořádku?“ vydechl otázku, která ho nejvíce zajímala.

„Ano,“ přikývla a pokračovala. „Viděli jsme kouř. Myslela jsem... věřila jsem, že se tě to nějakým způsobem týká. Proto jsem poslala ostatní, aby tě vyhledali. Nyní jsi tedy skutečně zase se mnou. Nemohu tomu ani uvěřit. Kdo tě našel, Lellin?“

„Ano, dole u řeky,“ povzdechl si Vanye. „Dobrotivé nebe, nevěděl jsem už, kde vás hledat.“

„Sezar našel tvoji Mai mrtvou hned u Narnu. A okolo stopy koní. Poznali jsme, že tě někam odvěkli, ale nevěděli jsme, kam. Dál už

byly stopy nečitelné. Byli to Šihuové, že? Co se s tebou dělo, řekneš mi?“

„Samé potíže,“ pohlédl na své ruce, které při vzpomínce mimoděk zaťal v pěst. „A vy? Co jsou zač, tito lidé? Co mezi nimi děláte?“

„To jsou Arrhové, ochránci Nehminu. Jsou sice nebezpeční, ale bez jejich pomoci bych těžko přežila.“

„Můžete se tu pohybovat svobodně?“

„To nevím, dokud to nezkusím. Možná je právě teď vhodná doba. Před třemi dny útočili na Nehmin bahenní lidé. Samozřejmě bezvýsledně. Nevměšovala jsem se do toho. Nechci, aby kdokoli věděl, že jsme tady.“ Do jeho dlaně vklouzla její ruka. Cítil její teplo. Dlaň tak drobná, říkal si, tak křehká.

„Jste úplně v pořádku? Vaše zranění, zdálo se mi vážné.“

„Nyní je to v pořádku. Arrhové jsou dobří léčitelé. Byla to prý hluboká rána. Říkali mi pak, že jsem mohla i zemřít. Poslední okamžiky si stále nepamatuji. Lellin a Sezar věděli, kam bychom měli jít... nebo to alespoň tušili. A tady mi Arrhové pomohli.“

„Muselo to být těžké... myslel jsem na vás.“

„Já jsem na tebe také myslela, na to, že jsi bez koně. Ale udělal jsi dobře, když jsi vyhledal Merira. Ale mohl jsi mi poslat alespoň krátkou zprávu.“

Na chvíli se odmlčeli a oba mysleli na to, jak rychlý spád události nabraly. Náhle Vanya přepadl strach. Uvědomil si, že Morgain stále neví, že dole na ni čeká Roh. Netušil, jak jí to říci. Hodně z toho, co se udalo od doby, kdy se rozdělili, už věděla. Mnoho dalšího však ne. Vzpomněl si, že byly doby, kdy by Roha sama bez milosti zabila.

„Odpusťte,“ začal se zkroušeně přiznávat. „Musel jsem využít i našich nepřátel, abych se dostal z obtíží, které mi nastaly. Až se všechno dovíte, asi mě budete proklínat. Merir už ví vše. Proč jste sem přišla, i to, jakou silou vládnete.“

Chvíli byla zticha, pak se jí v očích mihl závan strachu.

„Arrhend'ané se o tom dověděli až teď?“

„Počkejte ještě, to není vše. Jeden z mužů, kteří čekají dole, je Chya Roh.“

Vztyčila se.

„Liyo, přísahám, neměl jsem jinou možnost než přijmout jeho pomoc. Bez něj bych zde nebyl.“

„A co přísaha, kterou jsi mi dal? Neměl jsi ho nechat žít, a ty jsi ho ještě klidně přivedl ke mně.“

„Pomůže nám oběma. Chtěl by s vámi jen promluvit pár slov, vidět vás. To byla jeho podmínka. Já jsem ho varoval, že na ni asi nepřistoupíte... zkoušel jsem ho přemluvit... jak vidíte, bezvýsledně. Nedal si to rozmluvit, proto je nyní zde. Přišel sám, beze všech, kteří jej vždy provázeli, je sám, přišel jen se mnou. Vyslechnete ho?“

Sklopila zrak a bylo vidět, že přemýšlí.

„Pojď se mnou,“ řekla nakonec a vzala ho za ruku. Vstal a šel s ní dolů. Cesta, po které ho vedla, byla zcela jiná, než ta, po které sem přišel.

„Tam je náš tábor,“ ukázala mu na jeden z přístřešků. „Je to mimořádné dílo. Postavili nám ho Arrhové, aniž by použili dláta nebo sekery.“

Vanye si obdivně prohlížel přístřešek, o kterém tak nadšeně mluvila. Stál na okraji malého prostranství, krytý větvemi stromů. Mezi nimi spatřil známou koňskou siluetu... Siptah. Opodál se pásli koně Lellina a Sezara. Všichni vypadali, že jsou v té nejlepší kondici a že je zde o ně dobře postaráno.

„Roh,“ začala Morgain, sotva vstoupili do přístřešku. „Arrhové mi zřejmě budou klást různé otázky, o tom nemám nejmenších pochyb. Ale Rohova přítomnost mne... zneklidňuje. Mohl by nám spíše uškodit než pomoci.“

Vanye sklopil hlavu. „Zřejmě je náš další osud v rukou Arrhanů,“ povzdechl si.

Morgain přešla k doutnajícímu ohništi a rozfoukla řěavé uhlíky v plamen. Pak přiložila několik nových polen.

„To je ochrana proti harilům. Všude kolem se potloukají, ale světla ohně se bojí. Nemají rádi ani denní světlo,“ vysvětlovala pak Vanyemu. „Musíme být opatrní.“

Vanye stál uprostřed přístřešku a Morgain prohledávala jeden z jeho koutů, aby mu mohla nabídnout něco k jídlu.

„Vanye?“

Otočil se k ní. Podávala mu několik kousků masa na hliněném talíři, kus chleba a vodu.

„Tady se nemusíš bát,“ snažila se ho uklidnit. „Lellin nebo Sezar by nás varovali, kdyby se něco dělo. Ale Arrhové ani na tebe, ani na mě, ruku nevztáhnou. Jak jsem ráda, že tě zase vidím.“

Vanye v rozpacích zamumlal něco neurčitého. Nevěděl, co by na to měl odpovědět, tak raději neřikal nic. Morgain seděla na rohoži a rukama si objímala kolena. Chvíli si ho pozorně prohlížela, jako by hledala nové šrámy a jizvy.

„Byl jsi zraněn,“ konstatovala po chvíli.

„Ano, ale to už je pryč.“

„To ten tvůj pád s Mai?“

„Ano, byl jsem nešikovný,“ zašklebil se. „Znáte mě přece.“

„Nikdy jsi nebyl nešikovný,“ řekla s vážnou tváří, snad aby ještě víc zdůraznila svá slova. „Ještě jsi mi ale nevyličil všechno, co se s tebou dělo.“

„Myslíte Roha?“

„Ano, Roha. Ale také všechno ostatní. Vše, co myslíš, že je důležité, abych věděla.“

Jeho pohled sjel na zem, pak se opět vyšplhal až k ní.

„Vím, že jsem jednal proti vašim příkazům, ale nemohl jsem ho zabít. To přiznávám. Já jsem jeho dlužníkem. Opustil všechny, jen aby mě zachránil. A samozřejmě sobě pomohl. Souhlasil s tím, že půjdeme sem.“

„A ty mu věříš?“

„Nemám důvod -zatím-, abych mu nevěřil.“

Její ruce stále objímaly kolena., s takovou silou, až jí zbělely klouby na ruku. „Co očekáváš, že nyní udělám?“

„To nevím, skutečně. Já jsem mu jen řekl, že s vámi promluví.“

„Nemysli si, že jen tak lehce změním svůj názor.“

„Bude mi stačit, když mě pozorně vyslechnete. Víte, není lehké o tom mluvit. Pro mě ne.“

„Dobrá,“ souhlasila, „budu tě poslouchat tak dlouho, jak budeš chtít. Dokud nevyjde slunce a jestli budeš chtít vyprávět déle, pak i déle.“

Vanye na chvíli sklonil hlavu do dlaní, aby si srovnal v hlavě všechny myšlenky. Pak začal. Nevynechal nic, s výjimkou toho, o čem věděl, že Morgain už ví. Vypadala během jeho vyprávění překvapeně, ale dokud hovořil, poslouchala soustředěně stále dál. Z jejích očí se pomalu vytrácel hněv. Řekl jí i o Fwarovi, Hetharuově táboře, Merirovi i o jejich cestě sem. Nic nevynechal, jeho hrdost by

mu to nikdy nedovolila. Ke konci vyprávění se bál na ni pohlédnout. Bál se, že v jejích očích najde hněv.

Když skončil, měla ruce zaťaté v pěst. Vanye až po chvíli nabral odvahy, aby k ní vzhlédl.

„O některých věcech jste se dozvěděla včas,“ řekl omluvným tónem.

„Ano,“ odpověděla ironicky. „A o některých také pozdě.“

„Nic z toho, co jsem vám řekl, vám nemohlo způsobit větší problémy. Snad jen Roh...“

„To je pravda. S tím, že se tu objeví, jsem skutečně nepočítala. Nech mě nyní chvíli samotnou. Musím přemýšlet.“

„Dobře,“ řekl tiše a vyšel z přístřešku ven. Ovanul ho chladný vzduch. Musím přemýšlet, zněla mu v uších stále její slova, přemýšlet o daru, který jsi mi přivedl. Za tahle slova by ji byl uhodil, kdyby nevěděl, jak by jí to ublížilo. Nemohl. Morgain za ním za chvíli vyšla ven.

„Už jste se nějak rozhodla?“ zněla jeho otázka téměř ihned, jakmile ji spatřil.

„Ne, váhám. Instinkt mi radí nevěřit. Nechtěla bych však zamroutit tebe.“

Pocítil v duši bolest. Obrátil se k ní a díval se do jejích šedých, ghálských očí.

„Roh mi říkal... že jste stejná jako on. Že proto tolik víte... z vlastní zkušenosti.“

Neřekla nic, ale o krok ustoupila. Vanye ji ale nemínil v tuto chvíli nechat jen tak odejít. Chtěl se dozvědět konečně pravdu o jejím původu.

„Já vím, *liyo*, že jako ílit vlastně nemám právo na něco se vás ptát. Můžete mi to zakázat. Ale já chci vědět pravdu. Pak už o tom nebudeme nikdy mluvit. Ale teď mi, prosím, řekněte pravdu. Jste skutečně taková, jako Roh?“

„Já... opravdu nevím,“ řekla mu Morgain, nyní už šeptem.

„Říkala jste, že nepocházíte z Ghálské krve. Že jste nikdy nedělala to, co Liell. Ale, pokud skutečně nejste Ghál, kdo tedy pak vlastně jste?“ jeho hlas nabíral na hlasitosti.

„Snažíš se mi naznačit, že jsem ti lhala?“

„Mně přece můžete říct pravdu,“ nedal se zastavit, „i malá lež je vždycky jenom lež. A já bych to pochopil. Udělej to, prosím. Pro můj klid.“

„Skutečně si myslíš, že by ti pravda přinesla klid?“

„Pevně v to věřím. V mnoha věcech ano.“

Její šedé oči zamžikaly a jakoby se zamlžily. Nabídla mu svou ruku. Sevřel ji ve své dlaní, aby ji alespoň takto ochránil. Její ruka byla tak slabá.

„Chtěl jsi pravdu, máš ji mít,“ řekla s bolestí v hlase. „Jsem taková, jaký je i Hetharu. Jen polovina sebe samé. Začalo to dávno, v místě dosti vzdáleném od Andur-Kurše. Tam jsme žili, dokud nepřišla pohroma. Ghálové nebyli jediní, koho to smetlo. Naneštěstí jejich předchůdci kdysi stvořili Brány. Tenkrát ještě nikdo nevěděl o nebezpečí, které z nich hrozí,“ zasmála se hořce. „Je to podivné, Myslíš si, že jedna věc ti pomůže, ale ona tě ještě víc zraní. Ještě pořád mi můžeš říct, že ti to vrátilo klid?“

Její slova sice byla pevná, ale z jejího pohledu bylo vidět, že má strach. V tuto chvíli potřebovala oporu. Vanye pochopil ale to, proč Brány přinesly tolik neštěstí, proč jich Ghálové vůbec začali užívat, nevěděl. Cítil s ní. Pustil její ruku a vzal její tvář do dlaní. Pak ji něžně políbil na čelo. Bylo to gesto ujištění, že jí stále věří. Že jí odpouští a že jí rozumí.

„Dobrá,“ řekla, „a nakonec jsme skončili tady.“ Sklonila hlavu a vrátila se do přístřešku, s hlavou sklopenou. „Asi jsi to sám poznal, jak to se mnou vlastně je. Roh to také ví. Jenom tě prosím, Vanye, uchovej toto tajemství jen pro sebe. Nejsem Ghál, ale je ve mně něco takového. Nepochází to z této doby, ani z tohoto místa. Ale je to tam. A mohou za to Brány.“

„Nevěřila bych, že znáš Rohovo, a nyní vlastně i mé tajemství. Jinak bych tě asi za ním neposílala. Neudělala bych to, Vanye.“

„Tak teď stojím mezi dvěma, kterým jsem přísahal. Bože, co mám dělat? Přísahám, *liyo*, nikdy nepůjdu proti vám. Nikdy. Vy na sebe ale musíte také dávat pozor.“

Pohodila hlavou, rty pevně sevřené.

„Blízko odtud se nachází Nehmin. Uvidíš ho, stejně jako ho vidím já. Už se jej vůbec nebojím. Nyní ale potřebuji trochu času na přemýšlení. Pokus se usnout. Vždyť i noc pomalu končí a ty vypadáš

velice unaveně. Spát člověk prostě musí. Proto využij toho, že ty tu možnost máš.“

„Dobrá,“ nechtěl jí odporovat, i když se unavený opravdu necítil. Morgain mu posunula rohož k východní stěně přístřešku, kde, jak usoudila, by měl mít největší klid. Lehl si a ačkoli si myslel, že dlouho neusne, přišla na něj v krátké chvíli dřímota a oči se mu zavřely. Přikryla ho přikrývkou a usadila se na rohož vedle něj. Chvíli ho hladila po paži, pak vstala a cosi dělala v rohu přístřešku.

Vanyemu začalo být chladno. Zachumlal se proto víc do pokrývky a usnul tvrdým, bezesným spánkem.

Kapitola 15

Morgain odešla z přístřešku až ráno. Zanechala tam Vanyovi na hliněných mísách, do kterých byl vyryt její znak, chléb, opět kousky masa, máslo a v konvici nalité čerstvé mléko.

Vanye si uvědomil, že Morgain pro něj znamená bezpečí. Uviděl připravenou konev s vodou na mytí, mohl se dokonce i oholit, a to svou vlastní břitvou. Chvíli nechápal, jak se tam vůbec dostala. Pak si vzpomněl, že ji měl uloženou v tašce u sedla Mai. Ležel tu i jeho luk a brnění i další věci, o kterých si myslel, že už jsou navždy ztraceny.

Byl sice rád, že se s nimi opět shledal, zároveň ho však vyděsila představa, jakému nebezpečí se museli vydat všanc, aby tyto věci získali. Museli se vrátit k Narnu, a to bylo nebezpečné. Vždyť jeho vězňatelé se mohli klidně ještě vrátit. Pak se zalekl toho, když uviděl v koutě stát Morgainin meč. Je to od ní neopatrnost, pomyslel si, že chodí neozbrojená po táboře, kde se nemůže cítit jistá.

Šel se po ní poohlédnout ven. Nejdříve spatřil Siptaha, stojícího stále na svém místě, ačkoliv nebyl napevno přivázán.

Pak jej upoutal pohyb. Spatřil Morgain, jak se vrací zpět k Siptahovi, její tajemnou postavu, za kterou ve větru ještě povlávala bílá látka jejích šatů. Její tvář vypadala ustaraně, ale když se jejich pohledy setkaly, rázem se vyjasnila. I on jí odpověděl úsměvem.

„Máme dnes ráno trochu problémy,“ řekla mu. „Zkoušejí nás, kolik toho vydržíme.“ Znovu se jí na její tvář vrátila starost. Obrátila se a ohlížela do míst, odkud přišla. Objevili se tam tři muži. Postava toho, který šel uprostřed, mu připadala povědomá. Když přišli trochu blíž, uvědomil si, že je to Roh.

Dva Arrhové, kteří Roha přiváděli, jej zavedli k přístřešku. Tam se zastavili. Chtěli mu odejmout zbraně, ale až nyní si všimli, že žádné nemá.

„Díky,“ řekla jim Morgain a oni ustoupili o kousek zpět. Neodcházeli však, kdyby snad potřebovala ještě v něčem pomoci. Stáli tak daleko, aby mohli v případě nutnosti okamžitě zasáhnout.

Roh se s náznaky ironie Morgain uklonil.

„Pojď dovnitř,“ nakázala mu. Vanye mu odhrnul závěs, který překrýval vchod, a Roh vstoupil dovnitř. Vypadal unavený, v denním světle byl velmi bledý. Zřejmě byl plný obav z toho, co přijde, i když se snažil nedat to najevo.

„Sedni si,“ nabídla mu Morgain místo. Sama se posadila na jednu z rohoží, Roh přímo naproti. Vanye usedl po jejím boku, na místě, které mu jako jejímu ílitovi příslušelo.

Náhle si vzpomněl, že je Morgain neozbrojená. Zvedl se a usednul tak, aby seděl jako bariéra mezi ní a Rohem. Snažil se ji všemožným způsobem chránit.

„Chya Rohu,“ začala Morgain. „Jsi naprosto v pořádku?“

„Ano, daří se mi výborně,“ odpověděl.

„Pak tedy opravdu nechápu, co tě ke mně přivedlo.“

„Ty se přece nikdy neptáš na to, co tě nezajímá. Obvykle jdeš za tím, co chceš,“ odpověděl Roh téměř až drze.

„Vanye se za tebe přimluvil. Nemohl sis vybrat nikoho lepšího, nikoho, kdo by na mě měl větší vliv. Ale k věci... musím ti poděkovat za to, co všechno jsi pro něj udělal. Muselo to být o to těžší, když vím, jak mne nenávidíš. My dva jsme přece nikdy nebyli přátelé. To umíš změnit svůj názor v tak krátké době?“

„Poznal jsem, že je to nutné. Nevěděl jsem, jestli třeba nebudeš mrtvá. Tím by se mi situace značně ulehčila.“

„Ach, tak konečně upřímnost. Tak co tedy po mně vlastně chceš?“

Bleskl očima po Vanyovi, jako by u něj hledal oporu. Pak se jeho pohled znovu stočil k Morgain..

„Chci zůstat s tebou... pokusit se s tebou nějak dohodnout. To asi ale nepůjde jen tak, že?“ zašklebil se na ni a jeho ruka udělala prázdné gesto. „Vím, že má situace není příliš radostná. Nabízím ti své služby. Myslím, že bych nebyl k nepotřebě, ale také si nemyslím, že bys měla zájem mne přijmout. I teď mne posloucháš jen proto, že tě o to požádal můj bratranec. A víš, že já s tebou musím mluvit, protože jsi má jediná záchrana. Sám bych asi těžko přežil.“

Viděl jen Morgainin nedůvěřivý a výsměšný pohled. Začal se ho pomalu zmocňovat vztek.

„Ty mi asi ani nedáš možnost to zkusit, že?“

„Samozřejmě, že ne. Co jsi si vlastně myslel? Je škoda, že ti Vanye vůbec kdy začal důvěřovat. Jeho se ti možná podařilo oklamat, mne ale ne. Vždy jsi byl Zři, muž, který podvedl svého krále, svůj klan i svou rodinu. A ty máš nyní odvahu žádat mne o spojenectví? Všude, kam jsi přišel, jsi rozséval smrt. Vraždil malé děti... bez nejmenšího kousku slitování.“

V Rohových očích začalo pomalu narůstat zděšení. Seděl na svém místě zničený a po tváři se mu začaly valit slzy hořkosti a bezmoci. Morgain se nejdříve zarazila a příval slov přerušila, po chvíli ale pokračovala dál.

„Vanye mi říkal, že nerad vzpomínáš, že míváš děsivé sny.“ Když však viděla Roha víc a víc zdeptaného, začala uvažovat o možné změně v jeho násilnické povaze.

„Nebudu ti už nic z toho připomínat,“ řekla tiše. „Mohu ti nabídnout jen jedno... mír mezi námi. Skončíme naše nepřátelství.“

Rohový třesoucí se ruce zakryly jeho bledou tvář. Jeho tělo se otřásalo vzlyky. Morgain ho nechala chvíli v klidu.

„Dej mu napít,“ řekla Vanyovi. Ten vzal ze stolu láhev a nalil do jednoho z hliněných pohárků vodu a podal mu jej. Roh po něm chvějící se rukou sáhl a naráz jej vypil.

„Už je ti líp?“ zeptala se Morgain. „Rohu?“ Neodpovídal. Ani se na ni nepodíval.

„Vím, že jsem ty staré záležitosti neměla vytahovat. Nevěděla jsem, že tě to tak vezme. Odpuť.“ Opět žádná odpověď. Morgain se tázavě podívala na Vanya. Ten jen pokrčil rameny a obrátil se k Rohovi sám.

„Rohu! Bratranče! Zůstaň se mnou.“ Ještě chvíli byli zticha. Pak Roh, i když stále ještě těžce dýchal, pomalu zvedl hlavu a podíval se na něj.

„Rohu, Morgain to nemyslela špatně. Nevěděla, že tě to stále tak děsí.“

„Kdybych zemřel,“ promluvil k nim Roh tiše, „pak teprve budu opět sám sebou. A ona také.“

Taková slova se Morgain přestala líbit. Zamračila se.

„Jedno máme společné, a to jsou nepřátelé. Kolem nás je země, která si nezaslouží úděl, jaký jí přichystali. Oba chceme udělat všechno, co je v našich silách, abychom tomu zabránili. Abychom tu bandu, která se valí směrem k Nehminu, zastavili. Přijímáš mé spojení, pokud se týká jen tohoto? Až bude po všem, opět si půjdeme každý po svém. Přijímáš?“

Roh se zdál být jejími slovy ohromen. Pak položil ruce na její a usmál se. „Dobrá, od této chvíle jsou z nás tedy alespoň nakrátko spojenci.“

„Nebudu po tobě chtít, abys mi přísahal. Víím, že by to porušilo tvou čest. Jsi přece pán klanu a musíš si ji proto uchovat. Nebo alespoň to, co z ní ještě zbylo,“ dodala už tiše, jen pro sebe.

„I když nebudeš mít mou přísahu, můžeš si být jista, že slovo, které jsem ti dal, dodržím.“

Morgain vstala a udělala pár kroků k východu. Pak se obrátila. „Pokud máš hlad nebo žízeň, Vanye se o tebe postará. A dá ti také zbraně, vždyť u sebe žádné nemáš.“

Chtěla pokračovat dál, ale zastavila ji jeho slova. Ještě jednou s po něm ohlédla.

„Morgain, nechci, abys měla pocit, že naším spojenectvím na tebe také přechází povinnost se o mě starat. Nechci ti brát jídlo, ani střechu nad hlavou. Dokážu se o sebe postarat sám. Nechci na tebe uvalit další břemeno.“ Morgain se na něj usmála a pokrčila rameny. Pak dlouhými kroky vyšla ven.

Vanye za ní ještě rychle pospíchal. Chtěl jí říct alespoň pár slov. Podívala se na něj a chápavě se usmála. Slova tu nebylo zapotřebí, rozuměli si i bez nich. Věděla, že je jí za její gesto vůči Rohovi neskonale vděčný.

„Chtěl svoji šanci,“ řekla jen pár slov. „Tak teď ji má. Uvidíme, jak se zachová. Dej mu brnění a luk, s tím by neměly být tak velké problémy, kdyby se mělo opakovat to, co kdysi. Nyní nám ale hrozí mnohem větší nebezpečí než je Rohova případná zrada. Banda Hiuiů, táhnoucí na Nehmin.“

„A vy jste jim to dovolila?“

Morgain se rozesmála. „Milý Vanye, nejsem všemocná, abych se dokázala postavit jediná proti tisícům, i když mám po ruce *Podvrženého*. Ale neměj strach, Arrhové je sledují, krok za krokem. Náš čas

ještě nenastal. Já bych sice jejich obranu propracovala trochu jinak, ale zde jsou páni oni. Nemám právo jim cokoli vytýkat.“

Obrátila se směrem k jejímu přístřešku a dlouze se na něj dívala. Bylo však vidět, že myslí na něco úplně jiného.

Sedlali koně. Nejen Siptaha, ale i koně Lellina a Sezara. Shromáždřovali vše, co by se jim na cestě mohlo hodit a ukládali to do sedlových brašen. Na co myslela Morgain, to věděla jen ona sama. Vanye však měl plnou hlavu toho, co mu řekla o blížícím se boji s hordou, čítající tisíce bojovníků.

Pomalu sjížděli po cestě klikatící se mezi stromy. Brzy dospěli opět na spodní louku.

„Nikde je tu nevidím,“ řekl Vanye a mýnil tím Lellina a Sezara, kteří zde měli hlídat. Morgain se úzkostlivě rozhlížela kolem, pak obrátila Siptaha podle své pravé ruky a rychle z tohoto místa, nebezpečného tím, jak bylo sevřeno mezi stromy, odjížděla.

„Liyo,“ promluvil Vanye po chvíli. „Co míníte dělat? Kam mě to vedete?“

Zavrtěla jen hlavou a zdála se mu ustaraná.

„Mám starost o Lellina a Sezara, jak je možné, že se nevrátili zpět, jak bylo domluveno? Možná se něco důležitého přihodilo. Ale to by mě snad informovali. Nyní mi dělá starosti to, že jsme jim odvedli koně z místa, o kterém předpokládají, že tam stále jsou. To se jim může stát i osudným. Musíme je rychle najít. Překvapuje mě, že ani Arrhové nemají své hlídky tam, kde by měly být.“

„A Roh?“

„Roh sám je možná v nebezpečí. Víš přece, že ho zde kdekdo zná. On bude možná středem všeho dění zde. Snad by něco mohl vědět i Merir. Jen doufám, že zase nepřipravil nějakou léčku.“

„Vždyť nám řekl, že jsme přáteli! Ne, to by určitě neudělal.“ Podíval se na ni a překvapila ho hořkost, kterou měla ve tváři. Konejšivě pohládl její ruku. Podívala se na něj a pokusila se pousmát, ale obavy jí to nedovolily.

Náhle mezi stromy spatřili pohyb. Procházela tudy stará arrhanská žena. Uviděla je a zastavila se, stíněná větvemi stromů. Pobídl koně směrem k ní.

„Kde jsou všichni vaši lidé?“ zeptala se Morgain na to, co ji nejvíc zajímalo. Arrhanka bázlivě pohlédla na jejich zbraně a mlčky

ukázala směrem, odkud přišla. Morgain pobídla Siptaha, Vanye ji následoval. Ještě jednou se bezmyšlenkovitě ohlédl po staré ženě. Stále tam stála a dívala se za nimi. Minuli prostranství, kde rostla hustá a vysoká tráva. Stálo tu asi šest Arrhend'anů, bez Merira, jen se svými koňmi. Mezi nimi byl Roh. Když uviděl přijíždět Morgain s Vanyem, vstal a vyšel jim v ústrety.

„Kde je Merir?“ zeptala se Morgain, překvapena Rohovým zevnějškem. Byl vykoupaný a dokonce se i oholil. Se svými zbraněmi vypadal velice mužně.

„Radí se se staršími vzadu, dále po téhle cestě. Šihuové nás prý uzavřeli ze dvou stran. Dohodli se, že dokud se nedomluví, nebude nikdo nic podnikat.“

„Pojďme tedy za nimi,“ rozhodla Morgain a sklouzla ze sedla. „Koně necháme tu, jen by nám překáželi.“ Uvázala Siptahovu uzdu k větvi jednoho z okolních stromů. Vanye udělal totéž s koněm svým, Lellinovým i Sezarovým. Žádný z Arrhend'anů nic neřekl, všichni je jen mlčky sledovali.

„Pojďte s námi,“ vybídla je Morgain. Vypadali překvapeně, ale pak se Larrel a Kessun zvedli a přišli k nim. To zřejmě povzbudilo ostatní, protože po chvíli odcházeli cestou všichni, i se svými zbraněmi.

Vanye šel po boku Morgain a ostražitě sledoval nejen cestu před nimi, ale i její nejbližší okolí. Cítil, že ji stále musí chránit. Odvrátit každé nebezpečí, které by se k ní přiblížilo.

V cestě jim stál obrovský šedý balvan. Museli se kolem něj velice těžce prodírat, protože cesta byla uzavřena hradbou houští a keřů. Jakmile se jim to však podařilo a oni se dostali za něj, spatřili malé kamenné stavení. Tam se zřejmě odehrávalo rokování rady, protože kolem něj stálo velké množství Arrhů se zbraněmi v rukou, a pečlivě hlídali, aby starší nikdo nerušil. Někteří z nich stáli přímo ve vstupních dveřích, ale nikdo jim nebránil ve vstupu. Zevnitř k nim doléhaly tlumené hlasy.

Když vešli dovnitř, spatřili na kamenné podlaze řadu malých kamenných křesel. V nich seděli arrhanští starší. Merir v té chvíli právě stál a promlouval k nim. Nebylo mu však dobře rozumět. Uviděl nově příchozí a jen pokývl hlavou na pozdrav. Debata byla zřejmě tak bouřlivá, že hned pokračovali dále.

Jeden z Arrhů nyní vstal a udělal několik kroků, směrem k Merirovi.

„Ty sem přece nepatříš, proto nemáš právo nám rozkazovat,“ řekl hlasem třesoucím se hněvem. „Zbraně v této zemi nikdy nevykonaly nic dobrého. Odejděte pryč.“

Morgain přes starcova výbojná slova viděla jasně strach, který měli i ostatní vepsaný do tváří.

„Pokud bychom bojovali silou zbraní, pak bychom ztratili mnoho životů, mohlo by se také stát, že by padli všichni. Vaše rada není dobrá. Odejděte. My si poradíme i bez vás.“

„Můj pane,“ ozval se ode dveří Morgainin hlas a téměř současně se k ní všichni otočili. Morgain prošla do středu křesel, Vanye jí byl stále v patách. Všichni vypadali velmi překvapeně. Věděli, že venku, dokonce i u dveří stojí strážcové. Necháпали, jakým způsobem se dostala dovnitř.

„Můj pane,“ opakovala a rozhlédla se kolem sebe. „Nepřátelé nás ohrožují. Co tedy míníš udělat?“

„Odmítáme vaše rady,“ odvětil jeden z přítomných. „Nepřejeme si, abyste zasahovali do našich záležitostí.“

„Odmítáte naši pomoc?“ otázala se udiveně Morgain. Nastalo hrobové ticho. Starší stále seděli na svých místech a v duchu asi o všem přemítali.

„Můj pane,“ promluvila Morgain ještě jednou. „Jestli odmítáš moji pomoc, pak tedy odejdu. Ale uvaž, že pokud odejdu, zahynete.“

Merir nervózně popošel několik kroků tam a zpět. Pak zvedl hlavu a promluvil tiše k Morgain.

„Věc, kterou máš, ukrývá větší sílu, než jakou vládnou všichni Arrhové dohromady. Byla však sestrojena jako... zbraň a to je velká škoda. Je to dábelská věc. Měla sloužit k ochraně proti hrozícímu nebezpečí. Ta chvíle přišla. Je mi jasné, že pokud tvé rady a požadavky nepřijmeme, můžeš tu zbraň obrátit i proti nám. Můžeš zničit Nehmin a pak nás opustit, vydané napospas nepřítelům. Ale ještě nevíme, co vlastně chceš. Pověz nám to.“

Náhle se ve dveřích ozvala ozvěna kroků a dovnitř vešel Lellin se Sezarem.

„Dědečku,“ pozdravil lehkou úklonou hlavy jak Merira, tak i ostatní. „Paní, dostal jsem příkaz hlásit vám, až se nepřátelé přiblíží a obě jejich skupiny se setkají. Stalo se tak. Jedou sem.“ Jeho slova

vyvolala velkou odezvu u všech, kteří zde seděli. Merir vypadal překvapeně.

„Jednali jste podle jejích příkazů?“ zakroutil nechápavě hlavou a přelétl pohledem všechny shromážděné.

„Vždy jsi mě chtěla zničit. Nyní se ti to tedy povedlo,“ ozývaly se z jeho hlasu slzy. „Nabízíš nám svou ochranu a sílu, ale budeme muset jednat podle tvých příkazů nebo zahyneme. Vítězili jsme nad Sirrind'any, nad Šihuy... ale tato zbraň nejde porazit. Zůstanou po ní jen mrtví a ten, kdo ji má, je vítěz.“

„Lellin,“ promluvil k Merirovi tiše jeden ze strážců, „přísahal Morgain. Jedná podle jejích rozkazů, naše odmítá.“

Merir se nechápavě podíval na Lellina, který tam stál se sklopenou hlavou.

„Můj pane,“ skočila jim do řeči Morgain, „službou u mne vlastně... slouží i tobě.“

Merir stiskl rty do úzké čárky a na Lellina se už ani nepodíval.

„Potřebujeme všechny síly,“ snažil se ke všem promluvit Lellin. „Všechny nyní potřebujete. Proto žádnou z nich neodmítejte. Já jsem je viděl, valí se jako vlny moře. Jsou jich tisíce a vás je jen hrstka. Jestli mi nevěříte, zavedu vás tam. Pak budete mluvit jinak. Byla by to však zbytečná ztráta času. Uvažujte proto rozumně. Sami se proti nim nemůžete postavit.“

Domluvil a místností se náhle ozval drncivý zvuk. Cítili, jak v ovzduší vzrůstá napětí. Zmocnila se jich panika. Hlava jim třesla tak, jako by se jim chtěla rozskočit. Ve zmatku začali pobíhat po kamenné místnosti. Vanye couval před hrozícím nebezpečím, až za zády ucítil chladný dotek kamene. „Liyo,“ zakřičel a vrhl se k ní, aby ji bránil. Starší vstali a zvuk se ještě více zesílil. Napětí v místnosti přesahovalo všechny meze. Měli pocit, že jestli to bude trvat ještě chvíli, musí zešílet.

Až nyní si Morgain všimla, že to vše působí jen na ně. Staří Arrhové seděli klidně ve svých křeslech, vyjma šesti z nich, kteří stáli. Všechno pak utichlo stejně náhle, jako začalo.

Jejich chladné oči se na ně klidně dívaly. „Šest z nás dokázalo vyvolat takovou sílu. Je nás dohromady třicet dva. Ještě si stále myslíte, že bychom se neuměli ubránit?“

„Bránit možná ano,“ řekla klidným hlasem Morgain. „Ale nemůžete nikdy zvítězit. Nedokážete si ani představit, jaký tunel může

Podvržený otevřít. Tunel, který si vezme vše, co leží v jeho dosahu. Stromy vyrve i s kořeny a lidé, ti v jeho nitru mizí jako spadlé listí. Nikdy nad ním nemůžete zvítězit.“

„Jestli se pokusíš ukázat nám moc svého meče, pak se ti postavíme s tou největší silou, jaké jsme schopni společně dosáhnout. Máš asi pravdu v tom, že bychom pak zahynuli všichni. Zanechejme tedy šarvátek mezi námi a přistupme ke společnému řešení. Máme nepřítele, kterého nesmíme nechat zvítězit. To všechno, co se nyní událo, bylo asi zbytečné. Jen jsme tím ztratili čas. Proto naše slova zní: od nás se nemáte čeho obávat. Jen doufám, že vaše myšlenky jsou stejně čisté jako naše. Nuže: co navrhuje?“

Morgain očividně potěšilo, že nemusela ukázat sílu svého meče.

„Musíme vzít tuto sílu navždy pryč z tohoto světa a poté za sebou zapečetit průchod Branou. Všechny ostatní možnosti jsem promyslela. Ani jedna z nich není uskutečnitelná. Jakmile se Šihuové dozvědí, že meč už zde není, stáhnou se zpět. Vždyť to jediné je sem táhne. Stejně jako ostatní. A bylo by příliš nebezpečné, kdyby se jim zbraň dostala do rukou. Tato věc nemá ráda nic živého, vše okamžitě zabíjí. Mohla by nastat katastrofa.“

„Pak to vezmi pryč, pryč, a co nejdříve,“ řekl jí chvatně Merir.

„To bude nejlepší, co mohu udělat. Vždy mě zajímalo, kdo tuto věc vyrobil. Jaké zlo. Nejspíše sluhové samotného d'ábla. Když se jen podíváš na ten tvar, tak poznáš, že je to věc, která Vše ostatní ničí. Ty malé drahokamy, které držíte, nejsou ničím proti této síle. Jejich krása a síla vás oklamaly. Nikdo nesmí spojit to vše dohromady, meč a drahokamy. Nedokážu si představit, co by se pak stalo.“

Chlad se zmocnil všech v místnosti. Arrhové seděli ve svých křeslech jako přikovaní.

„Máte dvě možnosti, buď se podvolíte zlu, které sem míří a pak Bůh s vámi, nebo přijmete moji nabídku. Nechejte toto místo uzavřít, uzavřete také Nehmin... protože jednoho dne by se mohla tato situace znovu opakovat. Proto musím vzít tento meč pryč z tohoto světa. Jinak bych riskovala celý Shatan, riskovala bych vaše životy. Zlo je divoké, tak jako všechny průchody, které kdysi Ghál postavil. Je o to nebezpečnější, když si myslíte, že jej dokážete zkrotit. Vaše kameny možná skrývají více zla než *Podvržený*, protože je nevidíte takové, jaké skutečně jsou... úlomky Brány. Ohrožujete tak i ostatní.“

Jeden ze starších se zachvěl a podíval se na Merira i na ostatní. Všichni mlčeli a upřeně sledovali zem. Podíval se na Arrhy kolem. Nenašel se mezi nimi nikdo, kdo by cokoli namítl.

„Udělej, jak myslíš,“ řekl proto k Morgain. „Odejdi a my za tebou Nehmin okamžitě uzavřeme.“

Morgain si vydechla a sklonila hlavu. „Nepřátelé, můj pane, ale stále postupují. Co budete dělat s tím?“

Nastalo dlouhé ticho, které až po chvíli přerušila Merirova slova. „My... musíme udržet tohle místo a Nehmin. Můžeme vám dát sedm dní, abyste dosáhli Azerothu. Pak Bránu uzavřeme. Jen sedm dní.“

Morgain rozpačitě pohlédla na Merira. „Co ale bude s těmi, kteří míří sem, dobýt tohle místo?“

Merir se chvíli díval do země, pak zvedl svůj zrak a promluvil. „Arrhend'ané už zvítězili nad mnohými hordami. Proto jsou schopni odrazit i tyto útoky. Když dám znamení, přijdou sem.“

Morgainin pohled klouzal střídavě od jednoho k druhého. Zamyslela se a pohlédla k zemi, pak se její oči zadívaly na Vanya.

„Budu ale potřebovat vaši pomoc,“ řekla Merirovi. „Nemohu vás s takovým nadělením, které mám při sobě, opustit jen tak. Cesta do Azerothu by mohla být nebezpečná a my na ni máme pouhých sedm dní. A nevíme, co nás potká. Nechci vystavit sebe i vás novému nebezpečí.“

Nejstarší z Arrhů pomalu přešel k Morgain. „Vy máte zkušenosti v boji,“ směřoval svá slova i dalším, „my ne. Potřebujeme vás.“

„Toto rozhodnutí musí být schváleno všemi, je příliš závažné.“

„Pomůžeme vám,“ řekl jim Merir. Obrátil se pak na starého Arrhu, který až dosud mluvil. „Řekl jsi, že se můžeš spojit s těmi, kteří hlídají v této chvíli Nehmin. Vzkaž jim, ať nás očekávají, a to brzy. Tohle místo se pokuste udržet tak dlouho, jak budete moci. A oni ať udrží Nehmin, dokud jej nedosáhneme.“

Morgain jen přikývla na souhlas. Rozhlédla se kolem sebe po ostatních.

„Roh,“ vzpomněla si náhle, „kde je Roh?“

Vanye o něj měl už také starost. Kolem nich bylo příliš mnoho nebezpečí. Ale sotva vyšli ven, uviděli jeho temnou postavu sedící na kameni. Když je viděl přicházet, vstal a z jeho očí mohli vyčíst zvědavost.

„Souhlasí,“ řekla mu Morgain, „souhlasí s tím, že zapečetí Nehmin. Sami uznali, že je to jejich jediná možnost.“

Jeho pohled byl plný ohromení. Nepočítal s tím, že by vůbec na něco takového přistoupili. Morgain s Vanyem pomalu odcházeli, Roh se po chvíli vzpamatoval a připojil se k nim.

Kapitola 16

Nalezli své koně stále bezpečně uvázané, tak, jak je zanechali. U nich zůstával jeden z Arrhů, který je hlídal. Kolem nich procházeli ostatní, ale z jejich výrazu se nedalo vyčíst nic.

„Můj pane,“ řekla Morgain Merirovi, „Arrhend'ané musí přijít co nejdříve, aby toto místo dokázali uhájít. Dokážeš to?“

Merir přikývl. Otočil se, uchopil do ruky uzdu své krásné klisny a díval se směrem k řece, odkud už zazníval ryk Šihuů.

Morgain se obrátila k Arrhům, kteří stáli zamlkle opodál. „Zde byste už neměli zůstat. Tohle místo bude brzy v nebezpečí. Nežůstávejte zde proto dlouho. Šihuové tu budou velmi brzy.“

Nedalo se odhadnout, zda ji poslechnou, či nikoli. Jen se uklonili a nic neříkali. Zřejmě jim do řeči příliš nebylo.

Brzy se před Morgaininou skupinou objevil jejich cíl, Kamenný vrch. Minuli louku, na které se zastavovali cestou sem. Vzdálený křik šihujské smečky bylo slyšet stále silněji.

Zde nasedli na koně a šplhali cestou vzhůru. Míjeli skaliska, která se objevovala čím dál častěji. Když se cesta zúžila natolik, že bylo nepohodlné a pomalé jet po ní dále na koni, na Morgainin příkaz sesedli a vedli koně za sebou.

Vanye se ohlédl a viděl, že Roh jde jako poslední. Věděl, že jestli by někdy Roha napadlo uprchnout od nich, pak by to muselo být právě zde. Příhodnější místo by as těžko našel. Ale Roh se nezdál, že by ve svém nitru bojoval bitvu, zda uprchnout, či ne. Vedl koně dál, následuj v těsné blízkosti Sharna a Deva.

Když se vyšplhali nahoru, mohli odtud přehlédnout celé okolí. Z krajiny nyní častěji vystupovaly skály, jejich kamennou masu rozrušovaly kořeny stromů.

Cesta vedla nyní právě mezi těmito skalami, které tvořily jakýsi ochranný val po obou jejich stranách. Podivuhodný výsledek činnosti přírody. Museli nyní jet s tou největší opatrností. Jakmile se dostali k místu, kde jedna plošina končila a začínala druhá, byl jim odměnou široký rozhled do celého kraje, od harilího lesa až po úbočí hor na-

proti. Vanya upoutal pohyb u řeky. Bylo tomu přesně tak, jak jim řekl Lellin. Na obou březích Narnu se vzdouvala šedivá masa, ze které občas vyšlehl blesk, jak sluneční paprsek odrazil od brnění. Mohli spatřit i kovové hroty jejich kopí... Většina z nich byli jezdcí na koních.

Horda zaujímala celý břeh a pomalu se valila dál, zanechávající za sebou zpustošenou zem. Jejich hlasy splývaly v jediný vzdálený ryk.

„Je jich tak mnoho,“ vydechl Sharn. „Arrhend'anů není ani polovina. Vždyť ani nestačí vystřelit tolik šípů.“

„Nebudou na to mít ani čas,“ dodal Larrel.

Morgain stála na okraji svahu a zdála se také zaražena takovým množstvím nepřátel. Vanye se ustaraně dotkl její paže, ačkoliv vzdálenost od nich byla taková, že ji jako osaměle stojící nemohli jejich protivníci spatřit. Uposlechla však jeho varování a ustoupila.

„Nevím, jestli se podaří toto místo udržet proti tak značné přesile,“ řekla sklesle.

„Nemůžeme s nimi bojovat,“ řekl Merir. „Ne proti takovému množství. Mají mnoho koní, mnoho zbraní... my zdaleka nejsme tak vyzbrojeni jako oni.“

„Musíme stále pevně věřit, být semknuti,“ odvětila Morgain. „V jakékoli situaci.“

„Ty je přece dobře znáš,“ obrátila se na Roha. „Co myslíš, že udělají?“

Roh přistoupil ke srázu, aby se pořádně rozhlédl. „Může jich být asi tak devět nebo deset tisíc,“ odhadl, „pokud ovšem nejsou někteří z nich schovaní mezi stromy. Pravděpodobně půjdou stále podél řeky a rozvinou se v celé šíři severně odtud. Kamkoli budou naši jezdcí chtít uniknout, všude budou. Obsadí každý brod. Únikové cesty tak zkrátka nebudou. Tohle rozestavení naznačuje, že máme minimální šanci odtud uniknout, neřkuli vyhrát.“

„Myslíš, že bude obsazen i hořejší brod Narnu?“

„Myslím, že obsadí úplně všechny. Je jich na to dost. Ani oni sami nevědí, kolik jich vlastně je. A každý z nich je zabiják, schopný vyvraždit svoji rodinu. A mnozí z nich to také udělali. Vražda, to je snad jediná věc, kterou mají společnou.“

Hlasy sílily. Postupovali zřejmě větší rychlostí, než doufali. „Musíme honem dále,“ křikl Merir. Pak však ještě chvíli posečkal.

Sundal si z krku stříbrný roh, na který dlouze a táhle troubil. „Dávám znamení mému klanu, co se stalo,“ řekl Morgain a všem ostatním, kteří na něj nechápavě hleděli. Podívala se na něj, pak na masu jezdců, která se valila stále dál a dál. Pak jen kývla a rychle se otočila, aby mohla nasednout na koně.

Všichni ostatní ji následovali. Vtom se ozvalo kvílení podobné Merirovu troubení. Přešlo do jasného a čistého tónu rohu, sílícího, jak jej přivál vítr. Tváře Arrhend'anů se rozzářily radostí.

„Přicházejí,“ vykřikla Morgain s planoucím pohledem. Rychle se vydali na další cestu.

Vanye přivedl Merirovi jeho bílou klisnu a pomohli mu vysednout na ni. Merir byl napětím a dlouhou jízdou trochu unavený. Pak Lellin a Sezar doběhli pro své koně a všichni vyjeli dál. Jeli rychle a občas je přes paži šlehly mladé větve stromů, rostoucích kolem cesty. Zprava však proti nim náhle vyjelo pár jezdců. Okamžitě poznali Šihuy a vypadalo to, že i oni vědí, s kým mají tu čest.

„Anjhuran, Anjhuran!“ ječeli na Morgain. Tak jí v jejich jazyce říkali. Znamenalo to Smrt. Z Morgaininy ruky vyšlehl rudý plamen a z obrovského luku v ruce Perrin vylétlo několik šípů rychle po sobě. Několik jejich protivníků padlo, ale stále zbývalo dost. S divokým rykem se hnali za nimi. Morgain i ostatním nezbylo nic jiného než rychlý ústup. Pobídli koně a ti letěli; jako by sami tušili, jak vážná je situace.

Dole na úpatí neztratila Morgain, která jela jako první, ani na okamžik rozvahu a zamířila do nedalekého lesa. Šihuové se vyhnuli všude kolem nich, oděni v jejich démonicky děsivém brnění a naháněli hrůzu už jen svými přilbami. Arrhend'ané je neustále zasypávali mračnem šípů, které působily v jejich řadách značnou spoušť.

Morgain i Vanye nemohli použít svých mečů, byli příliš daleko a meč je zbraň určená pro boj muže proti muži. Proto vsadili na co nejrychlejší únik. Pobízeli své koně a ti skutečně dělali, co mohli. Přes tváře je švihaly větve, ale oni to ani nevnímali.

Náhle se v lese zalesklo cosi bílého. Morgain to chtěla objet, ale pak překvapením vytřeštila zrak. Stály tam dvě mladé arrhské dívky. Vyděšeně na ně mávaly. Lellin a Sezar se k nim tryskem rozjeli a obě dívky nabrali do sedla. Nezabralo jim to ani příliš mnoho času.

„Touhle cestou,“ ukázaly směr, kterým radily jezdcům uniknout. Morgain okamžitě změnila směr a vedla Siptaha tam, kam ukazovaly.

Cesta se brzy rozšířila. Vedla mezi vzrostlými stromy, za kterými se bylo možno v případě potřeby i schovat. Zdálo se však, že to nebude třeba. Šihuové už za nimi nejeli, zřejmě jejich stopy ztratili. Pak je cesta zavedla na menší prostranství a Vanye náhle zapomněl na všechny jejich spěch. Nad nimi se tyčily dva vrcholy, ani strmé, ani vysoké. Ačkoliv byly dosti ploché, dominovaly celému okolí. Vyjeli na temeno jednoho z nich. V dálce spatřili cosi jako kostku, vrženou na úzkou loučku, ze všech stran obklopenou lesem.

Nehmin.

A přímo pod nimi se vlnila masa Šihuů v jejich blýskavém brnění. Morgain málokdy něco vyvedlo z míry, nyní se ale v jejím obličejí zračila hrůza. Počet těch okolo Nehminu se zdál ještě vyšší, než množství kamenů v Narnu. Opět bylo slyšet vzdálený ryk protivníků.

„Mají nás mezi sebou,“ řekla bezduchým hlasem. „Jeden jejich oddíl je za námi, před námi je tohle...“

Všichni mlčeli. „Až přijdou mí bojovníci,“ přerušil ticho Merir, „budou všichni bojovat. Nezaleknou se. Víme, že právo je na naší straně.“

„A hned také všichni zemřou,“ odpověděl mu Vanye zoufale.

„Nikdy nezemřou všichni,“ zapojil se Sharn. „Možná padnou ti první, ti další ale budou mít už větší šanci. Přece jim nenecháme tuto zemi napospas.“

„Ale může padnout i Nehmin,“ řekla Morgain, „a to by bylo to nejhorší, co by nás mohlo potkat. Ani síla klenotů je nemůže zastavit, ba ani pozdržet. My nemůžeme čekat na to, co se stane. Na to máme příliš málo času. Kde je, pane, přístup do Nehminu?“

„Jsou tam tři hory, z našeho pohledu asi všechny neuvidíš. První je Menší hora, tou vede cesta nahoru, odtud na Tmavou horu, to je ta, kterou nemůžeš vidět, odtud je pak jen kousek ke bráně Nehminu. Nad ní je Bílá hora, ale z té nás už uvidí. Dál už nemůžeme,“ domluvil Merir.

„Tak jedem,“ řekla Morgain, „nebudeme tu na nic čekat. Musíme to zkusit.“

„Poznají tvého koně,“ promluvil Roh. „Dokonce i na větší vzdálenost. Mezi jejich koňmi tak světlý, jako je tvůj a Merirův, není.“

Morgain jen pokrčila rameny. Za nimi bylo stále slyšet zvuk stíhajících, proto rychle nasedli a jeli k Nehminu.

„Jsou za námi,“ uslyšel Vanye křik za sebou. Obrátil se a skutečně. Šihujští jezdci se stejně jako před tím hnali za nimi a mávali nad hlavami výhružně svými kopími. Larrel a Kessun na chvíli zpomalili. Zasypali je mračnem šípů, které v jejich řadách udělalo pěkný zmatek. Několik z nich sice zamířilo svá kopí na ně, ale nemířili přesně a netrefili se. Na jejich hlavy se snášely Morgaininy ohnivé blesky, díky kterým jejich řady dosti prořídly. Obrátili se a dali na zmatený ústup, s vědomím, že je stejně dostanou. Vanye se otočil a chtěl se podívat, co dělá Roh. Jeho tvář vyjadřovala uspokojení sám nad sebou samým, že zasáhl tolik protivníků. Pak jeho pohled ale padl na Larrela, který ležel na zemi a u něj klečel Kessun. Ten po chvíli vyskočil a ve vzteku poslal ještě v rychlém sledu tři šípy po sobě za prchajícími. Pak si opět klekl vedle Larrela. Po tváři mu stékaly slzy.

Morgain zastavila svého koně těsně u něj. „Pojed' honem, Larrelu už nepomůžeš, a on by jistě nechtěl, abys padl u jeho těla.“ Kessun k ní vzhlédl přes závoj slz, pak pomalu přikývl. Naskočil do sedla a vrhl ještě jeden pohled na mrtvé tělo. Pak se i s koněm otočil spěchal, aby dohnal ostatní.

Menší hora ležela přímo před nimi. Rychlou jízdou se k jejímu úpatí přibližovali víc a víc. Pobídli koně ještě k větší rychlosti. Vanye zůstal zpočátku trochu pozadu a pozorně si prohlížel skalnatou horu, která se před nimi vypínala.

Morgain a Merir jeli v čele. Také měli ty nejlepší koně. Celá skupina se pohybovala velice rychle, přestože dva z koní nesli dvojnásobnou zátěž. Proto přivedli koně padlého Larrela a ještě jednoho a pokoušeli se mladým dívkám vysvětlit alespoň základy jízdy na koni. Bylo to však málo platné, bylo vidět, že na koni nikdy nesesedly. Vanye zaklel, že jim to způsobí ještě další zdržení. Bylo to však lepší, než kdyby jejich koně neustále nesli dvojitou váhu. Takto měl každý stejnou šanci.

„Koně byste měly držet stále ve skupince,“ poradil jim ještě Roh na cestu. „Držte sice uzdu pevně, ale nepřitahujte ji. Nechte koně jet, jak chce, on sám se bude držet s ostatními. A pokud se budete bát, že spadnete, pevně se přidržte sedla.“

Arrhanky se zdály být vylekané, ale pak odvážně přikývly. Samozřejmě, že jejich koně jeli zpočátku více ztěžka, ale pak se zdálo,

že si pomalu začínají zvykat. Vanye si s hrůzou pomyslel, co by se asi stalo, kdyby je v příštím okamžiku začala pronásledovat další šihujská banda.

Přes celý obzor se nyní táhla dlouhá šedá linie nepřátel. Jejich příjezd našťestí stále nikdo z nich nezaznamenal. Merir se svými společníky jel nyní rychleji než předtím. Nebylo proto divu, že se koně lekli, když se před nimi objevila Brána. Jedna Arrhanka dokonce neudržela rovnováhu a spadla z koně. Vanye se sehnul a v jízdě ji chytil za její bílé šaty a vytáhl k sobě do sedla, kde si ji přehodil před sebe.

„Pevně se drž,“ vykřikl a nemohl pro ni v této chvíli udělat víc. Jeho kůň se jen těžce potýkal s dvojitou tíhou, kterou nyní nesl. Dívku však sedlo velmi tlačilo, proto se vzpírala a chtěla si sednout jinak. Zmítala sebou tak že ji Vanye musel přidržovat, aby opět nespadla. Náhle zjistil, že dívka drží v ruce klenot a slibuje mu ho. Udělal všechno pro to, aby jí vyhověl a ona se opatrně posadila tak, jako dřív. Bylo na ní vidět, že se jí velmi ulevilo. Konečně mohl Vanye pobídnout svého koně k větší rychlosti, ten však jen těžce a s vypětím sil dotahoval Merira a ostatní.

Náhle se před nimi otevřelo prostranství plné napřažených kopí a blýskajících se brnění. Koně se splašili a jejich jezdci se zděsili. Nastala vřava, ve které se všichni protivníci sesypali na ně. Oháněli se svými meči, seč jim síly stačily. Vanye jen pomyslel na *Podvrženého*. Podle něj to byla jediná cesta, jak si zachránit kůži. Překvapilo ho, že Morgain ho zatím nevytahovala. Vanye viděl, jak se kolem sebe Arrhend'ané ohánějí svými zbraněmi, zoufale bojujíce o svůj život. Na Vanya dopadlo několik ran, chránilo ho však jeho brnění a helmice. Naklonil se nad Arrhanku, aby ji chránil. Náhle uviděl, jak se na Morgain sápe hrozen jezdců, Šihuů i dalších. Morgain na vteřinu zaváhala, pak se rozmáchla a jediným prudkým pohybem vytáhla nad hlavu *Podvrženého*. Nad jejich hlavami se teď rozeřvala opravdová hrůza. Pustil koně jak jen to šlo a hledal mezi jejich protivníky Morgain. Viděl s ulehčením, že jejich nepřátelé se dávají na ústup. *Podvržený* zářil bledým měsíčním světlem a vír na jeho hrotu si s sebou bral vše, čeho se jen dotkl. Byl to děsivý pohled, jak v jeho útrobách mizí i těla nepřátel, v hrůze křičících o pomoc. Když se ale ostatní dávali na ústup, zasunula Morgain meč zpět do pochvy a začala pronásledovat prchající. Hnali je před sebou tak, jako poprvé,

když je rozprášili. Šihuové prchali v panice a hrůze. Žádný z nich nechtěl vícekrát spatřit světlo meče.

Menší hora byla nyní téměř před nimi. Vedla na ni cesta, po které zmizelo pár šihujských uprchlíků. Široká cesta před nimi byla volná. Jeli pod skálou, která je alespoň trochu chránila před napadením ze zálohy. Merir s Morgain jeli opět v čele, zbylí je zoufale doháněli.

Pak opustili tohle chráněné místo a před nimi se rozevřela prázdnota... pevnost. Její dveře však byly rozštípaný a vylomeny z pantů.

Jejich koně dusali po kamenném prostranství a zvuk se odrážel ozvěnou. Zastavili, těžce oddychující.

Roh vešel dovnitř, po něm Sezar, Lellin a Sharn. Po nich všichni ostatní. Vis k nim přijel až se zpožděním. Perrin k němu přistoupila a s úlevou ho objala. Ulehčeně si vydechla, ačkoliv i ona byla zraněna a namáhavě dýchala.

„Dev nepřichází,“ řekl Sharn a po tvářích se mu kanuly slzy. „Nyní musíme, Kessune, vytvořit dvojici spolu.“

„Dobře,“ kývl hlavou Kessun na souhlas. „Od této chvíle patříme k sobě.“ Morgain vypadala velice vyčerpaně. Vanye věděl už dříve, že každé užití síly *Podvrženého* se odčerpá kus síly toho, kdo jej drží v ruce. Když ale viděl Morgain nyní, jak je zesláblá a vyčerpaná, zmocnil se ho strach o ni. Sesedl z koně a objal ji, aby ji chránil.

„Já nejsem zraněna,“ vzpírala se, ačkoliv vysílením se na jejím čele objevil pot. „Nejsem.“

S Morgain v náručí klesl na kolena a pevně ji držel, dokud se neutišila. Věděl, že je to reakce na to, jak dlouho držela *Podvrženého* v ruce a mávala jím nad hlavou.

Všichni se na chvíli posadili na zemi. Museli si alespoň na chvíli odpočinout, znovu popadnout dech. Starý pán byl znavený, malá Arrhanka také neměla sil nazbyt. Stejně tak, jako všichni ostatní.

„Vrata,“ probrala se Morgain ze slabosti a hned vyskočila. „Musíme se pořádně podívat, jestli v nich není velká díra.“

„Vy byste měla hlavně odpočívat,“ zarazil ji Vanye. Sám vstal a kráčel k předním dveřím, ze kterých zbyly jen trosky. Nebylo tam příliš materiálu, kterým by mohl alespoň provizorně vchod uzavřít, aby je nepřekvapil nikdo cizí. Dírou vysekanou uprostřed vystrčil ven hlavu a v nastávajícím šeru pozoroval, jestli se venku něco neděje. Zdálo se mu, že všude je klid. Ani známky po nepřátelích. Vedle něj se postavila Morgain, která sem přišla. Vzala za kliku a pokouše-

la se vraty pohnout. Lellin přišel k ní, aby jí pomohl. Ostatní jen jejich počínání napjatě sledovali.

„Dobrá,“ podotkl Roh, „dalo se čekat, že tohle udělají. Prostě beranidlem tahle vrata vyrazili.“

„Měli bychom se však pokusit je zavřít,“ opakovala Morgain.

Pozorně je prohlíželi. Zdálo se, že vrata jsou dost poškozená. Závěsy byly zlomené, zřejmě jak beranidlo celou vahou narazilo proti desce tlusté jako mužská ruka. Jen prostřední závěs stále držel. Když chtěli vraty pohnout, sunuly se s ohromným rachotem po kamenné podlaze a skřípaly, že to snad bylo slyšet až do nepřátelského tábora.

„Tahle kláda,“ ukázal Roh na hromadu trámů u nich, „to je ona. Tím je vyrazili. Možná, že by teď mohla posloužit jako provizorní kryt.“

Byla sice velmi těžká, ale nic lepšího po ruce neměli. Aspoň trochu dveře zajistili. Byli si však jisti tím, že kdyby Šihuové přinesli další beranidlo, s klidem vrata znovu vyrazí. I když držela pohromadě, byly to jen vyspravené trosky, i když použili všechn svůj um, aby odolala tlaku aspoň jednoho muže. Vanye byl zoufalý, když viděl, že vrata příliš pevná nejsou a když se podíval na Morgain, stejné zoufalství viděl i v její tváři.

„Musíme udržet tuhle pozici, Vanye. Jinak se stane, že nás obklíčí a stisknou do kleští. Pokud neodrazíme jejich útok na Nehmin samotný, pak určitě přijdou sem. A to by pro nás mohlo být osudné. Proto se zde musíme udržet.“

„Já jsem připraven,“ přistoupil k ní Roh. „Nechci zde sedět jen tak, se založenýma rukama. Vy jeďte dál, nemáme času nazbyt a pomalu se začíná snášet soumrak. Já se zde budu bránit, dokud budu moci.“

„Pak tě možná zabijí.“

„To vím, ale každý musí jednou zemřít. A já jsem žil už dost dlouho.“

Uznala, že Roh má pravdu a měli by co nejdříve vyjet dále. Vzala Siptahovu uzdu a nasedla. Ostatní udělali též, co ona. Morgain je všechny přehlédla zkoumavým pohledem. Jen na Roha se dívala déle. Ten ale uhnul pohledem a sledoval spíše jejich chatrnou barikádu. Zvuky blížících se pronásledovatelů byly stále hlasitější..

„Budu bránit vrata, aby je nemohli otevřít a jet tak rychle za vámi. Získáte tím alespoň trochu času.“

Morgain přikývla, ale Vanyovi se to nelíbilo. Věděl, že by Roh mohl o život skutečně přijít. Ten ale na jeho námitky jen pohodil hlavou.

„Já vím, že to se mnou myslíš dobře, ale já nepůjdu s vámi nahoru, když bych našel nejlepší uplatnění zde. Snad mě nepodceňuješ a nemyslíš si, že bych tohle místo nedokázal ubránit!“

V té chvíli mu Vanye porozuměl a s bolestí v srdci ho objal. Pak se obrátil a vyskočil do sedla.

Perrin a Vis sáhli po svých lucích, ale k odjezdu se neměli. „Tady bude práce určitě víc, než pro jednoho lučištníka. Jeden by neměl šanci, ale ve třech se o to můžeme pokusit.“

„Hodně štěstí,“ popřál jim Vis a podal Merirovi na rozloučenou ruce. Tak udělali i ostatní.

Když odjížděli, Merir se k nim v sedle ještě jednou otočil.

„Hodně štěstí vám třem.“

Pak vyjeli dál. Morgain pobídla Siptaha a vedla je cestou ve tmě. Vanye jel za ní, zabraný více do vlastních úvah než do cesty. Pak všichni ostatní: Merir, malá Arrhanka, Lellin se Sezarem, pak Sharn a Kessun, jediní dva důstojně ozbrojeni.

„Jak je to ještě daleko?“ ptala se Morgain Anharranky. „Kolik je ještě zákrut před tou horou? Kolik do Nehminu samotného?“

„Tři před Temnou horou, po ní pak ještě čtyři nebo pět, to už nevím tak určitě.“ Její hlas zanikal v okolním ryku. „Byla jsem tu jen jedenkrát.“

Viděli, jak se nad ně začínají vztyčovat tmavá skaliska. Na jedné straně cesty tvořila stěnu, na druhé padala strmě dolů. Pak se obě stěny začaly vypínat nad cestu, která se tu zúžila. Museli postupovat velice opatrně, krok za krokem.

„Jako stvořené pro přepadení ze zálohy,“ bručel si pro sebe Vanye. Morgain si toho také byla vědoma a byla v kterékoli chvíli připravena sáhnout po *Podvrženém*.

Jejich podezření nebylo plané. Pojednou na ně shora začaly létat šípy a před nimi se tyčila řada kopí. Šihuové se pomalu spouštěli na lanech ze skal, aby je, dle svého mínění, dorazili. Morgain ale v mžiku tasila *Podvrženého*. Jeho víchr se rozburácel a ozvěna ve skalách jeho řev ještě víc zesílila. Šihuové v panice šplhali opět vzhůru, netu-

šíce, koho vlastně mají před sebou. Temnota *Podvrženého* se rozevřela přímo naproti obrysu vypínající se Temné hory.

Náhle Kessun vykřikl, aby upozornil na další nebezpečí. Zpoza jedné za skal sem začali proudit Šihuové, kteří je chtěli zahnat na ústup a zatarasit jim tak další cestu. V rukou drželi meče a kopí. Morgain byla nucena ustoupit ke skále. Šihuové na ni stále doráželi svými oštěpy a hlasech se jim ozývala nenávist.

Lellin, Sharn, Sezar i Kessun brali do rukou vše, co se jim hodilo v boji. Kameny, palice... vše. Tiskli se zády k chladnému kameni na skále, aby měli aspoň záda chráněná.

Své koně drželi stále u sebe a *Podvržený* zatím dělal svou práci. Pak se jim trochu ulevilo, protože nepřátelé se začali stahovat, překvapení silou jejich odporu. Hlavně však tím, jakou paseku dělal v jejich řadách *Podvržený*. Dech se jim zastavil a v uších jim zněl jeho řev. Nebylo možné to vydržet dlouho.

Řev stále sílil. Vanye nechápal, proč jej Morgain nezasune zpět do pochvy, když útok nepřátel je odražen. Rozhlížel se po ní a po chvíli ji spatřil.

Její obličej byl v opálovém světle ještě bledší než obvykle. Byla tak vysílena, že zasunout *Podvrženého* zpátky do pochvy už prostě nedokázala. Na čele jí vystoupil pot. Vzal z jejích třesoucích se rukou meč a náhle ucítil jeho sílu ve všech kostech. Bylo to horší, než předpokládal. Jakmile to udělal, Morgain se bezvládně zhroutila na zem vedle Siptaha. Vanye zůstal u ní, ale nezasunul meč zpět. Nepřál si nepřátelům jejich situaci ulehčit. Zdálo se, že je téměř po boji.

Merir přistoupil k Morgain a pomohl jí vstát. Oba se začali rozhlížet po ostatních, když tu uviděli malou bílou postavičku uprostřed černých skal. Arrhanka. Její kůň se kdesi ztratil.

„Řekni jí, ať tam zůstane,“ řekla Vanyovi Morgain. „Zkus se pro ni vrátit.“

Pak se ale ozval jeden mohutný úder a vzápětí ho následoval další.

„Beranidlo,“ vykřikl Vanye. „Nyní Menší hora rychle padne.“

Ozval se křik nepřátel. Rozuměli však pouze zvuku, ne tomu, co křičeli.

„Můžeme se pokusit zabránit novému útoku shora,“ řekla Morgain. Pak se nám možná podaří dostat se k bráně Nehminu.“

„To nemůžeme udělat,“ odporoval jí Vanye. „Zde máme krytá záda a nemůžeme vědět, jestli i tam bude tak příhodné místo.“

Morgain přikývla. „To je vlastně pravda. Tady sice nemáme jídlo ani vodu, nějak už to ale vydržíme.“

„A to jsme dnes ještě nejedli,“ vykřikl ironicky Sharn a všichni kolem se rozesmáli.

„Nejedli,“ přikývla. „Možná, že jsi promarnil svou poslední příležitost.“

„Ani nepili,“ zašeptal Sharn a Vanye si až nyní uvědomil, že má sucho v hrdle a rozpraskané bolavé rty. Napil se trochu z láhve a dal ji kolovat mezi ostatními. Rozlámali i koláč, který měl u sebe ještě Kessun a aspoň trochu zahnali hlad. Kessun šel nabídnout i malé Arrhance, ale ta se pouze napila.

Opět se ozval zvuk beranidla. „Ted’. Za chvíli už přijdou,“ řekla Morgain tichým hlasem. „Vrat’ mi můj meč, Vanye.“

„Ale liyo...“

„Vrat’ mi můj meč,“ nepřipouštěla Morgain žádné námitky. Učinil tak. Rameno ho bolelo jen z té chvílky, co ho nesl.

Dosud se nikdo neukázal. Jen sílily zvuky shora a sílili také nervozita Morgain a jejích společníků.

„Musíme prostě vydržet,“ snažila se je povzbudit. „Jediné, na co musíme dát pozor, je, abychom zůstali naživu.“

„Přicházejí,“ přerušil ji Kessunův hlas. Bylo tomu skutečně tak. Temná řada jezdců dunících po cestě. V měsíčním světle uviděli, kolik jich je a srdce se všem zastavilo. Zprava bahenní lidé, zleva Šihuové... proti nim další. Vanye poznal jednoho z nich, prostovlasého...

„Shien!“ vykřikl nenávistně. Na chvíli ztratil sebekontrolu, ale počínající svistot šípů mu ji rychle navrátil. Všichni si počínali velmi dobře a bránili se přesile jako lvi. Donutili je však stále víc ustupovat ke skalám. Shien jel na čele houfu nepřátel a byl jejich hlavní hybnou silou. Morgain vedla Siptaha mezi Šihuy, jen aby se k Shienovi dostala. Náhle Vanye uviděl, jak jí z ruky vypadl meč. Spadl mezi bojovníky, kterých tam naštěstí bylo příliš. Než si stačili uvědomit, co se stalo, prodral se mezi ně a sevřel ho v náručí. Tu se za ním ozval nenávistný výkřik. Otočil se a spatřil Shiena. V tom okamžiku se přestal ovládat a skočil po něm. Shienův meč ale dopadl na jeho levou ruku a Vanye cítil, že je zcela ochromená. Vztekem i bolestí se

mu zatmělo před očima a uskočil Shienovi za záda. Tam s rozmáchl a svým mečem mu zasadil smrtící úder. Shien zachroptěl a svezl se k zemi mrtev. Vanye rychle vyskočil na koně. Uzdu vzal do pravé ruky. Levá byla zcela bez citu a Vanye s ní nemohl pohnout. Morgain přijela v té vřavě k němu a pokoušela se mu pomoci. Pak její pohled náhodou padl na protější skálu.

„Ne!“ vykřikla v hrůze. Viděla boj mladé Arrhanky, která se šplhala po kamení vzhůru. Zdola za ní lezlo několik nepřátel. Pak ale tmou zaplálo světlo a nad bitevním polem se rozklenul od hrotu *Podvrženého* až po protější Temnou horu oblouk temnoty. Začaly praskat větve a ze skal se valit obrovské balvany, ale Arrhanka stále pevně stála na skále a svírala v obou rukou *Podvrženého*. Země pukala a otřásala se. Koně se dávali na zběsilý úprk. Skály se lámaly a braly s sebou i jezdce. Lidé na sebe v panice křičeli. Pak nastalo ticho. Světlo *Podvrženého* pomalu pohasínalo nad místem plným mrtvých, zkroucených těl a těch několika, kteří přežili.

Kessun tu ležel mrtev a stále svíral Sharnovu paži. Nad ním stál Merir a tiše truchlil. Lellin se pokoušel ošetřit Sezara, který byl raněn.

„Pomoz mi,“ požádala Vanya o pomoc Morgain. Než mu ale stačila předat meč, který vzala od Arrhanky, přijel k nim Merir a zmocnil se ho, aniž tomu Vanye stačil zabránit. V jeho očích byl strach z té síly, která ho ohromila. Vanye se ještě pokusil mu jej vzít, ale starý Ghál ho držel pevně. Ihned se ptal Morgain po pochvě. Dala mu ji. Jeho síla pohasla a všechno utichlo v naprosté tmě.

„Vezmi si jej zpět,“ podával jí ho Merir. „Tolik neštěstí jsem nespatrił, co jsem živ.“

Vzala si jej a před Merirem v úctě sklonila hlavu. Pak se podívala kolem sebe a těžce vydechla. Kolem nich se nic nepohnulo. Pod tíhou událostí svěsili hlavy dokonce i koně. Vanyovi se zdálo, že se mu do ruky vrací cit.

Trochu s ní zahýbal a přesvědčil se, že nemá nic zlomeného. Pak se vrátil k ostatním.

Lellin sebral jednomu z padlých toulec a šípy. Nyní byl ozbrojen tak, jak si představoval. Sezar měl však potíže, aby se udržel v sedle koně.

„Pojedeme vzhůru,“ řekla jim Morgain, když byli opět všichni pohromadě. „Dávejte všichni pozor na zálohy.“

Jeli pomalu, už nemuseli pospíchat. Navíc byla tak neproniknutelná tma, že nic neviděli. Jediný zvuk, který se zde rozléhal, byl dusot koňských kopyt.

Náhle se před nimi objevil mohutný kamenný oblouk. Nehmin. Kdyby tu někdo byl, kdo by je chtěl zadržet, pak by byl zde. Ale neviděli nikoho. Obrovská vrata před nimi. Merirovi se v dlani zablýskl jeho kámen a jednou nebo dvakrát krátce zablikal. Pak se před nimi těžké veřeje pomalu rozevřely. Vjeli dovnitř, na kamennou podlahu, do záře světél. Tam už je očekávala bílá postava.

„To jsi ty, kterou jsme měli očekávat,“ spíše konstatoval starší, než by se ptal.

„Ano,“ odpověděla Morgain. Starší se poklonil jí, Merirovi i všem ostatním, kteří stáli opodál.

„Máme jednoho raněného,“ řekla Morgain. „Zbývající půjdou ven hlídat. Nemohou nás zde nepozorovaně napadnout, ale opatrnosti není nikdy nazbyt.“

„Já půjdu,“ řekl Sezar, ačkoli jeho obličej byl stažen bolestí.

„Ty nepůjdeš nikam,“ usadil ho Lellin. „Já půjdu místo tebe.“

Sezar nespokojeně kývl a svezl se z koně dolů. Kdyby tam nestála Arrhanka, asi by byl upadl na zem.

Kapitola 17

Mezi skalami, kudy procházeli, skučel chladný vítr. Přestože přes sebe měli přehozené pokrývky i kabátce, stále jim bylo trochu chladno. Zahřívali se proto ještě teplým nápojem, jenž jim přinesl Arrhan, a pak se postaral o jejich koně. Vanye za ním na chvílku zašel, aby měl jistotu, že je o ně postaráno dobře. Ujistil se, že je vše v pořádku a vrátil se k Morgain.

Připojil se nim i Sezar, podpíraný dvěma Arrhy a zachumlaný do teplého kabátce. Lellin nejdříve vstal, aby ho vyplísnil, pak se ale jen usmál a měl radost z toho, že je mu lépe.

Morgain sice seděla v jejich středu, ale dívala se na ně jen málo. Bylo vidět, že o něčem usilovně přemýšlí. Její obličej vypadal stroze a přísně ve slabém osvětlení, které sem dopadalo z pootevřených dveří Nehminu. Možná byla i zraněna, ale bolest nevnímala. Strnule seděla, kolena přitažená k tělu. Vanya bolel každý pohyb. Trápí ji určitě to, pomyslel si, že *Podvržený* nevzal života jen nepřátelům, ale i jejím lidem.

„Cesta dolů bude jistě zablokována kamenným valem,“ řekl, aby ji vytrhl z jejích myšlenek.

„Ano,“ odpověděla, „v to doufám.“ Potom dále zírala do tmy. „Byla to šťastná náhoda, jinak bychom asi nepřežili.“

Vanye sledoval její pohled, pak se opět obrátil k ní.

„Nikdy jsi mi neřekl, proč jsi přišel o svoji čest. O tom, jak ses stal ílitem, jsme mluvili mnohokrát. Ale o tomhle... nikdy. Nechceš mi to říct nyní?“

Pohlédl dolů, kde mezi prsty svíral kožený pásek, kterým si svažoval své dlouhé vlasy, aby mu nepadaly do obličeje.

„To bylo za zbabělost,“ odpověděl tiše. „Protože jsem na přání mého otce nechtěl zemřít.“

„Za zbabělost?“ Rozesmála se tichým zvonivým smíchem. „Ty?“

„Nemohla byste mi zaplést vlasy?“ poprosil ji Vanye. „Se zraněnou rukou to nemohu udělat.“

Podívala se na něj nevěřící. Pak přikývla. Díval se na ni a uvědomil si, že se jeho vlasů nedotkla žádná jiná ruka než jeho. Otočil se k ní zády, aby mu moha lépe rozplést jeho starý cop. Pak mu jemně zaplétala nový a on cítil, jak lehce se její ruce dotýkají jeho vlasů. Takovou důvěrnost nezažil za celou tu dobu, co s ní společně cestuje, seděla tu, roztrášená, tak zranitelná... srdce se mu sevřelo.

Po chvíli dokončila svou práci a cop převázala koženým řemínkem. Byl to pro něj tak zvláštní pocit. Pak se otočil a setkal se s jejím pohledem. Nebylo v něm ani stopy po povýšenosti. Takto jej už Vanye kdysi spatřil. Jak je to zvláštní.

„Je mnoho věcí, které jsme navzájem nikdy nepoznali,“ řekl po chvíli. „Není to jednoduché.“

„Ne,“ odpověděla ve zmatku, „není.“ Opět obrátila svou tvář do tmy a Vanye si náhle uvědomil ticho, které je obklopovalo. Tak nepřirozené ticho.

Došlo to zřejmě i ostatním. Merir vstal a snažil se, pokud to tma dovoľovala, z této výšky přehlédnout celé bitevní pole. Lellin dokonce vyšplhal až na skálu, aby se dozvěděl něco víc.

Pak se z dálky, z velké dálky, ozval výkřik. Ne bojový, ale plný děsu a hrůzy. Po něm další a další. Pak zavládlo opět ticho.

Svítání přišlo nad Shatanem zvolna jako obvykle. Vyšlo slunce a hned se dotklo šedivých mraků nad Nehminem. Bílá hora byla zahalena ranním oparem. Na bitevním poli ležela mrtvá těla, pod nimi kaluže krve. Tlupa jejich nepřátel byla pobita, ani jeden nezůstal naživu.

Arrhend'ané sešli ke srázu a zděšeně se dívali na spoušť pod sebou.

„Harilové,“ vyslovil svoji domněnku Merir. „Tma je skryla, aby mohli provést takovou věc.“

Pak se severním směrem odtud ozval zvuk rohu, táhlý a jasný. Pohledy všech se zvedly. Stála tam skupinka arrhend'ských bojovníků.

„Přišli,“ vydechl radostně Lellin, „oni přišli.“

„Odpověz jim,“ řekl mu Merir. Lellin si ke rtům přiložil roh a zatriubil. Skupina jezdců pobídla koně a ti se rozběhli, aby co nejdříve překonali vzdálenost, která je dělila.

Morgain se sebrala a zvedla nad hlavu *Podvrženého* skrytého v pochvě. „Cestu máme otevřenou.“

Jak sestupovali dolů, cestu lemovala strašlivá spoušť. Mrtvá těla, podivně zkroucená, s noži v zádech nebo šípy v těle. Když bylo zapotřebí vyčistit cestu od balvanů nebo nakupení těl, Morgain povytáhla *Podvrženého* a všechno, co chtěla, zmizelo v jeho víru. Byly to pozůstatky strašlivého krveprolití.

Jeli pomalu a opatrně. Jednak se museli vyhýbat mrtvým tělům, měli se však také na pozoru před nenadálým přepadením. Nesetkali se však s nikým. Dokola se rozléhal jen osamělý dusot kopyt jejich koní. Scházeli k pevnosti, dobyté Šihuy.

Vrata byla opět vyražená. Mezi kamením ležel mrtvý Vis, jeho malé, drobné tělo, velké asi jako tělo bahenních lidí. Na těle byla patrná spousta zranění. O kus dál ležela Perrin, bílé vlasy měla rozhozeny kolem tváře. Ve ztuhlých prstech stále svírala luk. V jejím srdci vězel šíp. Ale Roh, po tom nebylo ani památky. Vanye vzal svého koně za uzdu, procházel mezi mrtvými, ale Roh nikde.

Byl to Lellin, který ho našel. Ležel vpředu u brány, byl zavalený spoustou desek a trámů, ale žil. Začali ho opatrně vyprošťovat, aby mu ještě víc nepřitížili. Oči měl pootevřené. Začali ho pomalu křísit. Sharn přinesl svoji láhev s vodou. Trochu nalil Ronovi do úst a trochou polil jeho obličej. Pak se obrátil k Morgain.

Nechala Siptaha stát a přišla až k nim. Rohův luk ležel před ním a toulec ukrýval jeho poslední šíp. Odsunula všechny věci stranou a přisedla si k němu.

Cestou zdola sem přicházeli koně, Morgain vstala a vyšla jim v ústrety. Vanye zůstal, kde byl.

Byli to Arrhend'ané. Jezdci, odění v zeleném oblečení, prostovlasí. Ihned sesedli z koní a pospíchali k Merirovi, aby mu vzdali hold. Když jim pak Merir vyprávěl, co vše zde zažili, předháněli se ve výkřicích údivu.

„Bylo nás čtrnáct, když jsme vyšli. Perrin, Vis, Děv, Larrel, Kes-sun... to jsou naši mrtví.“

„Co se stalo s hordou, nevíte?“ obrátila se k nim Morgain.

Rozpačitě na sebe pohlédli. „Ti se, paní, obrátili jeden proti druhému. Povraždili se navzájem.“

„Hetharu...“ blouznil Roh. Jeho hlas byl tichý.

„S Hetharu jde i Shiena pak to všechno padne stranou.“

Vanye stiskl Rohovu ruku. Ten se na něj nechápavě podíval. „Slyším je, přicházejí, Šihuové, to je dobré.“

Mluvil v ghálském jazyce. Jeho hnědé oči pomalu sledovaly okolí. Morgain, jakmile ho uslyšela, vstala a přišla k němu.

„Mluvíš, jako kdybys přežil, Rohu.“

„To je přece dobře, to jsem chtěl.“

Morgain se zachmuřila a otočila se k němu zády. Odcházela pryč. „Arrhend'ané se o tebe postarají, a my také.“

Rozhlédla se okolo, po všech těch troskách. „Nejraděj bych teď byla někde v lese, ležela a jen tak odpočívala.“

Když vyjeli, byl už skoro večer. Jeli volným tempem přes Azeroth. Utábořili se na tom samém místě jako minule, mezi dvěma řekami. Tam postavili arrhendské stany. Noc prosvěťovalo jasné světlo ohně.

U ohňů se všichni sešli. I Roh, většinu času setrvávající v mlčení, s pohledem mimoděk kamsi upřeným. Sedával stranou od ostatních, dobře strážný. Mohl svobodně dělat jen velmi málo, a na útěk nebylo ani pomyslení.

„Tenhle Roh,“ prohodil Merir, když všichni kromě něj seděli pohromadě a dělili se o jídlo.

„Stále je ještě jen poloviční původem, ale Shatan si ho vezme i tak. Poučili jsme se od šihujských lidí, kteří první byli pro mír, kteří první vyjevili lásku k této zemi. A existuje větší láska než tato? Jen pro ni je schopen člověk položit život.“ Takto promlouval k Morgain a Vanyovi a upřeně se na ně díval s nadějí v očích. Rohův osud se zdál v posledních dnech zpečetěn. Morgain však nic neřekla, jen pohodila hlavou. „Roh bojuje za nás,“ řekl Lellin. „Sezar a já se za něj přimluvíme.“

„Já také,“ řekl Sharn.

„Paní Morgain, jsem sám. Vzal bych si tohoto muže a Dev ani Larrel ani Kesson by mě proto nekárali.“

Morgain se velmi podivila. „Dnešní noc už o tom raději nebudeme mluvit.“ Vanye však ve stanu, který si postavili, na to musel stále myslet. Světlo olejové lampy vrhlo na plátno stanu temné stíny. Mohl v nich vidět Morgaininu tvář, smutnou a klidnou.

Když se o tom později bavili ve stanu, Morgain pronesla. „Zdá se mi, Vanye, že mi nerozumíš. A jestli mi nerozumíš nyní, pak mi nebudeš rozumět ani později. Odpusť mi, nechtěla jsem ti to říct tak přímo. Musíš být Nhi, scelený jako tvá čest.“

Po těchto slovech se mu zrychlil dech, rukama objal kolena a přitáhl si je k tělu. Cítil se bídne, protože věděl, že mu Morgain řekla pravdu. V poslední době si uvědomoval, jaká se jeho duše zmocňuje temnota a prázdno.

Ohně byly blízko konce. Dohodli se, že síla Nehminu se od zítřejšího večera začne vytrácet.

„Jsem klidnější, když vím, že Roha této noci střeží se zvýšenou přísností.“

„Šetříte jeho život,“ podotkl na její adresu Vanye. „Proč?“

„Sledovala jsem ho, vždy.“

Vanye s ní nikdy předtím nemluvil o Rohově osudu. Když se připravovali k odjezdu, Morgain nařídila, aby Roha přivedli a nespouštěli z něj oči.

„Chci tě mít na očích,“ řekla Rohovi na vysvětlenou.

Ten se zatvářil výsměšně. „Není pro mě nic horšího,“ odpověděl a chladně pohlédl do jejích očí. Odcizení mezi nimi bylo čím dál větší. Roh byl klidný, zasmušilý.

„Nemyslíte, že Roh trpí tím, jak se k němu chováme? Víím, že vy myslíte jen na to, kolik vykonal zlého. Já zase na to, kolik je v něm dobrého. To je základní rozdíl, který mezi námi je.“ Potom byl dlouho klid, už se o tom nebavili.

Jen jednou zkusil Vanye nadhodit toto téma, ale Morgain téměř vybuchla. „Nikdy,“ zvolala, „nikdy nedopustím, abych nechala rozhodovat místo své hlavy své srdce. A jestli mě někdy opustíš a půjdeš svou cestou, pak na tom budeme stejně. Proto si spolu tak dobře rozumíme, ty jsi srdce já hlava.“

„Vím, co je vyryto do čepele meče,“ řekl jim najednou Roh, když ztratil na okamžik sebekontrolu. Bylo vidět, že svých slov okamžitě litoval, ale zpět už je vzít nemohl. A tak pokračoval. „Vím toho ještě víc, znám poslední část nápisu na *Podvrženém*.“ Morgain se na něj nevěřícně dívala, ohromená jeho slovy a než byla čehokoli schopna, mumlala si jakási slova ve svém rodném jazyce.

„Mám ho zabít?“ zeptal se jí Vanye. „Ptám se vás, mám ho zabít?“ Trvalo dlouho, než zvedla hlavu a vzhledla naň.

„Nhi Honor,“ řekla. „Nemyslím, že po tomto se mi bude lépe spát. Musím teď víc než kdy jindy opatrovat *Podvrženého*, a hlavně jej nenechat v jeho dosahu.“

Probudili se, až když slunce stálo vysoko na obloze. Měli dostatek času, proto Arrhend'ané nespěchali s jejich buzením. Snídani už měli připravenou. Roh s nimi nejedl ani tentokrát. Strážci mu sice něco přinesli, ale on to odmítl a jen se trochu napil.

„Vezmeme Roha s sebou i dál,“ řekla Morgain Merirovi a ostatním při snídani. „Naše cesty se nyní rozdělují a Roh dále musí s námi.“

„Jestli dovolíš, myslím si, že by bylo dobré, abychom šli k Ohňům s vámi,“ nabídl se jim Merir.

„Jdete přece na opačnou stranu. Raději vyříd'te naše pozdravy Mirrind'anům a Carrhend'anům. Vysvětlíte jim, proč nebylo možné, abychom přišli za nimi.“

„Abych nezapomněl,“ vyhrkl ze sebe Vanye, „je tam také chlapec, který se jmenuje Sin. Pochází z Mirrindu. Chce se stát kheime-sem.“

„Toho znám,“ odpověděl Sharn.

„Byl bych vám vděčný, kdybyste ho něčemu naučil,“ poprosil Vanye Merira. Starý Ghál po něm bleskl pohledem.

„Budu se snažit,“ slíbil mu Sharn. „Vy máte své poslání, my zase své... proto zůstaneme zde.“

Vanye přikývl.

„Přesto si myslím, že bychom měli jít s vámi, alespoň kus cesty. Vyprovodit vás přes naše lesy.“

Morgain jen zakroutila hlavou a řekla Merirovi: „Vy patříte sem. Shatan, kterému vládnete, vás potřebuje.“

Z očí všech Arrhend'anů však Morgain četla další otázku. Co bude s Rohem? Raději se zvedla od stolu. „Měli bychom jít!“

Z krku si sundala zlatý řetízek se zlatým amuletem. „Díky, Merire, byl to šlechetný dar, velká pomoc. Na vaši laskavost nikdy nezapomeneme.“

„Jsi velmi šlechetná, paní. Jednou se o tom, co se zde udalo, bude zpívat. A tebe i tvého ílita budou Arrhend'ané v písních opěvovat tak dlouho, dokud budou žít.“

„To je pro nás obrovská pocta, pane.“

Merir se poklonil a položil ruce na Vanyovo rameno. „Kheimes, připrav bílé koně pro vás oba. Jen málokterý z našich koní se dokáže osvobodit od šedi, ale ta klisna to dokázala.“

„Pane!“ vykřikl Vanye překvapeně. „Je přece vaše.“

„Byla pro mě téměř jako má dcera. Víím, že u tebe se bude mít dobře, že ji budeš milovat tak, jak, jsem ji miloval já. Sedlo a uzda patří k ní. Jmenuje se Arrhan. Uvidíš, že ti bude dlouho a věrně sloužit.“

Merir tiskl jeho ruku, jako by v ní svíral klenot. „Pane,“ řekl Vanye a chtěl si kleknout a děkovat mu, ale starý pán mu v tom zabránil. „Já už nebudu žít dlouho, ale po nás přijdou naše děti, které nad vámi budou stále držet ochrannou ruku.“ Merir jim pokynul a odešel zpět do arrhendského tábora.

Dobře se na cestu ozbrojili. Každý měl luk a toulec plný šípů spolu s mečem. Když řekli Rohovi, že pojedou s nimi, nezdálo se, že by ho to překvapilo.

Vanye se vyšvihl na svého Arrhan a jemně ji obrátil k Morgainině boku. Se všemi se ještě jednou rozloučili a rozjeli se napříč planinou k jihu, zatímco Arrhend'ané k severu. Roh se čas od času ohlížel, dokud jim Arrhend'ané nezmizeli z očí. Zatím mezi nimi nepadlo ani slovo.

„Nevezmete mě s sebou, skrze Bránu.“ Roh spíše konstatoval než se ptal.

„Ne,“ odpověděla Morgain.

„Vím, že jsme staří nepřátelé. Ale několikrát jsem přemýšlel o tom, proč tomu tak je. Teď už to vím. Jen se bojím toho, že trváš na tom, abych žil tak daleko. Svůj názor asi už nezměníš.“

„Už jsem ti řekla, mám odpor k vrahům.“

Roh zaklonil hlavu a začal se smát. „Díky,“ řekl chraplavě. „To je pro mne pocta.“

Morgain zastavila. Nebylo kolem nich nic, krom trávy. Neviděli nikoho ani u Brány, ani v lese. Rohovi, jehož obličej byl velmi bledý, podala Morgain Meč cti. S překvapeným výrazem si jej vzal, políbil na čepel a zasunul do pochvy. Poté mu vrátila i jeho luk s jedním šípem.

„Už s ním nebudu mluvit tak přísně,“ řekla Morgain Vanyovi tak, aby to Roh neslyšel. „Myslím, a snad to tak i bude, že teď je k tomu nejlepší příležitost za celou naši cestu.“

„Ano, *liyo*, on už nemůže jít dál, s námi.“

„Chya Rohu, víš toho dost, abychom tě zde opustili. Další běh událostí je nyní na tobě. Můžeš Bráně v této zemi přinést život.“

Roh sklopil hlavu a řekl: „O tom silně pochybuji.“

„Nikdy nemůžeš, Rohu, vědět, kde najdeš pravdu. Máš několik možností: buď budeš chtít žít v bezpečí v Shatanu, pak by ses ale musel změnit, nebo všechno zůstane při starém a ty budeš stále pod vlivem svých špatných snů. Ale já jsem poznala, že jsi dost silný nejen na to, abys změnil sám sebe, ale abys změnil i celý Shatan.“

Roh poplácal svého koně a užasle se na ni podíval „Ani se mi nechce věřit, že mi to nabízíš.“

„Je na tobě, aby ses rozhodl. Počkáme tu, dokud nezmizíš za horizontem, pak vyrazíme na cestu. To je jedna možnost, ta správná. Ty další ti mohou jen způsobit škodu.“

Roh dlouho nic neříkal, hlavu měl sklopenou a ruka mu ležela na meči.

„Myslíš, že jsem dost silný?“ zeptal se. Po jeho tváři přeletěl záblesk světla a narovnal se v sedle. Pak pobídl svého koně. Po pár metrech se však vrátil a uklonil se před Morgain i Vanyem. V jeho očích byly slzy.

„Vrátil jsi mi moji čest, Nhi Vanye i Chya. To ti nikdy nezapomenou.“

„Neměl jsi to asi lehké, a ani nadále mít nebudeš. Přisahal jsem ti a svou přísahu dodržím.“

Roh se na ně naposled usmál, pobídl koně a odjel směrem k horizontu. Siptah se tiše přešlapoval vedle Arrhan.

„Díky,“ řekl Vanye.

„Mám strach,“ zašeptala Morgain. „Je ještě mnoho nevyjasněných věcí, které jsme udělali.“

Podíval se na ni. „Shatanu jsme přece neublížili.“

„Je hrozné, že ani mé odpuštění není bez vypočítavých myšlenek, znáš mne přece.“

„Znám,“ kývl hlavou Vanye. Roh jim mezitím zmizel za horizontem. „Pojďme,“ vybídla ho a otočila Siptaha. Vanye pevně uchoopil uzdu Arrhan a pobídl ji k běhu. Zpod kopyt koní odlétala zlatá tráva. Brána samotná byla stále zřetelnější a její opálový oheň zářil i v denním světle.

EPILOG

Stalo se to v pozdním jaru... kdy trsy zelené trávy pokrývaly celou plochu Azerothské planiny, s divokými květy ve třpytivé zlatobílé krajině.

Bylo to pro Arrhend'any nezvyklé místo. Čtyři dny jeli tito dva jezdci ze Shatanského kraje k tomuto místu, kde se země rozprostírala do všech stran plochá a prázdná a les už nemohli vidět. Pod jarním sluncem měli zvláštní pocit nahoty.

Cítili se osamělejší, když se nedívali na to, co tak chtěli nalézt.

Nad nimi se klenula Brána, hvězdná, nepřírozená. Jak se k ní přibližovali, koňská kopyta drtila kameny ve vysoké trávě. Vyhýbali se starým stromům, trochu shnilým, které setrvávaly nad rozlehlou plání, stíníce ji svými větvemi.

Pod Branou přitáhli svým koním uzdu. Sluneční paprsky probleskovaly skrze prázdný oblouk. Vypadala staře. Jeden z obrovských kamenů však ležel přes další napříč, ale jen pár let. Z tohoto místa šel mráz po zádech.

Kheimes seskočil z koně... menší muž, jehož tmavé vlasy se stříbrně leskly. Na jednom prstu měl kovový kroužek. Díval se skrz Bránu na rozlehlé moře trávy a květin. Stál a nemohl svůj pohled odtrhnout. Po chvíli k němu přijel jeho Arrhend'an a položil mu ruku na rameno.

„Co to asi muselo být?“ řekl Sin tiše. „Ellure, jak to asi vypadalo, když to někam vedlo?“

Ghál neodpovídal. Stál a díval se na to, z jeho pohledu bylo patrné, na co asi myslí. Nakonec silně stiskl Sinovo rameno a odcházel zpátky, kde se v sedle Sinova koně houpal přivázaný velký luk. Vzal ho a přinesl jej zpět.

Sin vzal tento starý, už dosti ohmataný luk do svých rukou. Zaměřil k němu veškerou svou pozornost. Tvar luku byl zvláštní, nepodobný ničemu v Shatanu. Uplynula dlouhá doba, než se dostal ke svému pánu. Ellur přinesl také jeden šíp, zeleně opeřený. Sin napnul tětivu a vystřelil ho vzhůru ke slunci.

Letěl daleko, takže ani neviděli, kam spadl.

Položil luk pod oblouk Brány. Pak udělal pár kroků zpět, zastavil a dlouho na něj hleděl.

„Pojďme,“ naléhal na něj Ellur. „Sine, nebud’ smutný. Starý lučičník by si to nepřál.“

„Nejsem,“ odpověděl, ale jeho oči se leskly a on si krátce povzdechl.

Pak se otočil a nasedl na koně, aby se dostali do míst, která ležela před nimi. Ellur se k němu připojil. Za čtyři dny už byli v bezpečném stínu lesa.

Ellur se jedenkrát ohlédl zpět, Sin ani jednou. Svíral rukou bezmyšlenkovitě kroužek a díval se přímo před sebe.

DOSLOV

Počátkem padesátých let vyháněli z knihkupectví pana Onzina v Lawtonu v Oklahomě tehdy desetiletou Carolyn Cherry, aby nemohla číst tu tak výstřední science fiction.

O mnoho let později podepisuje C. J. Cherryh ve stejném knihkupectví panu Onzinovi své knihy. Ty už ale nejsou v těch nejzadnějších přihrádkách, ale přímo u pultu.

Science fiction je kvetoucím literárním žánrem, přelévá se do hlavního proudu a ani mnozí mainstreamoví autoři už vlastně nepublikují nic jiného než science fiction. „Už to zdaleka není něco na samém okraji zájmu,“ říká Lou Aronica z Bantam Books. „Science fiction začíná kupovat stále více čtenářů.“

Rozšiřující se hranice science fiction dokumentuje počet účastníků jednotlivých konvencí (na World Convention '91 v Bostonu bylo téměř 8.000 účastníků) i výroky některých autorů. C. J. Cherryh například tvrdí, že se mezi čtenáři objevuje i čím dál více žen a příslušníků nejrůznějších menšin. Science fiction už není doménou mužů okolo dvaceti a počítačových fanatiků. V druhé polovině 90. let vzrostl počet čtenářů sf o padesát procent a čím dál více knih splňuje i přísná umělecká měřítká.

Novou generaci uvedly do světa science fiction filmy jako *E. T.*, *Hvězdné války* a *Propast*, ovšem s jejím nástupem sf čtenářstvo paradoxně zaostávalo. Podle Patricky Nielsen-Haydena z Tor Books čím dál více čtenářů ve věku okolo třicítky nepovažuje science fiction za ani zdaleka intelektuálně méněcennou.

C. J. Cherryh k tomu dodává, že nová generace autorů posouvá science fiction za hranice prostého čtiva a zabývá se nejrůznějšími aktuálními otázkami, jako je například umělá inteligence a etické problémy s ní spojené, feministické názory na budoucnost atd. Science fiction se stala „mostem mezi vědou a literaturou,“ říká C. J. Cherryh. „Nemůžete číst science fiction, aniž byste neměli alespoň elementární vědecké vzdělání - samozřejmě mám na mysli dobrou science fiction.“

Do roku 1960 byli podle odhadů příznivci science fiction ze 100% muži. Od té doby se však objevila celá řada žen píšících science fiction, jejichž díla lze zařadit jak do fantasy, tak i do mnoha jiných kategorií - i třídu mezi tvrdou technickou sf. Charles Brown, redaktor Locusu, odhaduje, že ženy nyní představují 40% všech autorů science fiction.

Ovšem přestože ji ženy píší čím dál více, nemění se asi ještě prehistorická představa, že ženy nikdy nemohou psát technickou science fiction. „Stále ještě si o vás myslí, že když píšete science fiction, musíte psát fantasy,“ stěžuje si Lewittová, která píše pod jménem S. N. Lewitt, protože se její vydavatel obával, že by ženské jméno mohlo odrazovat čtenáře. Lewittové poslední kniha pro Ace Books, *Cybers-tealth*, je futuristickým románem o vojenské špionáži ve vzdálené budoucnosti.

Sama C. J. Cherryh říká, že používá své iniciály částečně také proto, že nechce, aby její pohlaví ovlivnilo přístup čtenářů k jejím dílům. C. J. Cherryh, v současné době žijící v Edmondu v Oklahomě, napsala svoji první sf povídku, když jí bylo deset let. Studovala klasické jazyky a literaturu na University of Oklahoma, stala se učitelkou a publikovat začala až dlouho po třicítce.

Ona i její vrstevníci byli odchováni na klasických dílech žánru - knihách Roberta Henleina, J. R. R. Tolkiena a Isaaca Asimova. „Dnes nová generace vyrůstá s *Čarodějem ze země Oz* a *Hvězdnými válkami*,“ říká Melanie Rawni. „Dostávají se do styku se sf a fantasy mnohem dříve, než jsme se s nimi seznamovali my.“

Terry Brooks, bývalý právník, jehož fantasy *Čaroděj na útěku*, je na desátém místě v seznamu bestsellerů The New York Times, dostává celé hromady dopisů od svých příznivců z renomovaných universit. Science fiction „podněcuje fantazii spousty mladých lidí,“ říká Brooks.

Asimov se domnívá, že „mladší čtenáři se mnohem méně obávají změn. Science fiction je... svět, který se neustále mění.“

Žánr se stále vyvíjí. Na jedné straně najdeme cyberpunk, knihy plné drsných a pochmurných vizí budoucnosti, styl, jehož vynálezcem je William Gibson, autor *Neuromanceru*. Cyberpunk ovlivnil i mainstreamové filmy (Blade Runner) a televizní show (Max Headrom).

Zároveň se vrací humor. „Nejjednodušší způsob, jak prorazit, je napsat zábavnou fantasy. Poptávka po nich je zcela neomezená,“ říká Susan Allison, vedoucí redakce Ace Books. Jak poptávka roste a autoři se jí snaží vyhovět, objevuje se čím dál více sérií a shared-worlds projektů, ve kterých několik autorů ustupuje ve svých knihách do světa, který už před nimi vytvořili jiní.

Stále více jsou jako pozadí pro lidské či cizí konflikty a dilemata využívány problémy dnešního lékařství, etiky, ekologie... „V dnešní science fiction je řešeno nesmírné množství etických otázek,“ říká C. J. Cherryh, „když už jsme schopni ovlivňovat přírodu, jak to máme dělat? Jak science fiction stárne a je čím dál moudřejší, naše schopnosti na tuto otázku odpovědět se přece jen zvětšuje.“ Fantasy literatura se vydává do zcela nových oblastí - směřuje k čínské, nordické a africké mytologii, ačkoli i tradiční keltsky laděná epika se stále dobře prodává.

Zároveň se ve science fiction objevuje i cosi na způsob neorealismu - pochmurná science fiction situovaná do dnešního prostředí, přičemž soudobá městská fantasy se často prolíná s hororem.

V newyorské mece příznivců science fiction, knihkupectví Forbidden Planet, hovoří o perspektivách science fiction takto: „Každý rok je tady o hodně knih víc, a je úplně jedno, jestli je to ten žánr nebo nějaký jiný.“

V Locusu si od roku 1972 vedou záznamy o počtu knih publikovaných v každém roce. V roce 1972 to bylo 300 titulů, v roce 1988 1 800 titulů, ať už nových nebo znovu vydaných. Onen Loch, redaktor u Del Rey/Ballantine, říká, že jeho nakladatelství znovu vydá celou sérii, kdykoli se objeví nové pokračování, a stále obnovuje zásoby prakticky 99% dříve vydaných knih. Nejvýznamnější díla žánru, jako například *Duna* Franka Herberta, už přesáhla hranici tří miliónů prodaných výtisků. Jak se science fiction stále více dotýká hlavních problémů současnosti a zároveň před námi stále jasněji vystává hrozba několika možných způsobů, jak zničit lidskou civilizaci. Je zřejmé, že science fiction jako žánr zabývající se mimo jiné možnostmi budoucího vývoje nikdy nebyla více aktuální. Ovšem za předpokladu, že nějaká budoucnost kdy bude.

I když - určitě nastanou lepší časy. A pan Onzin bude milovat třeba společenský román.

Tish Wells

Úplná bibliografie - C. J. Cherryh

Neil Jones

Knihy jsou řazeny (pokud je to možné) podle data prvního vydání. Knihy označeny (*), patří do cyklu o dějinách Aliance a Unie.

Brána Ivrelu (1976) - fantasy román (se sf prvky)

První z (prozatím) čtyřdílného *Cyklu Morgain*. Morgain putuje mezi světy a skrze čas., Jejím úkolem je uzavřít Brány, které takové cestování umožňují - Brány už jednou téměř zničily tu část vesmíru, do které zasahují, a hrozí nebezpečí, že se vše bude opakovat. Velmi pozoruhodný debut, jeho pokračování udržují úroveň prvního dílu.

Bratři Pozemšťané (1976) - sf román (*)

Dva lidé, příslušníci soupeřících mezihvězdných impérií, jsou uneseni mezi zaostalé humanoidní mimozemšťany - kteří jsou ve srovnání s některými bytostmi z jejich pozdějších knih mimořádně nepovedené. Jinak velmi kvalitní příběh.

Lovec světů (1977) - sf román (*)

Všemocní cizinci, *iduve*, ve vzájemném střetu zasáhnou do životů *haliů*, které si podmanily, zároveň také do života zajatce-člověka. Lidi však od *haliů* není snadné rozeznat. Třebaže jde zjevně o součást cherryhovských dějin budoucnosti, nemá tato kniha jasnou spojitost s ostatními a úroveň za předcházejícími výrazně zaostává.

Stárnoucí slunce: Kesrith (1978) - sf román (*)

První díl trilogie *Stárnoucí slunce*, kterou je nejlepší číst jako jednu knihu. Poslední dva příslušníci civilizace mři jsou svými nejlítejšími nepřáteli - lidmi, a svými někdejšími zaměstnavateli - *reguly*. Mriové se příliš podobají lidem, daleko výraznější jsou *regulové*. Působivý příběh.

Studna Šihuanu (1978) - fantasy román

Druhá kniha *Cyklu Morgain*.

Stárnoucí slunce: Shon'jir (1979) - sf román (*)

Druhá kniha cyklu Stárnoucí slunce.

Ohně Azerothu (1979) - fantasy román

Třetí kniha Cyklu Morgain

Hestia (1979) - sf román

Obtíže s nepřátelskými živočichy na kolonizované planetě. Slabší Cherryh.

Stárnoucí slunce: Kutath (1980) - sf román (*)

Třetí a poslední díl trilogie Stárnoucí slunce.

Dotek hada (1980) - sf román (*)

Mladá žena se dostává do nebezpečí uprostřed napůl lidské, napůl cizí společnosti. Obrovští, mravencům podobní cizinci jsou zvládnuti naprosto dokonale a pozadí střetu Aliance/Unie zde dobře splývá s pozdějšími díly C. J. Cherryh. Lze doporučit.

Sluneční svit (1981) - sbírka sf povídek

Všechny povídky se odehrávají v šesti pozemských městech velmi vzdálené budoucnosti, jinak jsou ale na sobě nezávislé.

Stanice Pell (1981) - sf román (*)

Hugo 1982. Klíčová součást dějin Aliance a Unie, popisující obranu Stanice Pell, stojící mezi bránícími se silami ustupující Flotily Společnosti a nově vzniklé mocné Unie. Ačkoli nechybí tempo a energie, je zde příliš mnoho vedlejších zápletek a schází soustředění na hlavní linii. Přesto hodné pozornosti.

Vlna bez pobřeží (1971) - sf román (*)

Odehrává se na kolonizovaném světě, jehož obyvatelé uznávají pouze to, co prohlásí za reálně existující. Což znamená, že původní obyvatelé planety jsou zcela ignorováni. Zajímavé, ne však zcela úspěšné.

Chanuřina pýcha (1982) - sf román (*)

První část čtyřdílné série o Chanur, a zároveň jediná, která je samostatným příběhem. Toto na Huga nominované dílo, jehož stěžejním motivem je mocenský souboj o jednoho jediného člověka, má impozantní tempo, dobré obsazení důkladně propracovanými cizinci (především lvům podobní *hani* a zlovolní *kifové*) a výrazného ústředního hrdinu, velitelku jedné z hanijských lodí Pyanfar Chanur. (V roce 1981 se ve sf Digest objevila i zkrácená verze.)

Obchodníkovo štěstí (1982) - sf román (*)

Chronologicky navazuje na Stanici Pell, ovšem není jejím přímým pokračováním. Zoufalý obchodník, poslední živý člen posádky své lodi, se stává bezmocnou součástí válečných plánů Aliance. Velmi čtivé.

Přístav věčnosti (1982) - sf román (*)

Přeprocování legendy o rytířích krále Artuše ve stylu pojednání o klonování lidí ve vesmíru. Neúspěch.

Kámen snů (1983) - fantasy román

První ze dvou ealdwoodských románů. Skládá se ze dvou kratších prací, *Kamene snů* a *Ealdwoodu*. Oba romány jsou působivě melancholické keltské fantasie s ústřední postavou v osobě královny elfů Arafel.

Strom mečů a drahokamů (1983) - fantasy román

Druhý z ealdwoodských románů.

Čtyřicet tisíc v Gehenně (1983) - sf román (*)

Ambiciózní příběh o zkáze a znovuoobnovení lidské kolonie na planetě Gehenna. Zpočátku pomalé, ovšem se strhujícím závěrem. Cherryh zde rozvíjí svůj oblíbený motiv lidí, snažících se porozumět záhadným cizincům. Tentokrát však jejich úsilí překlenuje spíše než roky celá staletí.

Noční poutník (1984) - sf román (*)

Velká cizí loď, nesoucí kosmem množství nejružnějších cestujících, vezme na palubu tři lidi - vzájemné vztahy se začínají rychle

rozvíjet. Nominováno na Cenu Philippa K. Dicka. Neobvyklé a působivé.

Chanuřina výprava (1984) - sf román (*)

Druhý díl série o Chanur. Zároveň ale také první část tří-dílného pokračování dílu prvního. V podstatě tvoří všechny tři knihy jeden dlouhý příběh, záměrně rozdělený na tři části. Ústřední postavou je opět Pyanfar Chanur. Trilogie je navzdory své úctyhodné délce vzácně čtivá a působivá. Velmi zajímavý je především postupný vývoj charakteru *kifů* ve srovnání s jejich počáteční podobou. Všechny čtyři knihy lze zařadit mezi nejlepší práce C. J. Cherryh.

Kukaččí vejce (1985) - sf román (*)

Na Huga nominovaný příběh klonovaného lidského dítěte vyrůstajícího mezi vlkům podobnými *sónviny*. Velmi dobře je zde vystižen vztah dítěte a jeho záhadného ochránce. Velmi doporučujeme.

Kifové vracejí úder (1985) - sf román (*)

Třetí kniha celkově a druhý díl následné trilogie o Chanur.

Anděl s mečem (1985) - sf román (*)

Tímto románem začíná série *Noci Merovingenu* (ačkoli kniha může být bez obtíží čtena i jako samostatné dílo). Merovingen je Benátkám podobné město nacházející se na kdysi kolonizované, nyní opuštěné planetě. Celý příběh je velmi dobře zpracovaný a poutavý.

Viditelné světlo (1986) - sf/fantasy povídky

Obsahuje následující povídky: *Kassandra* (Hugo 1979 za nejlepší povídku), *Vlákna času* (část starší verze Brány Ivrelu) *Společníci*, *Zloděj v Koriantu*, *Poslední věž* a *Bratři*. Zajímavé povídky, zasazené do dlouhého rozhovoru s vypravěčem, odehrávajícího se na palubě kosmické

Brány do pekel (1986) - sf román (s Janet Morris)

Součástí shared-world série Hrdinové v pekle.

Chanuřin návrat (1986) - sf román (*)

Poslední ze série o Chanur a třetí díl trilogie, začínající Chanuřinou výpravou.

Králové v pekle (1987) - sf román (s Janet Morris)

Další část Hrdinů v pekle.

Sklo a jantar (1987) - sf/fantasy povídky

Omezené vydání. Mimo jiné: Návrat, Temný král, O právu a kouzlech, Proměny moře, Vrba.

Legie v pekle (1987) - sf román

Součástí Hrdinů v pekle. Vystupují zde rovněž Caesar, Kleopatra a sedmnáctiletý Brutus.

Brána vyhnanství (1988) - fantasy román

Čtvrtý díl Cyklu Morgain.

Cyteen (1988) - sf román (*)

Hugo 1989. Nezbytné pro pochopení raných dějin Unie, ústředním motivem je pokus znovustvořit Arianu Emory, zavražděnou tvůrkyni Aziů, služebníků Unie. Ambiciózní a úspěšné.

Paladin (1988) - fantasy román

Venkovská dívka usiluje o pomstu. Uprosí zahořklého starého válečníka ve vyhnanství, aby ji naučil svému umění. Odehrává se ve světě velmi podobném staré Číně. Silné ústřední postavy a stálé napětí - velmi doporučujeme.

Requiem za Satise (1989) - fantasy román (s Leslie Fishem)

První ze zatím tří spoluprací v sérii Meč poznání, odehrávající se ve světě, který spojuje střelný prach s quasi-římským impériem.

Běžci na pomezí (1989) - sf román (*)

Přímé pokračování *Stanice Pell*. Beth Yeager, prchající z prohrané bitvy o Pell, vstoupí do služeb nepříliš úctyhodného korábu Loki. Velmi působivé vylíčení života na kosmické lodi s vynikající ústřední postavou.

Potomci čaroděje (1989) - fantasy román (s Nancy Asire)

Druhý díl *Meče poznání*.

Rusalka (1989) - fantasy román

První díl zatím třídílné *Rusalky*, odehrává se ve středověkém Rusku, kde se kouzla stávají skutečností. Dva mladí muži se setkávají s podivnou rusalkou, duchem dcery lesního čaroděje. Přitažlivé a působivé.

Sklízejte bouři (1989) - fantasy román (s Mercedes Lackey)

Třetí díl *Meče poznání*.

Černěvog (1990) - fantasy román

Druhý díl *Rusalky*.

Těžké časy (1991) - sf román (*)

Zasazuje do prostředí pásma asteroidů v roce 2320. Zatím nejranější součást dějin Aliance a Unie.

Jevgenie (1991) - fantasy román

Třetí díl *Rusalky*.

Noci Merovingenu (*), antologie (editováno C. J. C.)

Slavnostní měsíc (1987)

Horečná sezóna (1987)

Bouřlivé vody (1988)

Pašerácké zlato (1988)

Božské právo (1989)

Příliv (1990)

Hrdinové v pekle, antologie (editováno Janet Morris)

Hrdinové v pekle (1986) - Basileus, Kníže

Vzbouřenci v pekle (1986) - Pondělní ráno, Znamení času

Křižáci v pekle (1987) - Ostřejší než zuby hada

Andělé v pekle (1987) - Královské svědomí (s Nancy Asire)

Vládcové v pekle (1988) - Pěšec

Válka v pekle (1988) - Tah věží

Proroci v pekle (1989) - Sibylino proroctví

Zlodějský svět, antologie (editovali Asprin a Abbey)

Tiché stíny (1981) - Ischades

Čas bouří (1982) - Vít

Tvář chaosu (1983) - Newromant

Křídlo osudu (1984) - Noc čarodějnice

Konec zimy (1985) - Armády noci

Duše Města (1986) - Dýka v duši, Smrt na louce

Příbuzní (1986) - V tichu noci

Nešťastná přátelství (1988) - Nejlepší ze všech mých přátel

Zlodějovo nebe (1989) - Křídla štěstí

JINDE VYDANÉ POVÍDKY:

Obětní beránek (1984) (*)

Hrnec (1985)

Jasná země (1985)

Najít zloděje (1985)

Oštěp (1986) s M. C. Perrym

Hledání (1988) s C. Dewles

Bourňák (1989)

Křídla (1990)

Gwydin a drak (1991)